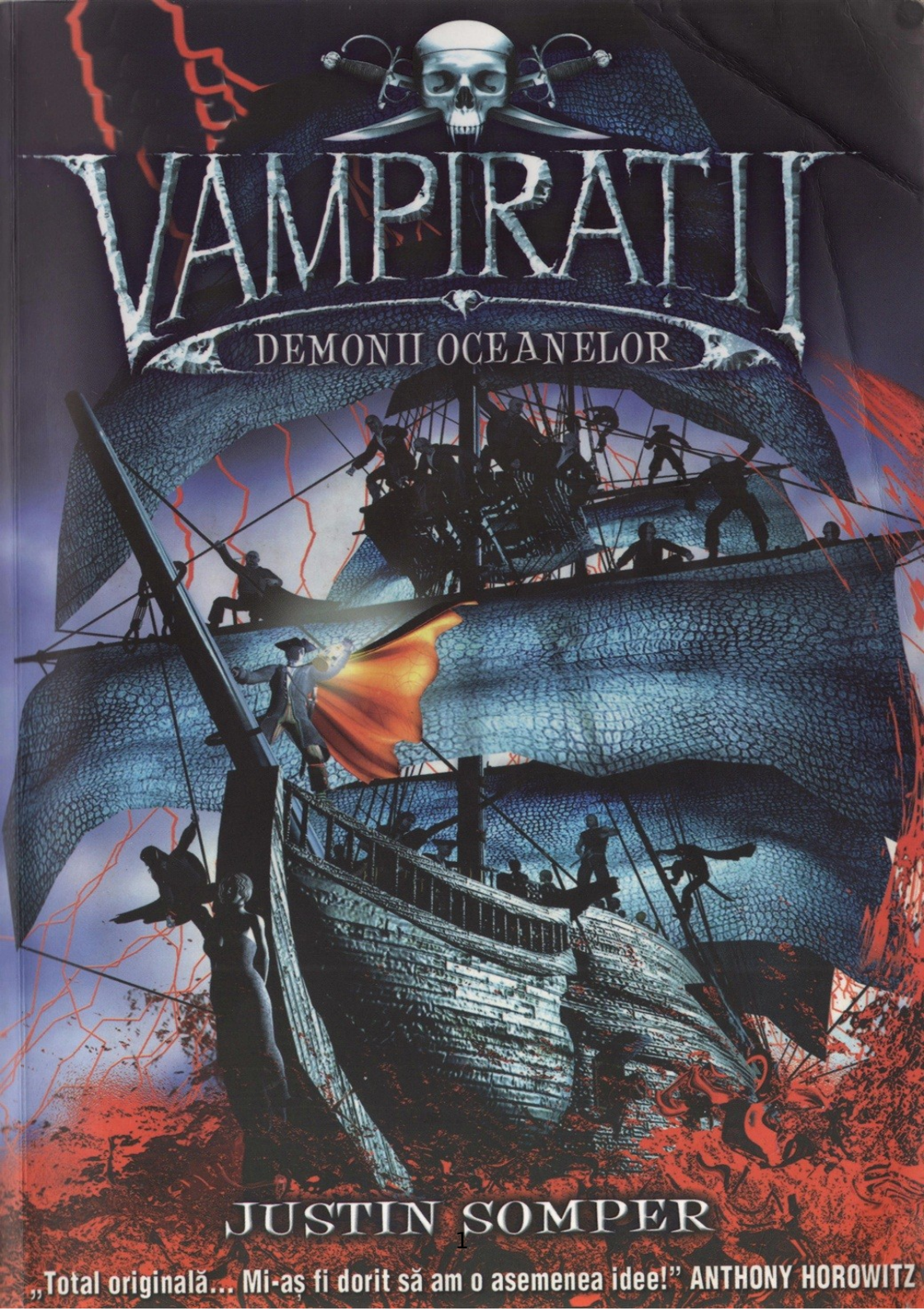
VAMPIRAȚII
DEMONII OCEANELOR
JUSTIN SOMPER
„Total originală... Mi-aș fi dorit să am o asemenea idee!” ANTHONY HOROWITZ

Justin Somper

VAMPIRAŢII

Traducere de Sorin Voinea

Tatălui meu, John Dennis Somper, cu dragoste şi mulţumiri, pentru că m-a adăpostit pe timp de furtună.

Golful Crescent Moon, coasta de est a Australiei

Anul 2505

Prolog

Furtuna, balada marinărească şi corabia

Grace Tempest deschise ochii la primul bubuit de tunet ce răsună în golful Crescent Moon. Când străluci în spatele draperiei un fulger îndepărtat, fetiţa aruncă dârdâind aşternuturile şi porni spre fereastra dormitorului, care stătea deschisă larg şi zdrăngănea în vijelie ca o fragilă aripă din sticlă.

Grace îşi întinse braţele să închidă geamul. După un efort considerabil, udă leoarcă, reuşi în cele din urmă să apropie şi să fixeze fereastra cu zăvorul, lăsând-o uşor întredeschisă – pentru a nu se izola de muzica stranie şi violentă a vijeliei, acompaniată de mult prea multe bubuituri şi sunete răsunătoare ca de talgere, ce-i încântau şi, totodată, înfricoşau inima, în vreme ce picăturile glaciale ale ploii îi furnicau pielea feţei, gâtului şi braţelor.

În cealaltă parte a camerei, ţinându-şi un braţ atârnat pe marginea pătuţului, Connor dormea buştean, cu gura deschisă. Cum de putea să doarmă într-o asemenea gălăgie? se întrebă fata. Posibil ca frăţiorul ei geamăn să se fi extenuat la meciul de fotbal care ţinuse toată după-amiaza.

În depărtare, dincolo de fereastra farului, golful era pustiu. Nu era o noapte în care marinarii să se avânte în larg. Când lumina farului mătură suprafaţa învolburată a oceanului, Grace zâmbi şi îşi îndreptă gândurile spre tatăl ei, aflat sus, în camera proiectorului, de unde supraveghea portul şi se îngrijea de siguranţa tuturor.

Un nou fulger spintecă cerul şi lumină puternic în spatele

ferestrei. Împleticindu-se câţiva paşi în spate, Grace tropăi până la pătuţul lui Connor. Băieţelul îşi încruntă chipul, îşi deschise brusc ochii şi o privi confuz şi iritat. Fetiţa îi aţinti o clipă verdele cristalin al ochilor, a căror nuanţă, aidoma cu a ei, părea să fi provenit ca dintr-un smarald tăiat în patru. Cum tatăl lor avea ochii căprui, Grace bănuia că o moşteneau pe mama lor – deoarece, câteodată, în visele fetiţei, la uşa farului apărea o femeie care îi zâmbea şi o privea cu aceiaşi ochi verzi şi pătrunzători.

— Hei, vezi că mă uzi!

Grace îşi dădu seama că-l stropise fără să vrea pe Connor.

— A început furtuna. Hai să vezi!

Fetiţa îl apucă de braţ şi îl smuci de sub aşternuturi, trăgându-l nerăbdătoare spre fereastră, unde băiatul îşi şterse somnoros ochii, exact când în faţa lor dansă o nouă străfulgerare luminoasă.

— E uimitor, nu-i aşa? spuse Grace.

Connor dădu tăcut din cap. Deşi trăise toată viaţa în farul de la marginea ţărmului, băiatul nu se obişnuise niciodată cu forţele dezlănţuite ale oceanului şi cu abilitatea acestuia de a trece subit de la liniştea unui iaz, la turbarea şi vuietul unui furnal.

— Hai să vedem ce face tati, spuse el.

— Bună idee.

Grace îşi luă halatul din agăţătoarea uşii dormitorului şi se înfofoli cu el. Connor îşi puse peste tricou un pulover cu glugă, după care au ieşit în goană din dormitor şi au urcat într-un suflet pe scările în spirală ale farului.

În timp ce urcau, vuietul furtunii se înteţea tot mai mult. Cu toate că nu-i plăcea deloc această vreme, Connor nu avea de gând să-i împărtăşească acest sentiment surioarei lui. Grace era însă o fire neînfricată şi, oricât ar părea de straniu, cu toate că era slăbuţă şi osoasă ca o scândură, Grace era nespus de rezistentă. Connor nu era nici pe departe firav din punct de vedere fizic, însă Grace avea o tărie mentală căruia băiatului îi lipsea şi la care bănuia că nu va ajunge probabil niciodată.

— Bună, copii! îi întâmpină tatăl când gemenii intrară în camera proiectorului. V-a trezit furtuna?

— Nu, *Grace,* răspunse Connor. Şi visam atât de frumos! Se făcea că înscriam al treilea gol pentru echipa mea…

— Chiar nu înţeleg cum poţi dormi pe o furtună ca asta, atât

de răsunătoare şi atât de minunată, spuse Grace.

— Eşti o ciudată, îi zise Connor.

Grace se bosumflă. Cu toate că erau gemeni, se simţea câteodată de parcă ar fi fost doi străini.

Tatăl copiilor luă o înghiţitură din ceaiul cald din frunze de eucalipt şi le făcu semn să se apropie.

— Grace, aşază-te, să vezi mai bine această splendoare. Connor, hai şi tu lângă mine.

Copiii l-au ascultat şi s-au aşezat pe podea, de-o parte şi de alta a părintelui. Grace se arătă numaidecât foarte fericită că are şansa să urmărească furia apelor de la o înălţime atât de mare. Connor simţi pentru o clipă că-l cuprinde ameţeala, dar palma caldă şi liniştitoare a tatălui îi alungă frământările imediat ce-i atinse umărul.

Tatăl copiilor sorbi încă o gură de ceai.

— Cui i-ar plăcea să audă o baladă marinărească? întrebă el.

— Mie! strigară simultan Connor şi Grace.

Gemenii ştiau bine ce baladă urma să le cânte, căci auziseră acelaşi cânt încă din fragedă pruncie, când şedeau în pătuţuri identice şi nici măcar nu-i înţelegeau cuvintele.

— Aceasta-i balada cântată cu mult înainte de potopul care a inundat întreaga lume, le spuse el ceremonios – de parcă n-ar fi făcut acelaşi lucru de mii de ori înainte. Este un cântec despre o corabie vestită, ce navighează pentru eternitate în bezna nopţii. Un vas care străbate apele din vremuri imemoriale şi le va cutreiera până la finele veacurilor…

Connor aştepta nerăbdător, Grace era toată un zâmbet, iar tatăl lor – supraveghetorul farului – începu să cânte:

O poveste cu vampiraţi am de povestit,
Străveche, dar adevărată.
Voi cânta de-o corabie de-odinioară
Şi ai ei de temut mateloţi.
Voi cânta de-o corabie de-odinioară
Ce navighează pe albastrul oceanelor…
Şi bântuie azuriul mărilor.

În timp ce părintele ei cânta, Grace privi golful pe fereastră. Furtuna se dezlănţuia tot mai înverşunată, dar fetiţa se simţea în siguranţă privind-o de la înălţimea farului.

Zdrenţuite-s pânzele corabiei
Şi flutură ca aripile în zbor.
Căpitanul mască poartă,
Să curme spaima tuturor
Şi nimeni să nu-i vadă
Chipul palid, ochii cadaverici
Şi ai săi dinţi tăioşi ca bezna.
Da, căpitanul mască poartă
Şi lumină nici c-a văzut vreodată.

Connor urmări atent cum tatăl mimă prezenţa măştii trecându-şi o mână peste faţă. Băieţelul se cutremură la gândul urâţeniei chipului căpitanului.

Copile, fii cuminte şi ascultător,
Bun ca un îngeraş.
Că de nu, vampiraţilor te voi da
Şi pe-ale oceanului valuri vei naviga.
Da, copile, fii cuminte şi ascultător,
Căci – iată! Vezi?
În port aşteaptă în noapte un vas întunecat în a cărui cală e pentru tine loc destul!
E loc destul!

Gemenii priviră spre port, aşteptându-se speriaţi pentru o clipă să vadă corabia întunecată care să vină să-i ia, să-i smulgă de lângă tatăl lor, din căldura căminului lor. Golful era însă pustiu.

Dacă piraţii-s răi
Şi vampirii crunţi,
Mă rog câtă vreme oi trăi,
Chiar de cânt de vampiraţi,
Cu ei să nu mă-ntâlnesc vreodat'.
Dacă piraţii-s fioroşi,
Iar vampirii de-a dreptul mortali,
Rugăciunea-mi este şi pentru tine –
Să nu dai ochi vreodat' cu-n vampirat…

Tatăl îi atinse uşor pe ambii copii pe umăr:

…Şi nici atât să te atingă.

Connor şi Grace, cu toate că ştiau bine versurile de la final, au tresărit speriaţi, după care au izbucnit în râs.

— Cine-i gata pentru somn? îi întrebă tatăl, îmbrăţişându-i drăgăstos.

— Eu, răspunse Connor.

Grace, cu toate că ar fi stat toată noaptea să admire furtuna, nu-şi putu totuşi împiedica un căscat lung.

— Hai că vin să vă conduc în pat, spuse tatăl.

— N-ar trebui să stai aici şi să supraveghezi golful? întrebă Grace.

— O să mă întorc repede, îi zâmbi părintele. Gracie, proiectorul e aprins şi, în plus, în noaptea asta golful e pustiu ca un cimitir. Nu-i nicio navă în larg – nici măcar corabia vampiraţilor.

Tatăl le făcu cu ochiul, îşi aşeză cana cu ceai pe masă şi îi urmă pe scări. După ce-i înveli în plăpumioare, o sărută de noapte bună pe Grace şi apoi pe Connor.

Odată ce părintele le-a stins lumina, Grace stătu câteva clipe întinsă, obosită, dar mult prea bucuroasă pentru a adormi. Fetiţa îl privi pe Connor, care se lungise pe tot patul şi se cufundase deja în mrejele visului din care fusese întrerupt.

Grace nu rezistă ispitei de a arunca o ultimă privire golfului şi ieşi de sub aşternuturi, păşi tiptil pe podea şi se opri în faţa ferestrei. Furtuna se mai potolise şi, când fasciculul puternic al farului mătură suprafaţa apei, fetiţa observă că valurile îşi pierduseră din intensitate şi… deodată văzu o corabie.

Vasul nu fusese acolo mai devreme, dar prezenţa îi era de-acum cât se poate de certă. O corabie solitară ce naviga în mijlocul golfului şi nu părea câtuşi de puţin afectată de furtună – de parcă ar fi navigat în cele mai liniştite ape. Grace scrută atentă conturul vasului şi îşi aminti îndată de corabia antică din balada tatălui ei – corabia demonilor. Grace tremură la gândul că ar putea fi urmărită din beznă de chipul mascat al căpitanului. Felul în care plutea corabia – de parcă ar fi fost suspendată de un fir invizibil atârnat de lună – părea să-i dea impresia că urmărea, aştepta ceva sau… pe cineva.

Din camera proiectorului, tatăl copiilor văzu corabia în apele dezlănţuite ale oceanului şi, imediat ce-o recunoscu, nu putu să-şi reţină un zâmbet. Părintele sorbi o nouă gură de ceai, după

care îşi ridică mâna şi salută în direcţia vasului.

Şapte ani mai târziu

Capitolul 1

Înmormântarea

Orăşenii din golful Crescent Moon au participat cu toţii la înmormântarea supraveghetorului farului. În acea zi s-au cumpărat toate hainele şi articolele de doliu din centrul comercial al oraşului şi n-a mai rămas petală de floare în florăria *Lujerul Fericit,* unde bobocii şi florile au fost aranjate în coroane şi ghirlande funerare, dintre care cea mai impozantă era un aranjament floral din gardenii albe şi roşii, în formă de far, înconjurate la bază de o mulţime de frunze de eucalipt.

Dexter Tempest fusese un om bun. Ca îngrijitor al farului, a jucat un rol important în siguranţa golfului. Mulţi din cei care stăteau în jurul mormântului cu capetele plecate, în soarele după-amiezii târzii, îşi datorau viaţa privirii agere a lui Dexter, conştiinciozităţii şi simţului acestuia de răspundere. Alţii aveau să-i mulţumească pentru călăuzirea în siguranţă a membrilor familiei sau a prietenilor apropiaţi, salvaţi din apele primejdioase de dincolo de port – ape împânzite de rechini, piraţi… Şi lucruri mult mai rele.

Golful Crescent Moon era un orăşel foarte mic, unde locuitorii erau la fel de apropiaţi ca ochiurile unei ţesături. Legăturile strânse între orăşeni nu le făceau însă deloc viaţa uşoară, căci bârfele circulau prin oraş mai iute decât cataractele pârâului Crescent Moon. De pildă, chiar acum la înmormântare se discuta despre un singur subiect: ce se va întâmpla cu gemenii Tempest? Cei doi aşteptau cu capetele plecate în faţa mormântului tatălui lor. În vârstă de paisprezece ani, gemenii nu mai erau de-acum copii, dar nici adulţi nu deveniseră. Fata, înzestrată cu o inteligenţă rară, crescuse înaltă şi slăbuţă, în vreme ce fratele ei fusese binecuvântat cu o statură robustă şi atletică. În copilărie au avut însă parte şi de alte câteva

binecuvântări, mai puţin în aceste momente, când, rămaşi orfani şi singuri pe lume, nu se mai aveau decât unul pe celălalt.

Nimeni din orăşel nu o văzuse pe soţia lui Dexter – mama gemenilor – şi mulţi se îndoiau de existenţa unei căsătorii între cei doi. Tot ce ştiau era că, într-o bună zi, Dexter Tempest a părăsit oraşul cu ideea năstruşnică de a vizita lumea. Apoi, un an mai târziu, a revenit acasă cu inima frântă şi cu două coşuleţe în care îi purta pe copiii săi gemeni, Grace şi Connor.

Polly Pagett, intendenta orfelinatului din Crescent Moon, îşi mijea ochii în strălucirea soarelui, pentru a-i observa mai bine pe copii – şi părea să-i măsoare cu atenţia unui artist care lucrează la o schiţă. Polly era preocupată de o dilemă, căci nu ştia ce paturi să le dea nou-veniţilor. Într-adevăr, nu se discutase nimic în acest sens, dar chiar să nu fi existat pentru cei doi orfani altă opţiune decât orfelinatul? Băiatul arăta foarte puternic şi ar fi putut fi trimis să muncească în port. Fata, deşi mai slăbuţă, părea deşteaptă foc. Va excela fără îndoială în ajutorul pe care i-l va da în economisirea bugetului veşnic insuficient al orfelinatului. Un surâs involuntar îi apăru pe buzele subţiri ca o foiţă de hârtie.

Lachlan Busby, directorul băncii, îşi luă privirea de la impresionanta coroană funerară comandată de soţia sa – ghirlandă fără egal în întregul cimitir – şi se uită mai atent la Grace şi Connor. Tatăl gemenilor nu se îngrijise deloc de viitorul copiilor săi. Cât de bine i-ar fi prins dacă ar fi dat din când în când atenţie şi conturilor din bancă, în loc să-şi dedice timpul numai supravegherii corăbiilor în port, activitate prin care a dăruit mult prea mult – greşeală pe care Lachlan Busby nu avea de gând s-o facă vreodată.

Busby avea propriile sale planuri pentru copii. Peste o zi – calm şi drăgăstos, fireşte – le va aduce gemenilor la cunoştinţă faptul că nu au absolut nimic de moştenit. Toate proprietăţile lui Dexter – ambarcaţiunea şi chiar farul – nu le aparţineau lor. Tatăl nu le lăsase nimic.

Bancherul aruncă o privire soţiei sale, aflată în imediata lui apropiere. Draga şi scumpa Loretta pur şi simplu nu-şi putea lua ochii de la Grace şi Connor. Pentru cei doi soţi a fost o lovitură cumplită să afle că nu vor putea avea niciodată copii. De-acum însă lucrurile păreau să se rezolve. Soţul o strânse uşor de mână.

Grace şi Connor ştiau bine că toată lumea era cu ochii pe ei.

Nu era nimic nou, căci întreaga lor viaţă au fost subiect de bârfă şi n-au reuşit o clipă să scape de drama sosirii lor în golful Crescent Moon. Pe măsură ce-au crescut, gemenii cu ochii ca de smarald au continuat să fie principala temă a zvonurilor şi speculaţiilor. Invidiei îi prieşte foarte bine în localităţile mici, aşa cum era şi orăşelul din golful

Crescent Bay, unde localnicii îi pizmuiau pe aceşti gemeni ciudaţi, ce păreau mai talentaţi decât toţi copiii locului.

Nimeni nu reuşea să priceapă cum de îi întrecea fiul supraveghetorului farului pe restul copiilor în toate sporturile practicate. Indiferent că juca fotbal, baschet sau cricket, Connor alerga întotdeauna mai iute şi lovea mai puternic, chiar şi atunci când nu se prezenta la antrenamente săptămâni întregi. Fetiţa stârnise şi ea suspiciuni în egală măsură – atât printre colegii ei de clasă, cât şi printre profesori –, datorită cunoştinţelor ei vaste şi noţiunilor stranii pe care le avea despre lucruri ce erau cu mult peste vârsta şi condiţia ei socială.

Dexter Tempest, după cum umbla vorba, fusese un părinte foarte ciudat pentru gemeni, cărora le împuiase capul cu poveşti care mai de care mai neobişnuite. Alţii mergeau şi mai departe cu presupunerile şi susţineau că Dexter revenise în Crescent Moon dărâmat atât sufleteşte, cât şi mintal.

Grace şi Connor stăteau puţin mai departe de localnicii din Crescent Moon şi, când congregaţia a început să cânte în cor un imn emoţionant, despre călătoria cea de pe urmă a supraveghetorului farului, spre un „liman nou şi proaspăt”, în atmosfera fierbinte şi stagnantă a cimitirului se putea distinge vag o notă discordantă, aproape imperceptibilă. În timp ce Grace şi Connor păreau să cânte laolaltă cu ceilalţi, cântul lor era unul diferit şi părea mai degrabă o baladă marinărească, decât un imn…

O poveste cu vampiraţi am de povestit,
Străveche, dar adevărată.
Voi cânta de-o corabie de-odinioară
Şi ai ei de temut mateloţi.

Capitolul 2

Un oaspete neinvitat

A doua zi după înmormântare, gemenii urmăreau din camera proiectorului micile ambarcaţiuni ce intrau şi ieşeau necontenit din port, pe apele golfului ce străluceau orbitor în soarele amiezii. De la înălţimea de unde le priveau, vasele arătau ca nişte mici pene albe, ce pluteau pe albastrul nesfârşit al apelor.

Copiilor le plăcuse dintotdeauna această cameră, încăpere pe care şi tatăl lor o apreciase în egală măsură. Era un locşor unde puteai reflecta în voie şi de unde aveai o perspectivă largă asupra golfului şi orăşelului Crescent Moon – o fâşie micuţă de pământ, pe care erau înghesuite o mulţime de case pe marginea înaltă a falezei. În zilele de după moartea tatălui lor, camera proiectorului căpătase pentru copii o semnificaţie specială. Dexter Tempest petrecuse atât de mult timp în această încăpere, încât era imposibil ca frăţiorii să nu simtă prezenţa părintelui imediat ce intrau în cameră.

Deodată, Grace parcă îşi şi văzu părintele şezând în faţa ferestrei, de unde fixa cu privirea portul ce se întindea la baza farului şi fredona un vechi cântec marinăresc. Fetiţa începu să cânte şi ea, amintindu-şi totodată cum tatăl lor avea întotdeauna pe măsuţa din apropiere o sticlă cu ceai fierbinte din frunze de eucalipt şi o carte de poezii, veche şi prăfuită – precum şi momentele în care se întorcea spre ea şi îi zâmbea imediat ce-o auzea intrând în cameră.

— E cineva acasă?

Accentul caracteristic al lui Lachlan Busby le anunţă apariţia în cameră a unui oaspete nepoftit. Connor şi Grace s-au întors dinspre fereastră exact când chipul roşiatic al bancherului îşi făcu apariţia în capul scărilor.

— Ehe, se vede că nu sunt aşa de în formă cum credeam! Tatăl vostru chiar urca şi cobora zilnic toate treptele astea?

Connor păstră tăcerea. Nu-i făcea nicio plăcere să intre în discuţie cu Lachlan Busby. Grace îi confirmă politicoasă din cap

şi aşteptă până când directorul îşi trase răsuflarea.

— Doriţi un pahar cu apă, domnule Busby? întrebă ea într-un final, după care umplu un pahar şi îl întinse spre palmele asudate şi lipicioase ale bancherului.

— Mulţumesc, e bine-venit, e bine-venit, spuse el. Mi s-a părut mie, sau cântaţi ceva mai devreme? Un refren ciudat, căruia nu i-am desluşit cuvintele. Dacă doriţi să-l mai cântaţi o dată, mi-ar plăcea să-l aud şi eu.

Connor negă, iar Grace hotărî să-i răspundă cu prudenţă. Era limpede că Lachlan Busby nu era omul care să urce 312 trepte doar pentru o simplă vizită socială.

— E o baladă marinărească veche, pe care obişnuia să ne-o cânte deseori tata, îl lămuri ea politicoasă.

— O baladă, zici?

— Când eram mici, obişnuia să ne-o fredoneze deseori înainte de culcare.

— Ah, un cântec de leagăn, o melodie care să vă liniştească înaintea somnului?

Grace râse voioasă.

— Nu chiar. De fapt, în el e vorba numai despre durere, moarte şi alte lucruri oribile.

Bancherul se arătă îngrijorat.

— Ideea principală a baladei, domnule Busby, este de a ne reaminti că, oricât de grea ni s-ar părea viaţa, lucrurile pot fi mult, mult mai rele.

— Ah, cred că înţeleg, domnişoară Tempest. Şi, ei bine, trebuie să vă spun că sunt impresionat de… stoicismul de care daţi dovadă în situaţia de faţă.

Grace încercă să surâdă, dar zâmbetul îi semănă mai degrabă cu o grimasă. Connor privea cu ură nedisimulată spre Lachlan Busby şi încerca totodată să-şi amintească ce însemna cuvântul stoicism.

— Aţi avut o pierdere pe care niciun copil, nimeni de vârsta voastră nu ar trebui s-o trăiască, adăugă Lachlan Busby. Iar acum, orfani fiind, nu aveţi o casă, ori un venit care să vă asigure traiul!

— Avem un cămin! spuse Connor, întrerupându-şi tăcerea. Şi acum vă aflaţi chiar în el.

— Dragul meu, spuse Lachlan Busby, întinzându-şi un braţ pentru a-l strânge de umăr, dar se răzgândi imediat, ar fi *fost* bine să fie aşa cum zici. Fără nicio intenţie de a vă îndurera şi

mai mult, îmi revine totuşi neplăcuta datorie de a vă anunţa că tatăl vostru a lăsat în urma sa foarte multe datorii, iar acest far este de-acum proprietatea Băncii Cooperatiste din Crescent Moon.

Grace se încruntă. Bănuise ceva în acest sens, dar la auzul cuvintelor bancherului, frica îi deveni tot mai tangibilă.

— Atunci o să locuim în barcă, spuse Connor.

— Ah, mă tem că şi ambarcaţiunea este tot proprietatea băncii, răspunse Lachlan Busby, coborându-şi privirea trist şi deprimat.

— Iar banca este a *dumneavoastră,* zise Grace.

— Întocmai, încuviinţă bancherul.

— Ce alte veşti mai aveţi să ne transmiteţi, domnule Busby? întrebă Grace, pregătindu-se pentru ce era mai rău şi hotărând să termine odată cu această întrevedere.

Lachlan Busby zâmbi larg, dezvelindu-şi în strălucirea soarelui luciul perfect alb al dinţilor.

— Dragii mei, n-am venit să vă întristez cu aceste lucruri, ci vreau să vă fac o propunere. Este totuşi adevărat că, din acest moment, nu mai aveţi pe nimeni lângă voi şi sunteţi săraci lipiţi. Eu, pe de altă parte, am o mulţime de lucruri. Am o casă minunată, o afacere înfloritoare şi cea mai frumoasă şi scumpă soţie pe care şi-ar putea-o dori un bărbat. Şi totuşi, tragedia vieţii noastre constă în faptul că n-am fost binecuvântaţi cu…

— Copii, îl întrerupse Grace, înţelegând totul cât se poate de clar. Voi nu aveţi copii, iar noi, noi nu avem părinţi.

— Dacă aţi veni să locuiţi cu noi, v-aţi putea bucura de toate avantajele pe care le are un Busby în acest oraş.

— Mai degrabă aş prefera să mor, spuse Connor cu flăcări în ochi.

Lachlan Busby se întoarse spre Grace:

— Draga mea, tu pari mai raţională decât frăţiorul tău. Spune-mi, te rog, cum priveşti umila mea ofertă.

Cu toate că era dezgustată până peste cap, Grace îşi forţă un zâmbet.

— Este un gest foarte, foarte frumos din partea dumneavoastră, domnule Busby, răspunse ea, înghiţind în sec şi stăpânindu-şi cu greu iritarea. Fratele meu şi cu mine nu avem nevoie de alţi părinţi. Sunteţi nespus de generos să ne oferiţi adăpostul căminului dumneavoastră, însă ne vom descurca foarte bine şi singuri.

Lachlan Busby deveni dintr-odată foarte serios.

— *Nu* o să vă puteţi descurca deloc singuri. Sunteţi încă nişte copii şi nu puteţi trăi aici de unii singuri. De fapt, nu mai puteţi locui deloc aici. La finele săptămânii va sosi noul supraveghetor al farului şi veţi fi obligaţi să vă faceţi bagajele.

Bancherul se ridică şi, după câţiva paşi, se întoarse încă o dată spre Grace.

— Eşti o fată isteaţă, îi spuse el. Nu te pripi în respingerea acestei oferte. Alţii ar da orice să primească o asemenea ofertă.

Când oaspetele nepoftit dispăru pe scări, Grace îşi trecu un braţ pe după gâtul fratelui ei şi îşi lăsă faţa în scobitura umărului.

— Ce vom face? întrebă ea.

— Vei găsi tu ceva. Aşa cum reuşeşti întotdeauna.

— Acum n-am nici cea mai vagă idee.

— Nu contează *ce* vom face, spuse Connor, atâta vreme cât rămânem împreună.

Grace încuviinţă tăcută şi începu să cânte foarte încet…

Copile, fii cuminte şi ascultător,
Bun ca un îngeraş.
Că de nu, vampiraţilor te voi da
Şi pe-ale oceanului valuri vei naviga.

Connor îşi aminti de serile în care tatăl lor îi ţinea alături de el şi privea tăcut în larg. Cu toate că versurile erau neliniştitoare şi-l înfiorau chiar şi după atât de mult timp, se simţea totuşi atras de ideea de a dispărea pe ocean în miezul nopţii. Acum mai mult ca oricând.

Băiatul o îmbrăţişă pe Grace şi fraţii şi-au fixat privirile spre apele scânteietoare ale golfului Crescent Moon. Oricât de grea părea situaţia, copiii aveau să fie bine. Mai rău de-atât nu se putea.

Capitolul 3

Lucrurile se înrăutăţesc

Cu toate că era un orăşel sărac, dacă bârfele s-ar fi putut comercializa, Crescent Moon ar fi devenit cu siguranţă centrul financiar al lumii. În acea zi, în piaţa portului, clevetirile aveau o singură temă – oferta pe care Lachlan Busby le-o făcuse gemenilor şi refuzul categoric al acestora.

Acest ultim eveniment n-a făcut decât să confirme credinţa generală pe care oamenii o întreţineau în privinţa mândriei şi răcelii de care dădeau dovadă gemenii. Nimeni în golf nu le-ar fi putut oferi gemenilor o ofertă mai bună ca aceea a familiei Busby.

Oricât ar părea de ciudat, localnicii nu aveau nici măcar un dram de simpatie pentru Grace şi Connor, care fuseseră dintotdeauna nişte nonconformişti şi se închiseseră complet în farul ce avea în curând să înceteze să le mai fie cămin.

Cu excepţia familiei Busby, mai exista cineva interesat să le ofere adăpost gemenilor Tempest – o persoană care întorcea pe dos câteva cearşafuri murdare, pentru a le pregăti copiilor două pătuţuri suprapuse şi golea un dulăpior strâmb, în care frăţiorii să-şi păstreze lucruşoarele. Polly Pagett zâmbi mulţumită când picură un strop de ulei pe balamaua scârţâitoare a uşii dulăpiorului. În douăzeci şi patru de ore, nemaiavând altă opţiune la îndemână, gemenii urmau să păşească pe sub porţile înalte şi verzi ale orfelinatului şi să ajungă la mâna ei.

În camera proiectorului, Grace şi Connor priveau în jos, la mulţimea ce roia ca un muşuroi de furnici.

— Timpul se scurge iute, spuse Grace.

Connor păstră tăcerea.

— Ce vom face? Mâine-seară banca va prescrie împrumutul tatei şi va prelua definitiv farul.

Connor nu era prea sigur ce însemna acel „prescrie”, dar înţelesese ideea surorii lui. În aproximativ douăzeci şi patru de

ore, el şi Grace urmau să ajungă pe străzi, ori să caute adăpost în orfelinatul oraşului. Niciuna dintre variante nu era una îmbucurătoare.

— Poate ar trebui să acceptăm oferta, adăugă Grace într-un târziu.

Connor îşi îndreptă privirea spre ea şi rupse tăcerea:

— Tu chiar nu-ţi imaginezi ce viaţă vom duce sub acoperişul familiei Busby? Ei nu vor copii, ci animale de companie!

Grace încuviinţă din cap şi se înfioră. Ea şi Connor fuseseră întotdeauna liberi să facă orice doresc, să hoinărească pe unde le place şi să gândească numai aşa cum îi duce capul. Tatăl lor le oferise aceste daruri – o moştenire rară şi nepreţuită, pe care nu o puteau trăda. Dacă ar fi ales să trăiască în căminul luxos şi sufocant al familiei Busby, ar fi însemnat să trădeze toate aceste lucruri în care crezuse tatăl lor.

— De ce n-am putea sta aici, să manevrăm noi proiectorul, la fel ca şi tati? întrebă frustrat Connor, incapabil să mai gândească limpede.

— L-ai auzit şi tu pe domnul Busby, când ne-a zis că a angajat deja un nou supraveghetor, răspunse Grace, simţind că opţiunile li se diminuaseră serios. În plus, ne-ar fi spus probabil că asta nu-i o muncă potrivită pentru doi copii.

— Copii! pufni Connor.

— Da, ştiu, ştiu, spuse Grace. Chiar dacă vrea să arate că este foarte grijuliu, dacă nu te conformezi planurilor lui, îţi poţi lua adio de la vreun ajutor din partea sa.

A doua zi, în timp ce Grace pregătea micul dejun, fetiţa auzi pe cineva strecurând un plic gros şi alb prin deschizătura cutiei de scrisori. Lăsând ibricul deoparte, ridică scrisoarea, a cărei adresă era scrisă cu peniţa:

Domnişoarei Grace Tempest şi domnişorului Conor Tempest

Grace deschise plicul şi despături foaia groasă a scrisorii. Când văzu la sfârşit numele expeditorului, se încruntă şi începu să scruteze cu iuţeală cuvintele.

Dragii mei Grace, şi Connor,

Aceasta este ultima zi din vechea voastră viaţă. Diseară, la

miezul nopţii, noul supraveghetor va primi cheile farului şi va prelua povara aprinderii proiectorului şi supravegherii portului. După cum spunea tatăl meu, sâmburele bunătăţii există chiar şi în merele stricate – numai că va trebui să muşcaţi adânc pentru a-l găsi. În schimb, pentru voi, dragii mei copii, nu va fi deloc greu să vedeţi binele care v-a ieşit în cale. Mâine este PRIMA zi din noua voastră viaţă, când vă veţi elibera de povara pe care tatăl vostru v-a aruncat-o pe umeri în ultimii ani. Ieşiţi din far. Coborâţi şi acceptaţi o viaţă lipsită de griji, aşa cum ar trebui să aibă orice copil de vârsta voastră. Unii spun c-aş fi un om mândru, dar, de această dată, nu sunt atât de orgolios încât să nu vă ofer un loc în familia mea, PENTRU ULTIMA DATĂ.

Ce spuneţi? Pe de altă parte, dacă staţi să analizaţi situaţia în care sunteţi, ce altă opţiune aveţi? Eu şi soţia mea vă vom oferi tot ce doriţi de la viaţă. E suficient să cereţi şi veţi primi tot ce doriţi. Vă rog să ne întâlnim la miezul nopţii la uşa farului. Şi nu luaţi cu voi decât o mi că geantă cu amintiri – căci vom începe cât de curând să avem amintiri mai bune şi mai minunate, ca o FAMILIE veritabilă!

Va aştept cu braţele deschise,

Lacklan Busby, de-acum „Tată”!

Îngrozită, Grace dădu drumul scrisorii şi încremeni locului, copleşită de valul uriaş al fricii.

— Ce-i asta? întrebă Connor, intrând sprinten în cameră şi bătând de podea o minge de baschet. Văzând chipul surorii sale, lăsă mingea să cadă şi aceasta sări de câteva ori, în ecouri unul mai trist ca altul, până când se opri într-un colţ al încăperii.

Băiatul ridică scrisoarea şi o citi, remarcând atent ameninţările în cuvintele mieroase ale bancherului. În cele din urmă, îndoi hârtia şi o rupse în zeci de bucăţele, pe care le azvârli pe jos ca pe nişte confetti.

— Un gest foarte frumos, Con, dar care nu schimbă cu nimic situaţia, îi spuse Grace. Nu mai avem nicio alternativă şi, în plus, timpul nu este nici el în favoarea noastră.

Connor îşi privi sora categoric şi o cuprinse de umeri, după care zâmbi şi clătină din cap:

— Dimpotrivă, Gracie. Chiar dacă *tu* ai rămas în pană de idei, *eu* am reuşit să rezolv totul. Aşa că, hai să mâncăm nişte pâine prăjită cu unt de arahide şi-ţi voi spune tot ce avem de făcut.

Capitolul 4

Iadul sau fluxul

Un ceas mai târziu, gemenii aşteptau în faţa porţilor orfelinatului din Crescent Bay, având fiecare asupra sa un mic bagaj cu lucruri personale.

Polly Pagett îi zări de la fereastra crăpată a biroului, de unde le făcu uşor cu mâna şi le indică să intre pe poarta instituţiei.

Gemenii i-au făcut şi ei cu mâna şi, fără să păşească pragul porţilor, o clipă mai târziu, au zbughit-o la fugă. Nedumerită, micuţa intendentă a orfelinatului deschise uşa dărăpănată a clădirii şi ieşi în curte.

Odată ajunsă la porţi, femeia îşi miji ochii în strălucirea soarelui şi îi văzu pe Connor şi pe Grace alergând pe drumul ce ducea către port şi spre marea cea largă.

— Întoarceţi-vă! Veniţi înapoi! strigă ea. Aici e căminul vostru!

— Vezi să nu! îi răspunse Connor peste umăr.

— Bine spus, îi zise Crace, strângându-şi fratele de mână.

Reşedinţa familiei Busby strălucea în soarele dimineţii ca un castel din basme.

— Aia e aripa în care voi sta numai eu, spuse Connor, arătând în depărtare.

— Iar cealaltă e a mea, zise Crace.

— O să-l conving până la urmă pe domnul Busby să mă lase să-i conduc toate maşinile sport.

— Iar eu o să-i umplu toate piscinele cu petale de trandafiri – şi asta numai pentru că aşa-mi place.

Au râs amândoi cu poftă şi, pentru o clipă, n-au reuşit s-o vadă pe Loretta Busby valsând cu foarfecele pe aleile cu pietriş ale grădinii în stil tudorian.

Femeia însă îi văzuse şi le strigă:

— Aţi venit! Aţi sosit mai repede decât vă aşteptam!

Loretta aruncă foarfecele pe iarbă şi fugi spre ei, tremurând ca o gelatină strânsă în multe straturi de sifon roz.

— E timpul s-o ştergem cât mai repede! spuse Connor, luând-o din nou de mână pe Grace şi zbughind-o amândoi la fugă.

Gemenii s-au oprit din alergat de-abia în port, unde activitatea era în toi – aşa cum se întâmpla de altfel în toate dimineţile cu vreme bună. Pescarii reveniseră din larg şi începuseră deja sortarea capturilor pe debarcader, unde îşi prezentau peştii aruncându-i în aer ca nişte adevăraţi jongleri. Într-o parte erau cei care îşi prezentau captura de ton, în altă parte erau cei cu peşti snapper, în apropierea cărora stăteau pescarii ce prinseseră numai cod. Dincolo de puntea de sortare, debarcaderul era plin de coşuri cu homari proaspeţi. Înăuntrul cuştilor, creaturile roşii se mişcau într-o parte şi alta, de parcă ar fi căutat o cale de scăpare.

— Asta e, spuse Connor. Ne-am luat la revedere de la toţi. Nu mai avem vreme de pierdut.

Grace aruncă pentru ultima oară o privire în jur, după care încuviinţă din cap.

Dincolo de cheiul pescarilor, portul se deschidea în dana de acostare a bărcilor private. În depărtare, iahtul somptuos al lui Lachlan Busby strălucea semeţ în razele soarelui, pipernicind vasele din apropiere şi blocându-le lumina.

Ancorată printre ambarcaţiunile mai micuţe, barca lui Dexter Tempest era un iaht simplu, construit în stil vechi, pe puntea căruia gemenii petrecuseră multe ore de fericire în compania tatălui lor. Grace şi Connor au traversat iute pontonul din lemn ce ducea spre vas.

— Iat-o, spuse Connor, întinzându-şi braţul spre lateralul navei şi trecându-şi degetele peste numele acesteia – *Louisiana Lady.*

— Îndrăznim? întrebă el.

— Mai întrebi? răspunse Grace. În acel moment un nor negru acoperi soarele şi se lăsă deodată o briză surprinzător de rece. Grace tremură la scăderea bruscă a temperaturii.

Prezenţa gemenilor pe ponton stârnise însă comentarii şi oamenii începuseră deja să şuşotească între ei. Ce căutau Grace şi Connor în port? Nu ar fi trebuit să-şi facă bagajele şi să se pregătească să elibereze farul? Iahtul nu le mai aparţinea, după cum se vedea clar scris pe o pancartă din lemn aşezată în grabă pe puntea ambarcaţiunii: *Proprietatea Băncii Cooperatiste din Crescent Moon.*

— Am venit să ne luăm rămas-bun de la vasul tatei! le strigă fetiţa.

Mulţimea vociferă înţelegătoare.

— Ne lăsaţi, vă rugăm, un moment singuri? întrebă Connor, plecându-şi capul.

Oamenii au început să se îndepărteze şi, în scurt timp, şoaptele li s-au transformat în sâsâieli indescifrabile. Câteva clipe mai târziu, monotonia le-a fost distrasă de apariţia în port a două femei de vârstă mijlocie, vădit tulburate, ce de-abia îşi mai trăgeau răsuflarea.

Grace sări sprintenă şi graţioasă pe punte, iar Connor desfăcu iute funiile ce legau vasul de doc.

— Opriţi-i! horcăi Polly Pagett.

— Puneţi mâna pe ei! strigă Loretta Busby.

În timp ce Connor urcă pe iaht, Grace aruncă o privire norilor joşi ce lunecau deasupra capului şi simţi prin şuviţele părului briza răcoroasă a oceanului.

— Avem vânt din pupă de intensitate doi sau chiar trei, spuse Grace când Connor trecu valvârtej prin spatele ei.

— Vela mare e ridicată, strigă băiatul, imediat ce pânza se umflă în bătaia vântului ce avea să-i pună în mişcare.

— Am dezlegat parâma la prora, strigă Grace, desfăşurând cu abilitate frânghia.

— Parâmă liberă la pupă, strigă şi Connor. Am pornit!

Eliberat din funii, vasul se desprinse uşor de ponton şi, în timp ce Connor dădea treptat drumul ghiului, vela mare se umflă tot mai mult şi iahtul începu să prindă viteză.

— La revedere, Crescent Moon, strigă Connor.

Privind spre far, avu pentru o clipă impresia că-l

vede pe tatăl lor făcându-le cu mâna din camera proiectorului. Îşi închise ochii şi, când îi deschise din nou, imaginea dispăruse. Băiatul oftă.

— La revedere, Crescent Moon, se auzi şi glasul surorii lui. Vai, Connor, ce-am făcut? Avem nevoie de mâncare! Ne trebuie bani! Încotro ne îndreptăm?

— Gracie, ţi-am spus că am avut timpul necesar să punem totul la punct. Important este să o ştergem de aici cât mai repede posibil – şi, de asemenea, că am rămas împreună.

Îndreptând velierul spre apele întunecate de dincolo de golf, gemenii priviră încrezători spre viitorul lor.

În timp ce vasul prindea tot mai multă viteză, Connor

remarcă placa din lemn aşezată la proră.

— Proprietatea Băncii Cooperatiste din Crescent Moon? Nici gând!

Connor luă pancarta şi o azvârli ca pe un frisbee în ocean, unde dispăru fără urmă.

În port, Polly Pagett şi Loretta Busby tocmai descoperiseră că împărtăşirea unui necaz poate fi un excelent liant al unei prietenii proaspăt încheiate.

— Loretta, hai nu mai fi tristă. Să ştii că nu ţi-ai fi dorit cu siguranţă pe copiii ăia obraznici în splendida voastră casă.

— Aşa e, Polly. Iar dacă ar fi venit la tine, mai mult ca sigur ţi-ar fi distrus complet minunatul tău orfelinat.

— Bine că am scăpat de amândoi! Să-i mănânce rechinii!

— Nu, Loretta, nu rechinii. Mai bine să-i prindă piraţii!

— Aaah, da. Să-i prindă piraţii pe monştrii ăia nerecunoscători, spuse Loretta luând-o de braţ pe Polly.

— Ce-ai zice să luăm amândouă prânzul la mine acasă? Avem în meniu cozi dulci-acrişoare de homar. Lachlan urmează să vină şi el acasă, şi va fi încântat să te cunoască.

Polly zâmbi cu gura până la urechi. Necazurile de peste zi păreau să se transforme în bucurii – şi chiar mai mult decât atât.

— Mi s-a părut mie, sau am simţit un strop de ploaie? întrebă Loretta.

— Da, şi eu parcă am simţit o picătură, răspunse Polly. Ia te uită ce s-a întunecat cerul!

— Se apropie furtuna, spuse Loretta, şi când mă gândesc la sărmanii ăia copii, singuri pe mare!

Cele două femei au izbucnit în râs şi au grăbit pasul, pentru a se adăposti cât mai iute de vremea ce se înrăutăţea rapid.

Capitolul 5

Sfârşitul voiajului

Furtuna părea să fi apărut ca din senin şi izbucni exact când Grace şi Connor se aflau în poziţia lor cea mai vulnerabilă: departe de port, în mijlocul mării dezlănţuite.

Vijelia nu le-a dat nici cea mai mică şansă.

Cerul s-a întunecat fulgerător – de parcă ar fi smuls cineva de pe perete o foaie de tapet azuriu ce ascundea în spate bezna unei găuri negre. Căldura soarelui dispăru instantaneu şi ploaia începu să curgă şiroaie, cu picături mari, ce-i ardeau şi îngheţau deopotrivă.

Dedesubt, zbuciumul valurilor semăna cu salturile unui armăsar sălbatic şi nărăvaş. Vasul se agăţa cu disperare de valuri, în timp ce Grace şi Connor se ţineau din răsputeri de balustradele iahtului – *hamuri* ce nu le ofereau prea mare siguranţă, căci, la ce bun să se agaţe de ambarcaţiune, când oceanul ar fi putut în orice clipă să le despice vasul în două, ori să-l zdrobească fără milă în ai săi pumni aspri şi săraţi?

— N-ar fi trebuit să facem aşa ceva, strigă Connor. A fost o idee stupidă.

— Nu, răcni Grace, acoperind vuietul vijeliei. Ce altă soluţie am fi avut?

— O să murim!

— Încă n-am murit!

Grace nu-şi putu da seama dacă fratele ei chiar plângea sau dacă şiroaiele de pe obraji erau o simplă reacţie la aerul sărat al mării. Fata se gândi la tatăl ei şi se întrebă ce ar fi făcut el într-o asemenea situaţie.

— O să-ţi spun o poveste cu vampiraţi, începu ea să cânte curajoasă. Pe cât de veche, pe atât de adevărată.

Connor înhăţă iute această fărâmiţă de consolare şi începu să cânte împreună cu sora lui – până când velierul se răsuci peste cap şi balustrada se rupse în două, azvârlindu-i pe copii în apele reci şi învolburate ale oceanului.

Cuprins de o linişte neobişnuită, Connor văzu câteva bucăţi din iaht scufundându-se pe lângă el, în străfundurile întunecate ale oceanului – precum şi o varietate întreagă de farfurii, tacâmuri şi cărţi. Îşi întinse un braţ spre ele şi zâmbi, urmărindu-le cum se îndepărtau de el dansând în trombă. Dedesubtul valurilor totul era calm; un refugiu care îl ţinea departe de furtuna dezlănţuită de deasupra. Era tentant să rămână acolo şi să plutească nestingherit, laolaltă cu celelalte rămăşiţe din lumea sa. Putea fi o modalitate potrivită de a muri.

Nu, trebuia să o găsească pe Grace! îşi spuse, smulgându-se din transă şi zbătându-se din răsputeri să urce la suprafaţa apei. I-a fost foarte greu şi istovitor, dar a făcut tot posibilul să nu se dea bătut şi să nu-i permită apei să-l învingă şi să-l cufunde în bezna adâncurilor.

Folosindu-şi toate puterile, Connor înfruntă în apropierea rămăşiţelor iahtului o aversă ca de şrapnel şi ieşi la suprafaţă. Izbit de valuri din toate părţile, înghiţi câteva guri de apă sărată şi vomită îngreţoşat, după care se uită cu disperare în jurul său, în căutarea surorii sale – dar şi a unui obiect plutitor de care să se agaţe.

Salvarea îi veni din partea scândurii unei bănci. Apucând strâns marginile zimţate ale scândurii, se sui pe ea ca pe o placă de surf. Depusese un efort colosal, mâinile începuseră să-i sângereze şi vârtejurile apei sărate îi înteţeau şi mai mult durerea.

Connor luă o gură de aer şi îşi dădu seama că izbutise să scape cu viaţă.

Dar unde era Grace?

Cu toate că încă vuia, furtuna se mai domolise puţin. Connor scrută în jurul său apa învolburată, şi se uită după sora lui printre sfărâmăturile vasului. Fata nu era acolo. Căpătând control total asupra plăcii de surf improvizate, porni în căutarea fetei sau măcar a unui semn care să-i dea de înţeles ce se întâmplase cu ea. Nu găsi nimic.

Cu toate că marea se calmase, băiatului îi devenea din ce în ce mai greu să vadă la mai mult de un metru în faţă. Începuse să se lase o ceaţă tot mai densă, care îl învăluia ca într-un nor. Nu! De-acum nu o va mai găsi niciodată! Îşi vântură braţele încercând să îndepărteze ceaţa, dar nu izbuti prin aceasta decât să se dezechilibreze. Connor îşi coborî mâinile pe plută şi, resemnat, îşi lăsă capul pe suprafaţa acesteia. Ce sens mai

avea? Dacă sora lui nu reuşise să scape, pentru el totul se sfârşise. Ar putea foarte bine să renunţe la plută şi să se lase în voia adâncului oceanului. Cel puţin aşa vor fi împreună.

Connor nu ştia cât timp plutise în voia valurilor. Părea să fi trecut o eternitate de la naufragiu, deşi, în realitate, era foarte posibil să nu se fi scurs mai mult de câteva minute, momente pe care deznădejdea şi epuizarea i le-au estompat în conştiinţă. Ceaţa începuse să se ridice şi, deodată, băiatul văzu umbra unui vas. Imaginea era foarte vagă, dar conturul corabiei era cât se poate de clar. Era un galion străvechi. Connor mai văzuse aşa ceva doar în cărţi şi la Muzeul Marinei, unde era prezentat publicului un galion la scară redusă.

Crezu iniţial că e o închipuire, ori că halucinează înainte de sosirea morţii – dar nu, era într-adevăr o corabie. În timp ce ceaţa se ridica, băiatul o văzu mult mai clar, întorcând lin pe apă. De ce să-şi schimbe direcţia în mijlocul oceanului? Posibil să fi oprit pentru un motiv anume. Să fi venit întru salvarea lui?

Încurajat de acest gând, îşi folosi ultimele puteri şi îşi ridică braţele, strigând răguşit:

— Aici! Aici!

Corabia continua să se întoarcă, însă nu venea spre el. Băiatul nu văzu pe nimeni pe punte şi îşi dădu seama că nimeni nu-l văzuse în apă.

Ceaţa se ridicase mai sus de nivelul punţii şi, când nava îşi încheie rotaţia, o rază gălbuie căzu pe figura galionului – reprezentată printr-o tânără femeie. Ce bine i-ar fi prins să fi fost o femeie în carne şi oase, şi nu o sculptură fixată în prora corabiei. Ochii pătrunzători ai statuii păreau să nu-l slăbească o clipă din priviri, dar, firește, aceştia nu erau decât nişte simple desene pe o bucată de lemn.

Când văzu corabia îndepărtându-se, Connor se înspăimântă cumplit. În timp ce galionul se distanţa, observă că vasul avea o velatură cum nu mai văzuse niciodată. Pânzele navei arătau ca nişte aripi străbătute de vinişoare subţiri şi luminoase.

— Hei! strigă încă o dată Connor. Ajutor!

Glasul îi era însă foarte slăbit şi corabia se îndepărtase atât de mult, încât băiatul nu-i mai putea distinge decât conturul întunecat al velelor. Pânzele zdrenţuite păreau să fluture încetişor şi, în timp ce vasul înainta, i se păru că acesta nu străpungea valurile, ci plutea razant cu suprafaţa apei, complet

neafectat de curenţii puternici ai oceanului. Pesemne că mintea începea să-i joace feste.

Nu pricepea ce se întâmplă. Corpul îi devenise tot mai greoi şi insensibil, iar mintea părea să fi abandonat şi ea lupta pentru supravieţuire. Grace dispăruse. Corabia care l-ar fi putut salva se pierduse în beznă şi singura opţiune care îi mai rămăsese era să renunţe definitiv şi să se alăture surioarei lui, în mormântul din adâncuri.

Un glas din apropiere îi întrerupse brusc reveria:

— Hai, apucă-mi braţul. De-acum eşti în siguranţă.

Capitolul 6

Piraţii

Connor rămăsese atât de captivat de galionul misterios ce se pierduse în depărtare, încât nu observase micuţa barcă ce se apropiase şi oprise lângă el. Cineva îl trase cu putere pe scândurile bărcuţei şi, odată ce simţi că eforturile sale titanice au luat sfârşit, băiatul se întinse epuizat.

— Stai întins şi respiră cât poţi de adânc. Era cât pe ce să te îneci, dar o să fii bine, se auzi suav şi categoric glasul salvatorului.

Connor observă o pereche de ghete mici şi jambiere strânse pe picioare, dar când încercă să-şi ridice capul să vadă şi restul, o durere subită îi paralizã gâtul.

— Stai liniştit, băiete. Nu te mişca brusc. Corpul ţi-e slăbit serios.

Era glasul unei tinere.

— Cine eşti? Unde mă duci?

În ciuda avertismentului, Connor se ridică să o vadă mai bine. Ochii salvatoarei, pătrunzători, căprui şi migdalaţi, îl fixau adânc cu privirea; părul îi era strâns pe spate în coadă de cal, prins în cureluşe de piele.

— Numele meu este Cheng Li, îi răspunse ea, în timp ce Connor remarcă îmbrăcămintea ciudată a tinerei: peste un jerseu negru, subţire, purta o vestă din piele; pe unul din braţe avea o brasardă roşie-violet, incrustată cu o piatră neagră, ce părea singurul articol decorativ în uniforma ei cât se poate de utilitară; iar la mijloc avea o curea grea, de care atârna o teacă uşor arcuită.

Băiatul îşi holbă ochii imediat ce-şi dădu seama pe cine are în faţă:

— Eşti… eşti pirat?

— Ah, bine măcar că mintea ţi-e intactă. Da, băiete, sunt pirat, îi spuse ea, arătând spre banderola de pe braţ. Mâna dreaptă a căpitanului Molucco Wrathe.

— Unde mă duci?

— La vasul nostru, firește. *Diablo.*

Connor se lăsă pe spate şi o urmări cum vâsleşte. Mişcările îi erau precise şi perfecte. Cheng Li era micuţă, cu puţin mai înaltă decât Grace, dar se vedea limpede că era foarte puternică.

— Grace! strigă el, neputându-şi înfrâna impulsul de a-i rosti numele cu voce tare.

— Cine-i asta, băiete?

— Sora mea!

— Băiete, acum avem alte lucruri de făcut. Păstrează pentru mai târziu poveştile de familie.

Connor dădu să protesteze, dar se opri imediat ce observă că trăseseră în apropierea unei corăbii. Să fi fost acelaşi vas pe care îl văzuse mai devreme? Băiatul privi în sus, încercând să-şi dea seama dacă era sau nu galionul cu pânze ca nişte aripi.

Cheng Li aşeză vâslele în barcă şi începu să strige după ajutor:

— Bartolomeu, coboară şi ajută-mă, puturosule!

Connor gemu uşor. Fiindu-i absolut clar că se afla în siguranţă, cel puţin pentru moment, cedă în faţa oboselii şi închise ochii.

Când îşi reveni, bărcuţa plutea în aer şi băiatul se simţi de parcă ar fi zburat – dar numai până când îşi dădu seama că barca era ridicată pe vas cu ajutorul unui vinci. Cheng Li sări din micuţa barcă înainte ca aceasta să fie coborâtă pe punte şi începu îndată să dea ordine în stânga şi-n dreapta. Doi piraţi – un bărbat şi o femeie – l-au ridicat grijulii pe Connor şi l-au cărat în urma salvatoarei lui. Sarcina celor doi nu era însă deloc facilitată de mulţimea care se înghesuia să vadă ce se întâmplă.

— Faceţi loc! Faceţi loc, nătângilor! strigă Cheng Li şi mulţimea îi dădu imediat ascultare.

— Lăsaţi-l aici.

Piraţii l-au aşezat pe un morman de funii şi pânze de cânepă. Cu toate că nu era unul din cele mai confortabile paturi, Connor era mulţumit că nu mai simţea răceala glacială a apei. În sfârşit, putea să se odihnească.

— Deocamdată să nu-ţi închizi ochii, se răsti Cheng Li. Încearcă să rămâi treaz câteva minute.

Era atât de obosit, încât îi trebui un efort colosal să dea ascultare sfatului tinerei. Întorcându-şi capul, căută să vadă

velele zdrenţuite ale navei, dar nu văzu decât oameni – piraţi, care se îngrămădeau în jurul lui şi îl priveau curioşi. Connor se uită la ei, măsurându-le atent uniformele şi hangerele.

Mulţimea devenea tot mai gălăgioasă, dar numai până când Cheng Li îşi ridică braţul şi gălăgia conteni în scânteierile giuvaierului negru prins în brasardă.

— Gata, spectacolul s-a terminat. Furtuna ne-a avariat serios pânzele. De Cloux, te ocupi tu de repararea lor în teugă. Luka, Javier, Antonio – vijelia s-a mai potolit, aşa că treceţi să curăţaţi în continuare tunurile. Şi nu mă interesează că se lasă întunericul – până acum trebuia deja să le fi terminat!

Connor aruncă o privire în jur. Într-adevăr, ajunsese pe un vas de piraţi. Simţind deodată fiorul fricii, se întrebă dacă acesta era oare sfârşitul calvarului prin care a trecut, sau începutul unui nou chin – o încercare împotriva căreia ştia bine că nu mai are putere să lupte.

Piraţii au plecat îndată la treburile lor, mai puţin Cheng Li, Bartolomeu şi altă femeie-pirat, mai înaltă şi vizibil mai atletică decât Cheng Li, cu bentiţă şi păr roşu tuns neîngrijit.

— Să-l chem pe căpitanul Wrathe? o întrebă ea pe Cheng Li.

— Da, Cate, cred că ar fi bine să-l chemi.

Cheng Li îşi coborî privirea spre Connor:

— Cum te mai simţi, băiete?

— Sunt bine, răspunse el, dându-şi brusc seama că nu era deloc bine şi că nu se va mai simţi niciodată bine.

— Pari abătut. Ce te macină?

— E vorba de sora mea, Grace, răspunse el.

— Ce-i cu ea?

— A rămas acolo, la locul naufragiului.

— E prea târziu, băiete. De-acum nu mai e printre noi.

Lacrimi fierbinţi îi podidiră ochii şi totul se cufundă în ceaţă.

— Te rog… tu m-ai găsit. Te rog, întoarce-te după ea.

— Îmi pare rău, băiete. N-am văzut pe nimeni în afară de tine.

— Dar…

— Noaptea se va lăsa cât de curând şi nu mai avem ce face.

Connor îşi simţi dintr-odată capul ca pe un butoi cu pulbere ce stă să explodeze. Băiatul simţi deodată un urlet cum i se încheagă în inimă şi începe să-i zvâcnească prin fiecare venă, răspândindu-se atât de iute în braţe şi picioare, încât răbufni prin fiecare celulă a fiinţei:

— NU!

— Băiete, linişteşte-te şi fii recunoscător c-ai scăpat cu viaţă. Cinsteşte memoria surorii tale, aşa cum se cuvine.

Cheng Li îi vorbi cu blândeţe, dar categorică. Deşi nu erau cuvintele pe care se aştepta să le audă de la ea, glasul tinerei îl mai linişti întru câtva. Dar ce anume ar fi dorit să audă? Că va lua barca şi va porni în căutarea surorii lui, pe apele îngheţate ale oceanului? În adâncul sufletului, Connor ştia bine că aceasta ar fi fost o încercare sortită încă de la început eşecului. Sora lui nu avea cum să supravieţuiască. El fusese dintotdeauna cel puternic, din punct de vedere fizic. Anii în care făcuse sport îl înzestraseră cu vitalitatea şi rezistenţa necesare supravieţuirii în ape atât de reci. Grace era mai deşteaptă… Grace *a fost* mai inteligentă decât el, se corectă Connor, căci de-acum nu mai putea vorbi despre Grace la prezent. Fusese mai deşteaptă ca el, dar nu la fel de rezistentă din punct de vedere fizic – fapt care o costase viaţa.

— Probabil s-a înecat, adăugă Cheng Li. Înecul nu e o modalitate prea rea de a muri.

— De unde ştii?

— Este un fapt bine cunoscut printre piraţi. Noi trăim numai pe ape. Cândva am fost şi eu cât pe ce să mă înec şi m-am simţit ca şi cum m-aş fi cufundat într-un somn adânc… într-o relaxare tot mai profundă. Înecul este o modalitate blândă de a muri. Să ştii că sora ta n-a suferit deloc.

Vorbele tinerei, pe cât de dure, l-au alinat cât de cât pe băiat – căci îi amintiră de senzaţia pe care o cunoscuse şi el: când se cufundase în adâncuri odată cu lucrurile sale. Atunci nu trăise nicidecum o senzaţie neplăcută. Posibil ca în acele momente să-şi fi întâlnit moartea şi să fi reuşit să scape printr-un miracol din ghearele acesteia.

— Am văzut totuşi un vas, spuse Connor, simţind că trebuie să-i împărtăşească această informaţie domnişoarei Li. Înainte să mă salvezi, am văzut o corabie care a dispărut în ceaţă. Un galion străvechi…

Cuvintele îi stârniră câteva amintiri vagi, pe care nu reuşi să le pună cap la cap.

— Vasul şi-a schimbat brusc direcţia în mijlocul oceanului şi, pentru câteva momente, am crezut că vine să mă salveze. Am strigat în direcţia corabiei, dar nu m-a auzit şi nu m-a văzut nimeni.

Deodată, în minte îi explodă un gând ca un foc de artificii:

— Poate că a fost deja salvată de ei! Posibil ca sora mea să fi fost salvată de corabia necunoscută! Ce crezi? întrebă încrezător, uitându-se spre Cheng Li, ai cărei ochi închişi îl priveau îndeaproape. Când ceaţa începuse să se ridice, am văzut figura galionului din proră – sculptura unei femei frumoase, ai cărei ochi păreau să mă privească aievea, până când, deodată, corabia şi-a înălţat velele uimitoare… ce semănau mai degrabă cu nişte aripi…

În cele din urmă îi căzu fisa:

— Zdrenţuite-s pânzele corabiei şi flutură ca aripile în zbor…

Dorea să strige şi să lovească aerul, dar întâlni încă o dată privirea imposibil de citit a salvatoarei lui.

— Nu înţelegi? spuse râzând fericit. Corabia a salvat-o pe Grace! Sora mea nu s-a înecat. A fost salvată de un vas străvechi, ce străbate veşnic apele. A fost salvată de corabia vampiraţilor!

Istovit peste măsură, nu mai putu să-şi ţină pleoapele deschise. Dar totuşi, în adâncul minţii, putea vedea foarte clar corabia îndepărtându-se într-o lumină aurie, în timp ce figura galionului zâmbea suavă, pânzele zdrenţuite fluturau uşor în noaptea ce se lăsa, iar la cârmă stătea Grace, singură şi neînfricată.

Capitolul 7

Lorcan Furey

Când Grace s-a trezit, primul lucru pe care l-a remarcat a fost albastrul orbitor al cerului. Apoi, deodată, s-a petrecut ceva straniu: albastrul pătrunzător începu să se contracte, alungindu-se şi separându-se în două mici cercuri azurii. În timp ce simţurile îi reveneau la normal, fata îşi dădu seama că nu privise seninătatea văzduhului, ci se uita la doi ochi albaştri.

Connor avea ochii verzi, la fel ca şi ea. Însă ochii ce o ţintuiau concentraţi îi erau necunoscuţi şi, imediat ce s-au îndepărtat, fata observă că aparţineau unui băiat mai mare decât ea şi Connor – în vârstă de şaptesprezece sau optsprezece ani. Părul îi era lung şi negru, cu sprâncene de aceeaşi culoare. Îndreptându-şi din nou privirea spre ea, tânărul se încruntă.

— O să-mi faci probleme, spuse el.

Cuvintele i s-au părut lipsite de noimă, dar fata recunoscu în glasul străinului un puternic accent irlandez. Tânărul se aplecă şi îi dădu părul din ochi. Pe unul din degete purta un inel Claddagh[1]. Crace îşi dorise dintotdeauna un inel asemănător, al cărui model reprezenta o inimă ţinută între două mâini, cu o coroană deasupra. Modelul inelului pe care îl purta băiatul era însă uşor diferit, căci mâinile nu ţineau între degete o inimă, ci un craniu.

— Cine eşti? întrebă ea tremurând. Unde sunt?

Tânărul se încruntă şi dădu din cap. Oare nu putea s-o înţeleagă? se întrebă fata. Cum să fie posibil aşa ceva? Băiatul i se adresase mai devreme cât se poate de inteligibil.

— Cine eşti? repetă ea, auzindu-şi de această dată intonaţia: Ciiiineeeeştiii? Respiraţia îi era slăbită, iar gura şi limba complet uscate.

— Hai, bea puţin.

Băiatul luă de la brâu o butelcă din piele şi îi turnă uşor pe

[1] Bijuterie tradiţională irlandeză, oferită în semn de prietenie sau ca simbol al căsătoriei, originară din secolul al XVII-lea.

buze câteva picături de apă, reconfortante şi reci ca gheaţa. Grace îşi depărtă buzele şi se strădui să nu piardă un strop. Reîncepând să se obişnuiască să înghită, se concentră atât de mult asupra băuturii, încât de-abia mai băgă de seamă când băiatul îi înălţă uşor capul şi îi strecură dedesubt o jachetă împăturită, ca o pernă improvizată. După ce bău o gură de apă, îşi lăsă capul pe spate şi se simţi mult mai confortabil.

Relaxarea pe care o simţea sub cap şi gât contrasta cu suprafaţa dură şi aspră a podelei pe care îi stătea întins restul corpului. Întorcându-şi uşor capul, observă de-o parte şi de alta scândurile roşii ale pardoselii, dar, mai mult de atât, în celelalte direcţii, nu zări decât o ceaţă densă.

Fata îşi îndreptă iar privirea spre băiatul al cărui chip părea să plutească în ceaţă.

— Cine eşti? întrebă ea din nou.

— Lorcan mă numesc, răspunse el, înţelegându-i de această dată întrebarea. Lorcan Furey.

— Lorcan, repetă ea. Nu era un nume pe care să-l mai fi auzit vreodată.

— Hai, mai bea puţin.

Tânărul îi apropie butelca de buze şi fata luă o nouă înghiţitură.

— Unde sunt?

— Nu-i evident, domnişoară? răspunse el zâmbind. Eşti pe mare.

Cu toate că nu putea vedea în spatele tânărului, Grace simţi legănarea navei pe valuri şi auzi vuietul oceanului dedesubt.

— Cum am ajuns aici?

— Nu-ţi mai aminteşti? A fost o furtună. Trupul îi reacţionă imediat la auzul cuvântului *furtună* şi, deodată, se văzu în mijlocul vijeliei – când catargul trosnea deasupra ei şi apa sărată a mării îi uda corpul deja leoarcă.

— Te-am găsit plutind pe apă, ca un peşte, continuă Lorcan.

— Da, răspunse ea, observând că şi tânărul era ud până la piele, iar părul şi cămaşa i se lipiseră de corp, în vreme ce chipul îi era aproape la fel de palid ca şi ceaţa.

— Dacă aş mai fi întârziat o clipă, acum te-ai fi aflat în drum spre tărâmul sirenelor din adâncuri.

— Unde-i Connor? Când pot să-l văd?

Lorcan o privi trist şi, în acel moment cumplit, Grace pricepu totul.

— M-ai salvat doar pe mine.

— Tânărul îi confirmă tăcut.

— Hai să ne întoarcem după el! Încă nu-i târziu. Îţi mai aminteşti unde m-ai găsit? Acolo trebuie să fie şi el, în apropierea vasului.

— Lorcan clătină din cap:

— N-am văzut niciun vas. Erai doar tu, agitându-te între valuri ca un somon în râul Shannon.

Imediat ce Grace îşi aminti de răceala paralizantă a apei, amintirea îi dispăru ca un vis ce se sfârşeşte mult prea repede. Se strădui cu disperare să-şi amintească mai mult şi capul începu să-i zvâcnească de durere.

— Un vas nu are cum să dispară, spuse ea. Nu este posibil aşa ceva.

— Într-o asemenea furtună, până şi o corabie ca a noastră poate dispărea, îi zise Lorcan. Oceanul, atunci când doreşte, poate fi o fiară necruţătoare.

— Dar… Connor e fratele meu geamăn! Nu ne aveam decât unul pe celălalt. Nu pot trăi fără el.

Inima începu să-i bată tot mai puternic şi mai rapid, asemeni unei bombe cu ceas, care părea să nu mai aibă mult până să explodeze înăuntrul ei.

— Gemeni, spui? întrebă Lorcan privind-o intens.

— Mus Furey.

Grace auzi un alt glas, dar nu văzu prin ceaţă cine vorbise. Glasul, deşi o simplă şoaptă, îi răsunase în minte cât se poate de clar.

Lorcan îşi întoarse privirea dinspre Grace.

— Da, căpitane.

Urmă o scurtă pauză, în răstimpul căreia Grace auzi doi paşi apăsaţi pe puntea din lemn a vasului.

— Mus Furey, trebuie neapărat să intri. Ceaţa nu va mai ţine mult.

S-au auzit încă doi paşi.

Lorcan părea ca intrat în transă. Posibil ca apa rece ca gheaţa să-i fi amorţit şi lui simţurile. Probabil efortul de a o salva îşi punea de-acum amprenta asupra lui şi, la fel ca şi în cazul ei, tânărului i se diminuase semnificativ capacitatea de a vorbi şi de a vedea.

— Asta e fata? se auzi în şoaptă celălalt glas, atât de ferm şi de autoritar încât părea să-i răsune în fiecare ungher al minţii.

— Da, căpitane, răspunse Lorcan. A fost cât pe ce să se înece. Spune că are un frate geamăn.

— Un geamăn.

— Da, spuse Grace. Fratele meu geamăn, Connor, a rămas în voia valurilor. Vă rog, ajutaţi-mă să-l salvez!

— Gemeni.

Glasul prindea tot mai multe rădăcini în mintea fetei.

Grace îşi dori să-l poată vedea pe căpitan, dar ceaţa groasă nu-i permitea să vadă nimic în spatele lui Lorcan.

— Du-o înăuntru. În cabina de lângă a mea. Şi mişcă-te iute, pentru că, deocamdată, nu trebuie să afle şi ceilalţi de ea.

— Cum rămâne cu Connor? insistă Grace.

— Du-o în cabina de lângă a mea, se auzi acelaşi glas şoptit, la fel de ferm ca şi mai devreme, de parcă nici nu i-ar fi auzit fetei rugămintea – sau pur şi simplu o ignora.

— Şi apoi? întrebă Lorcan.

— După aceea vino la mine în cabină. Nu mai avem mult timp. În curând se va lăsa întunericul şi va începe Ospăţul.

Ce Ospăţ? se întrebă nedumerită Grace. Despre ce vorbeau? Intenţionau oare să pornească în căutarea lui Connor?

— Ceaţa începe să se ridice, mus Furey. Trebuie să intrăm. Nu avem vreme de pierdut.

Când şoapta dispăru, Grace auzi paşii apăsaţi ai străinului pierzându-se în depărtare şi privi din nou în albastrul ochilor lui Lorcan.

— Te rog, stărui ea, caută-l pe fratele meu, te rog. Dacă a rămas în apa îngheţată a mării…

Lorcan îi zâmbi slăbit.

— Hai să te ducem la căldură.

— După aceea îl vei căuta?

— Deocamdată trebuie să ne îngrijim de tine.

Tânărul se aplecă şi o ridică pe braţe. În timp ce o căra prin ceaţă, Grace se simţi de parcă ar fi zburat printre nori – ori ca şi cum s-ar fi cufundat în adâncul apelor. Îşi dorea să se smulgă din mâinile sale şi să plonjeze în apă, în căutarea lui Connor. Dar trupul îi era cotropit de o moleşeală cum nu mai simţise vreodată. Cu toate că Lorcan Furey era doar un adolescent, strânsoarea îi era puternică.

Capitolul 8

Molucco Wrathe

Connor scruta cerul ce devenea tot mai întunecat şi încerca zadarnic să zărească din nou celălalt vas: corabia vampiraţilor – nava care o salvase pe Grace.

— Nu se mai întoarce, spuse Cheng Li.

— De unde ştii?

— Pentru că nu există aşa ceva.

— Dar…

— Gata, îl opri ea, ridicându-şi braţul. Şi te rog să nu-mi mai cânţi iarăşi balada aia. Căci e doar un vechi cântec marinăresc – atât şi nimic mai mult. Un cânt pe care tatăl vostru vi-l fredona înainte de culcare, din motive pe care nu le pot pricepe. Este stupidă însăşi ideea existenţei unei asemenea corăbii. Adevărul e că sora ta a dispărut dintre noi. E o lovitură cumplită, ştiu – dar asta e realitatea şi trebuie să accepţi odată acest fapt.

Corabia însă existase cu adevărat şi imaginea acesteia îi rămăsese clar întipărită în minte. Băiatul parcă o vedea aievea întorcându-se şi dispărând în ocean şi îşi aminti de ochii frumoasei figuri de galion şi de strălucirea pânzelor ce se înălţau şi coborau ca nişte aripi uriaşe.

Connor privi peste umăr şi o urmări pe Cheng Li dând ordine câtorva piraţi. În afară de sabia care îi atârna la brâu, observă la spatele fetei alte două arme. Deşi erau băgate în două teci identice din piele, nu avea nicio îndoială că lamele erau la fel de ascuţite şi de ucigătoare cum îi era şi limba.

— Faceţi loc căpitanului, se auzi un murmur ce devenea tot mai răsunător.

Cheng Li era convinsă că vasul fusese doar o închipuire de-a băiatului. Cu toate că de-abia o cunoscuse, Connor îşi dădu seama că, odată ce tânăra îşi punea ceva în cap, era o fire de neînduplecat. Era însă posibil ca alţi piraţi să-i dea crezare poveştii – iar unul dintre aceştia ar fi putut fi chiar căpitanul vasului.

— Faceţi loc căpitanului. Daţi-vă la o parte.

Cheng Li îşi întrerupse conversaţia şi porni cu paşi mari spre

Connor. Părea mai degrabă iritată. Connor îşi simţi dintr-odată inima bătând puternic. Să fi fost de teamă? Să fi presimţit ceva rău? Ce fel de om trebuie să fie acela care comandă o bandă de piraţi?

Deodată, Connor îi văzu pe Bartolomeu şi pe Cate venind grăbiţi spre el. În spate, clătinându-se uşor, îi urma un bărbat de vârstă incertă, cu păr lung şi ciufulit, şi ochelari cu lentile albastre, mici şi rotunde. Purta o haină lungă din catifea azurie, ce acoperea tecile argintii a două pumnale, iar cizmele înalte din piele, ascuţite ca vârful unui cuţit, zornăiau din pintenii argintii. Căpitanul râdea şi părea absorbit într-un schimb rapid de replici amuzante cu ceilalţi piraţi, cărora le răspundea insultător peste umăr, dar zâmbindu-le totodată atât de larg, încât pielea i se încreţea de-o parte şi de alta a lentilelor. Lăsând în urma lui hohote de râs, căpitanul porni ţanţoş spre el. Connor remarcă îndată faptul că piratul era foarte respectat şi iubit de echipajul său.

— Iată-l, căpitane, spuse Bartolomeu, înainte să păşească într-o parte, alături de Cate.

— Ei, ia te uită, spuse căpitanul ridicându-şi ochelarii. Ce-avem noi aici? Ai fost la pescuit, domnişoară Li?

Căpitanul îl ocoli pe băiat fără să mai adauge nimic. Connor se minună de mulţimea de culori pe care acesta le avea în păr şi, iniţial, crezu că erau doar simple nuanţe de maro, dar nu, erau şuviţe cenuşii sau mai degrabă argintii, printre care, când lumina bătu dintr-un nou unghi, remarcă şi tonuri de verde – asemenea panglicilor algelor marine. Printre fâşiile curcubeului erau şi două – nu, trei – cosiţe subţiri, legate cu scoici de mare. Bărbatul avea o înfăţişare neobişnuită, pe care o afişa fără niciun fel de reţineri. Stilul elegant şi întru câtva haotic de a păşi vorbea de la sine despre tăria fizică a căpitanului, fără a mai pune la socoteală carisma unui lider înnăscut.

Căpitanul se opri în faţa băiatului şi se uită o clipă la hainele ude ale acestuia, după care îşi ridică o mână plină cu giuvaieruri şi îşi mângâie gânditor bărbia nerasă.

— Hmm, o captură proaspătă din ocean, dar, după socoteala mea, nu pari a fi un peşte de apă sărată.

Bărbatul îşi ridică din nou ochelarii şi, pentru prima dată, privirea îi poposi direct asupra chipului băiatului. Ochii mari îi licăreau în la fel de multe nuanţe ca şi părul, iar privirea îi era hipnotizantă.

— Cum te cheamă, puştiule?

— Connor Tempest[2].

— Tempest zici? chicoti el. E foarte bine! Connor Tempest ne-a fost adus odată cu furtuna.

Bărbatul îi întinse mâna. Degetele îi erau încărcate cu atât de multe safire sclipitoare, încât era o minune că-şi mai putea ridica braţul.

— Molucco Wrathe, căpitan al acestei gloate. Bun venit sub comanda mea, Connor Tempest.

Connor întinse mâna şi căpitanul i-o zgâlţâi într-o strânsoare fermă.

— Vă mulţumesc, ăă… domnule Wrathe.

— Căpitan Wrathe, îl corectă zâmbindu-i. Aşadar, Connor Tempest, ia spune-mi cum ai ajuns aici?

Connor privi spre Cheng Li. Chipul fetei încremenise într-o expresie de plictiseală şi nerăbdare. Îşi ţinea braţele strâns încrucişate, iar tecile gemene de la spate îi şedeau ridicate ca două aripi întunecate, pregătite parcă să-şi ia zborul.

— Ah, ştiu că domnişoara Li este cea care te-a adus la bord. Dar înainte de asta – ce căutai în aceste ape primejdioase?

— Eu şi cu sora mea geamănă, Grace, am fost prinşi de furtună. Venim din golful Crescent Moon…

Connor dădu să continue şi încercă să-i fixeze privirea, dar părul căpitanului îi distrăgea tot mai mult atenţia. Vântul i-l sufla în toate părţile şi o şuviţă lungă îi căzu peste unul din ochi.

— Se pare că nu eşti un povestitor prea iscusit, nu-i aşa?

Connor îşi deschise gura să continue, dar, deodată, şuviţa se răsuci şi se ridică pe fruntea căpitanului Wrathe – moment în care Connor îşi dădu seama că nu privea o şuviţă de păr, ci un mic şarpe.

— Ce-ai puştiule? Ţi-a mâncat pisica limba?

— Iertaţi-mă, căpitane Wrathe, dar cred că aveţi un… un şarpe în păr.

Nu mai avea niciun dubiu. Animalul aproape scăpase din încâlceala părului şi scoicilor şi începuse să-şi croiască cu uşurinţă drum peste urechea căpitanului.

— Aha, spuse căpitanul zâmbind. Bună Scrimshaw, ai ieşit să faci cunoştinţă cu domnul Tempest?

Căpitanul îşi ridică braţul şi şarpele se încolăci afectuos pe

[2] În engl. „tempest” = uragan, vijelie, furtună.

încheietura mâinii, ca o brăţară vie. Connor privi fascinat cum căpitanul Wrathe îşi întinse braţul în faţă, aşa încât Scrimshaw să ajungă mai aproape de băiat. Şarpele se ridică şi îl privi pe Connor în ochi – mişcare căreia băiatul nu ştiu cum să-i răspundă.

— Hai, băiete, salută-l pe adjunctul căpitanului! chicoti Molucco Wrathe. Glumeam, domnişoară Li! A fost o glumă nevinovată, căci ştiu cu toţii că tu eşti locţiitoarea mea.

Connor păstră tăcerea. Nu dorea să facă o mişcare pripită. Şarpele, cu toate că era micuţ, nu părea o specie cunoscută. Putea să fie veninos, iar gura deschisă şi limba întinsă foarte aproape de el nu-i ofereau deloc o imagine liniştitoare.

Căpitanul Wrathe îşi retrase în cele din urmă braţul şi Connor răsuflă uşurat.

— Gata, Scrimshaw. Te-ai holbat suficient la domnul Tempest, acum a sosit timpul să treci în culcuşul tău.

Căpitanul Wrathe îşi ridică braţul şi Scrimshaw se furişă ascultător în desişul încâlcit al părului.

— Aşadar, unde rămăsesem? Ah, parcă spuneai ceva despre viroaga Harvest Moon?

— Ăă, nu căpitane, era vorba despre golful Crescent Moon – acolo unde locuim… De fapt, unde am locuit până de curând. Tatăl nostru a fost supraveghetorul farului, dar acum e mort şi noi am pierdut totul. Oamenii intenţionau să ne trimită fie la orfelinat, fie într-un loc mult mai groaznic. Aşa că ne-am văzut nevoiţi să plecăm şi am hotărât să luăm în acest sens iahtul tatei. Doream să navigăm în apropierea ţărmului, dar vremea s-a schimbat brusc şi ne-a prins furtuna.

Vorbele băiatului au început deodată să se reverse ca un torent:

— Ambarcaţiunea s-a răsturnat şi ne-a aruncat în ocean cu puţin înainte să se sfărâme în zeci şi sute de bucăţele. M-am străduit din răsputeri să ies la suprafaţă şi să evit rămăşiţele care năvăleau spre mine din toate părţile. N-am reuşit s-o zăresc printre acestea pe Grace şi am ieşit la suprafaţă, unde am găsit scândura unei bănci, pe care am folosit-o ca pe o plută. Am pornit pe plută în căutarea sorei mele, dar n-am reuşit s-o găsesc… încercările mi-au fost zadarnice.

Ochii căpitanului erau plini de lacrimi. Molucco Wrathe scoase din buzunar o batistă mare, cu margini brodate, şi îşi tamponă ochii.

— O poveste foarte tristă, domnule Tempest. Un eveniment cât se poate de nefericit. Mă bucur însă că a reuşit să te găsească domnişoara Li, căci vei fi un membru binevenit în echipajul nostru. Avem nevoie de tineri ca tine.

— Vă mulţumesc, căpitane Wrathe, dar eu vreau să pornesc în căutarea surorii mele.

— Care soră? întrebă Molucco Wrathe, ridicându-şi nedumerit o sprânceană. Spuneai mai devreme că a dispărut în furtună.

Connor clătină categoric din cap:

— Am văzut când a fost salvată de altă corabie. Prima oară am crezut că e vorbă chiar de acest vas…

— Altă corabie? Un alt vas cu piraţi? Eh, se pare că povestea ta are totuşi un final fericit. O să găsim corabia despre care vorbeşti şi te vei reîntâlni în cele din urmă cu sora ta.

Connor dădu din cap:

— Nu era vorba despre un vas cu piraţi, ci era o corabie cu totul aparte.

Cu toate că nu îndrăzni să privească în direcţia ei, băiatul simţi văpăi de foc în ochii salvatoarei lui.

— O corabie cu totul aparte, repetă căpitanul Wrathe. Şi ce anume vrei să spui prin asta?

— Căpitane, aţi auzit de vampiraţi?

— Vam-pi-raţi? N-aş putea spune că da, băiete.

— Domnule, ştiu o baladă marinărească…

— Căpitane Wrathe, interveni Cheng Li, a cărei voce străpunse aerul cu forţa şi incisivitatea unei săbii.

Căpitanul Wrathe o ignoră.

— Căpitane Wrathe, se încăpăţână fata.

— Aşteaptă puţin, domnişoară Li.

— Dar… căpitane Wrathe, băiatul e confuz.

— La fel ca noi toţi, domnişoară Li. I-am pus însă o întrebare şi aştept să-i aud răspunsul.

— Vasul vampiraţilor este o corabie întunecată, ce străbate apele de-o veşnicie, spuse Connor, dându-şi imediat seama că s-ar putea să nu aibă la dispoziţie prea mult timp. Echipajul navei este alcătuit din demoni sau, mai bine spus, vampiraţi.

— Ce poveste! se minună căpitanul Wrathe. Şi cum de-ai aflat despre această navă?

— Tatăl meu mi-a povestit despre ea, răspunse Connor. Tatăl nostru ne-a cântat deseori această baladă.

— Baladă, zici? Îmi place întotdeauna să aud un cânt marinăresc bun. Tuturor ne place, nu-i aşa, băieţi?

Piraţii şi-au dat în urale acordul – bărbaţi şi femei, deopotrivă, mai puţin Cheng Li, care arăta plictisită şi înfuriată. Bine cel puţin că furia nu-i mai era de-acum îndreptată spre el, gândi Connor, ci asupra căpitanului Wrathe.

— Ei bine, să auzim balada despre care vorbeşti, spuse căpitanul Wrathe. Hai, dă-i drumul, domnule Connor Tempest. Cântă-ne balada tatălui tău, să vedem despre ce-i vorba.

Connor inspiră profund şi începu să cânte:

O poveste cu vampiraţi am de povestit,
Străveche, dar adevărată…

În timp ce cânta, privi chipul căpitanului, care părea să-l asculte concentrat. Până şi şarpele acestuia, Scrimshaw, se aplecă în faţă, de parcă ar fi fost vrăjit de cântare.

Deşi glasul îi era obosit şi răguşit de la apa sărată pe care o înghiţise când se zbătuse să-şi salveze viaţa, Connor se simţi mulţumit că reuşise să ajungă cu bine la rândurile de la final.

…Să nu dai ochi vreodat' cu-n vampirat
…Şi nici atât să te atingă.

Imediat ce încheie, din mulţime izbucniră strigăte de încurajare şi ropote de aplauze – urmate în scurt timp de tăcere. Connor se uită la Cheng Li şi, apoi, la căpitanul Wrathe. Căpitanul se apropie şi îi puse băiatului o mână pe umăr.

— Fain cântec, băiete. Dar mă tem că asta-i tot. Am navigat pe mări şi oceane din fragedă pruncie şi n-am auzit de-o asemenea poveste despre demoni.

Connor clătină din cap:

— Dar eu am văzut cu adevărat corabia de care vorbesc.

— Serios?

— Bineînţeles. Un galion străvechi, cu pânze ce fluturau ca aripile în zbor…

— Băiatul e obosit şi confuz, interveni Cheng Li, păşind în dreptul căpitanului.

— Nu, zise Connor. Chiar am văzut corabia.

Connor observă că şi căpitanul Wrathe, oricât ar fi dorit, nu putea totuşi să dea crezare unei asemenea poveşti. Băiatul

începu să se îndoiască de capacităţile sale de memorie. Posibil să fi fost atât de istovit încât să-şi fi imaginat scena salvării surorii lui. Băiatul nu mai ştia pur şi simplu ce să creadă.

— Întoarceţi-vă cu toţii la treburile voastre, spuse căpitanul Wrathe. Bartolomeu, tu mai aşteaptă puţin.

Ascultători, piraţii au început să rupă rândurile – mai puţin Bartolomeu, care respectă întocmai ordinul căpitanului Wrathe. Cheng Li, fără să-i fi cerut nimeni să rămână, se postă în spatele acestuia.

Căpitanul îşi aşeză mâna pe braţul băiatului şi-l strânse într-un mod care îi aminti lui Connor de tatăl său. Băiatul încercă să-şi îndepărteze amintirea şi îşi muşcă buza, pentru a-şi împiedica lacrimile să curgă.

— Domnule Tempest, eu am doi fraţi, piraţi ca şi mine. Nu pot spune că-i plac întotdeauna, dar îi iubesc din toată inima. Înţeleg foarte bine de ce cauţi să te agăţi de orice şi vrei să crezi că sora ta – Grace – este încă în viaţă. Dar, pentru binele tău, trebuie să accepţi adevărul – oricât ar fi el de dureros.

Căpitanul Wrathe îl privi adânc în ochi:

— Connor Tempest, cu toate că ai venit la noi în ziua ta cea mai sumbră, află că te vom călăuzi să ajungi iarăşi la lumină. Aşteaptă şi ai să vezi că aşa va fi.

Connor dădu din cap şovăielnic, ridicându-şi ochii dinspre chipul căpitanului Wrathe, spre catargul corabiei. Îşi înălţă privirea mai sus de cuibul de cioară şi se uită pierdut la craniul şi oasele steagului ce flutura în vânt. Cerul era de-un indigo perfect, iar luna ce tocmai răsărise îşi trimitea impasibilă razele reci asupra tigvei albe.

Capitolul 9

Nelinişti

Grace se trezi în dangătul unui clopot. La fel ca şi glasul şoptit al căpitanului, sunetele păreau să i se furişeze în fiecare colţişor şi ungher al minţii.

Deschizându-şi ochii, văzu că se afla într-un pat cu baldachin, sprijinită şi înconjurată de o mare de perne imaculate, şi învelită cu cele mai fine aşternuturi pe care le văzuse vreodată. Rămase pentru o clipă complet nemişcată. Dangătul clopotelor lăsă loc unei muzici stranii – punctată ritmic de bubuitul tribal al câtorva tobe.

Braţele îi erau goale şi, când ridică cearşaful, văzu că nu mai era îmbrăcată în hainele ei vechi şi umede, ci într-o minunată cămaşă de noapte din bumbac, cu un model complicat, brodat minuţios. De unde apăruse pe ea această cămaşă? Cui aparţinuse? Şi, se întrebă ea ruşinată, cine îi schimbase hainele?

Muzica începu să se audă tot mai tare. Ridicându-se în coate, aruncă o privire în cameră. Încăperea era luminată de lămpi cu lumânări acoperite în globuri de sticlă, care îşi răspândeau lumina licărind cald pe podeaua şi pereţii din lemn ai camerei. Când se ridică în picioare, corabia se înclină într-o parte şi fetei îi trebui o clipă, două să-şi recapete echilibrul.

Se îndepărtă de pat şi admiră pentru un moment sculptura complexă a stâlpilor din lemn ai patului, precum şi broderia sofisticată a baldachinului. Într-o parte a patului se afla un mic lavoar deschis, cu o chiuvetă din porţelan şi un vas cu apă. Toate lucrurile din cameră erau exotice şi somptuoase. Posibil să fi fost obiecte dobândite pe parcursul nenumăratelor voiajuri ale corabiei, gândi Grace.

Auzind câteva glasuri peste muzica persistentă de afară, Grace se îndreptă spre sursa zgomotelor şi remarcă în apropierea acestora o draperie ce acoperea un hublou. De perdea era prins un bileţel. Se apropie şi-l citi:

Grace, pentru binele tău, te rog să nu tragi deloc această perdea.

Al tău prieten,

Lorcan Furey

Scrisul, deşi de modă veche, era cam dezordonat. Se vedea că tânărul folosise un stilou, căci pe foaie îi picuraseră câţiva stropi de cerneală. Ce voia să spună prin „pentru binele tău”? Atât cuvintele, cât şi graba evidentă în care fuseseră scrise îi provocară fetei un fior.

Tentată să ignore rugămintea lui Lorcan, îşi întinse o mână spre draperie, dar îşi aminti îndată de cuvintele căpitanului: *Nu trebuie să afle şi ceilalţi de ea.* Cine erau *ceilalţi*? Ce fel de corabie era aceasta?

Deodată, auzi un fragment din conversaţia purtată de cealaltă parte a hubloului.

— În noaptea asta mi-e o foame cumplită.

— Şi mie. Niciodată n-am aşteptat ospăţul cu mai multă poftă ca astăzi.

Ospăţul. Căpitanul menţionase ceva şi despre acest lucru. Era limpede că trebuie să fi fost un eveniment important şi aşteptat cu nerăbdare. Echipajul părea extrem de înfometat. Marinarii nu mâncaseră de multă vreme şi tocmai ce-şi aprovizionaseră probabil corabia cu alimente proaspete.

Grace îşi lipi capul de perdea, să audă mai bine – dar cei doi marinari plecaseră din dreptul hubloului. Fata aşteptă câteva clipe, împotrivindu-se tentaţiei de a trage draperia şi de a privi pe punte. Aruncând o privire lămpilor din cabină, se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să stingă lumânările şi să rişte apoi să tragă perdeaua.

Înainte să apuce să dea curs acestui impuls, îi captă atenţia un glas aspru – ce se auzi chiar în apropierea ferestrei.

— Mus Furey.

— Locotenent Sidorio.

Grace recunoscu îndată accentul irlandez al lui Lorcan.

— Pregătit pentru ospăţ, domnule Furey?

— Bineînţeles, domnule locotenent.

— Mi s-a părut că te-am auzit mai devreme pe punte.

— Pe punte, domnule locotenent? Când anume?

— Cu puţin înainte de Clopotul Amurgului.

— Înainte de înserat… cum aş fi putut? Nimeni în afara

căpitanului nu se aventurează la lumină.

— Ştiu. Aş putea jura că te-am auzit pe afară.

— Poate aţi visat, spuse Lorcan.

— Eu nu mai visez de foarte multă vreme.

Glasurile le-au fost estompate de volumul tot mai răsunător al muzicii. Grace se apropie de perdea atât de mult încât îşi atinse fruntea de bileţelul scris în grabă de Lorcan. De-acum însă nu mai auzea decât ritmurile muzicii. Lorcan şi ciudatul său conlocutor plecaseră.

Fata reflectă asupra conversaţiei pe care o auzise. Lorcan ieşise de fapt afară, iar el şi căpitanul intenţionau să păstreze secretă prezenţa fetei la bordul navei. Ce însemna însă Clopotul Amurgului şi de ce căpitanul era singurul care se putea aventura în lumina zilei? Părea o regulă foarte stranie.

Grace aşteptă în apropierea hubloului, sperând să mai audă şi altceva. Avu la un moment dat impresia că aude paşi, dar sunetul era atât de slab, încât ar fi putut foarte bine să provină de la ritmul muzicii. În scurt timp, totul se cufundă în linişte – într-o tăcere mormântală. Din câte se părea, intraseră cu toţii, să participe la ospăţ.

Grace se îndepărtă de hublou şi văzu în faţa ei un mic birou şi un scaun. Porni spre masa biroului, plină cu stilouri, călimări, creioane ascuţite şi un îmbietor vraf de carneţele cartonate. Ridică un stilou vechi, dar tocul îi alunecă între degete şi peniţa îi înţepă degetul mare. O băşică de sânge i se formă îndată pe piele şi un strop picură pe coperta unui carneţel.

Ridicându-şi instinctiv degetul la gură, îşi curăţă rana cu salivă. Era ceva ce mai făcuse de foarte multe ori înainte, când se tăiase în marginea unei foi de hârtie, ori se înţepase în spinii unui trandafir. Sângele avea un gust metalic, dar nu era neplăcut.

Când îşi scoase degetul dintre buze, tăietura finuţă a buricului degetului era perfect curată – însă nu mai putea face nimic pentru a înlătura pata ce însemnase coperta carneţelului. Îndreptându-şi privirea spre peniţa stiloului, observă că şi aceasta era pătată de un roşu-închis, ca şi cum l-ar fi cufundat într-o călimară cu cerneală stacojie. Simţind un fior pe şira spinării, privi în jur pentru a-şi distrage atenţia şi remarcă un scrin lăcuit, însemnat cu caractere necunoscute, pe tăblia căruia erau o oglindă şi o perie de păr din argint, gravate artistic şi bătute cu nestemate ce scânteiau ca diamantele proaspăt

şlefuite. Ridică oglinda şi o întoarse să-şi vadă imaginea, dar în cadru nu mai exista o sticlă argintată. Oglinda era foarte veche şi deteriorată.

În afară de oglindă şi de peria de păr, pe scrin era un suport din lemn în care ardea un beţişor parfumat, ce răspândea în cameră un puternic şi soporific miros de vanilie şi iasomie.

Simţindu-se foarte obosită, se urcă în pat şi se cufundă în moliciunea saltelei, când, deodată, şirul gândurilor i se îndreptă spre Connor. De ce-şi pierduse vremea explorând fără rost cabina? Ar fi trebuit să se concentreze numai asupra fratelui ei şi la modalităţile prin care să-l poată găsi.

Poate că Lorcan îl găsise deja. Dar, în acest caz, nu l-ar fi adus imediat la ea? Căpitanul îi ceruse lui Lorcan să vină în cabina sa. Îşi amintea bine acest lucru. Însă ce discutaseră oare acolo? Spaima îi asaltă venele ca un şuvoi rece ca gheaţa.

Trebuia neapărat să iasă din cabină şi să vorbească cu Lorcan şi cu căpitanul vasului. Trebuia să afle dacă fratele ei era la bordul navei – şi, bineînţeles, dacă era teafăr.

Dojenindu-se pentru faptul că nu făcuse acest lucru mai devreme, porni hotărâtă spre uşă şi răsuci sfera din alamă a yalei, pe care era gravată harta miniaturală a lumii. Palma îi alunecă la prima încercare. Grace încercă din nou. Globul se răsuci, dar uşa nu se deschise. La a treia încercare, strânse mânerul sferic atât de tare, încât în palmă i se imprimase conturul invers al graniţelor ţărilor. Uşa nu se deschise. Era încuiată.

Frustrată şi înfuriată, simţindu-se tot mai slăbită şi mai istovită, Grace porni împleticindu-se spre draperie şi mai citi o dată avertismentul lui Lorcan.

…te rog să nu tragi deloc această perdea.

Inspirând profund, ridică draperia şi îşi lipi obrajii înroşiţi de geamul hubloului rece ca gheaţa.

Inima începu să-i bată cu putere când privi pe fereastră şi se aşteptă să audă din clipă în clipă sunetul vreunei alarme sau să dea ochi în ochi cu privirea înfuriată a lui Lorcan, ori a căpitanului misterios al corabiei. Nu se auzi însă nicio alarmă şi nu întâlni privirea nimănui. Prin hublou nu văzu decât puntea pustie a vasului. Ceilalţi – oricine ar fi fost *ei* – intraseră să participe la Ospăţ.

Ferice de ei. Şi ea era înfometată, dar nimeni nu se gândise să-i aducă ceva de mâncare. Era flămândă, obosită şi foarte slăbită. Tatăl ei murise şi, din câte se părea, acum dispăruse şi fratele ei. Demoralizată complet, Grace trase nervoasă draperia hubloului.

Când se întoarse şi se întrebă ce ar putea să facă în continuare, observă pe noptiera de lângă pat un bol cu supă. Mai înainte nu-l văzuse – cum de nu-l remarcase?

Fata îl cuprinse între palme. Dar vasul foarte fierbinte o forţă să-şi îndepărteze imediat mâinile. Castronaşul nu ar fi avut cum să stea acolo de când se trezise ea, pentru că s-ar fi răcit între timp. Dar cum ajunsese acolo? Cine îl adusese? se întrebă privind nedumerită aburii ce se ridicau în spirale. Confuzia lăsă repede loc foamei şi, la fel ca restul echipajului, în mirosul apetisant al supei, fata îşi aminti că trecuse ceva vreme de când nu mâncase.

Alături de castronaş se afla o lingură învelită într-un şervet. Când desfăşură şerveţelul, un bilet căzu fluturând pe podea. Grace îngenunche şi îl ridică.

Bileţelul era scris cu aceleaşi litere mărunte ca şi cel prins în draperia hubloului.

Mănâncă supa. Te va face să te simţi mai bine. Ai răbdare!
Prietenul tău,

Lorcan Furey

Ai răbdare! repetă Grace încruntându-se. Ajunsese pe o corabie cu adevărat ciudată, unde nimeni în afara căpitanului nu se aventura să iasă afară înainte de amurg; unde căpătai mâncare imediat ce-ţi doreai să mănânci; unde nimeni nu trebuia să ştie de prezenţa ei. Totul era peste puterile ei de înţelegere.

Mulţumită cel puţin că îi dăduseră ceva de mâncare, Grace ridică lingura şi o cufundă adânc în castronaş. Niciodată nu mai gustase ceva atât de bun. Supa era absolut delicioasă.

Capitolul 10

Viaţa de pirat

— Poţi dormi în pătuţul ăsta, îi spuse Bartolomeu lui Connor.

Era un pat simplu, improvizat dintr-un cadru de lemn, cu o saltea subţire şi un mic spaţiu dedesubt, unde să-şi poată ţine lucrurile. Connor însă nu mai avea nimic. El şi Grace plecaseră din Crescent Moon doar cu lucruşoarele care le încăpuseră în rucsacuri – bunuri de care furtuna îi deposedase definitiv. Tot ce mai avea erau hainele zdrenţuite care rămăseseră pe el.

— Prietene, nu poţi dormi în straiele alea ude. Uite, ia cămaşa şi pantalonii ăştia – cred că ţi se potrivesc.

— Mulţumesc, spuse Connor prinzând bocceluţa cu haine pe care i-o aruncă Bartolomeu.

Băiatul îşi scoase hainele umede şi le atârnă pe un căprior, după care trase pe el cămaşa şi pantalonii proaspăt căpătaţi. Cum Bartolomeu era mai înalt decât el, Connor se văzu nevoit să îndoaie puţin tivul pantalonilor şi manşetele cămăşii. Dar nu mai conta, căci era o uşurare să poarte iarăşi straie uscate.

Connor se aşeză pe pat şi arcurile saltelei scârţâiră îngreunate. Se simţea că era foarte veche şi ponosită.

— O să te obişnuieşti după o vreme, spuse Bartolomeu. Să ştii că, aici, pe corabie, muncim din greu şi nici măcar tânguielile saltelei n-or să te împiedice să tragi noaptea un pui de somn reconfortant.

— Stai puţin… ăsta-i cumva patul tău?

Bartolomeu ridică din umeri:

— Aşa cum l-am căpătat, aşa l-am şi dat.

Connor se simţi mişcat de bunătatea bărbatului. Era un străin pentru el, dar totuşi îi dăduse patul în care obişnuia să doarmă.

— Nu-l pot lua, spuse el. Mi-ai dat deja din hainele tale, iar acum îmi dai şi patul? Tu unde o să dormi?

— Nu-ţi face griji. Eu pot dormi oriunde.

Şi, spunându-i acestea, Bartolomeu aruncă pe podea câţiva

saci goi şi începu să-i umfle de parcă ar fi fost o pernă fină. După ce-şi descheie nasturii, atârnă cămaşa de unul dintre căpriorii încăperii. Întinzându-se pe podea, într-o flanelă pătată de sudoare şi praf de cărbune, îşi dezmorţi oasele ca şi cum s-ar fi aflat într-un pat pufos şi confortabil. Luă de la ureche o ţigară, o aprinse şi începu să-i inspire încet fumul.

Connor se strâmbă.

— Scuză-mă, vrei şi tu, Connor? Socotesc că am destul tutun, ca să-ţi răsucesc şi ţie una.

Connor nu suporta să stea în fum de ţigară. Însă acum nu se putea plânge, mai ales după generozitatea de care dăduse dovadă Bartolomeu.

— Nu, mulţumesc, Bartolomeu. Eu nu fumez.

— Spune-mi Bart, amice. Bartolomeu e prea lung.

Connor dădu din cap şi îl urmări pe Bart cum sufla cercuri de fum în lumina lumânării. Pentru câteva clipe nu şi-au mai adresat nici un cuvânt, răstimp în care băiatul se răsuci într-o parte şi-ntr-alta, încercând să-şi găsească o poziţie mai confortabilă. Salteaua scânci şi un arc desprins îl înghionti puternic în spate. Fără să spună nimic, se întoarse şi îşi întinse din nou oasele.

— Aici totul este foarte simplu şi contribuim cu toţii la bunul mers al lucrurilor, zise Bart scoţând un rotocol de fum. Căpitanul este un tip de modă veche, puţin cam nonconformist, dar ne tratează ca pe familia sa. E un om bun.

Connor se aplecă spre Bart şi îşi coborî vocea:

— Atunci ce zici de Cheng Li? Căpitanul şi Cheng Li nu par a fi prea apropiaţi.

Bart zâmbi:

— Poţi spune şi aşa. Fata îi stă ca un ghimpe în coaste, iar el… ei bine, e pentru ea ca un afurisit de pumnal în şale, râse Bart. După cum ţi-am zis, căpitanul Wrathe e un tip mai tradiţionalist de felul său. Nu cunoşti prea multe despre lumea piraţilor, nu-i aşa?

Connor îi confirmă dând din cap.

— Era şi normal, căci majoritatea oamenilor nu ştiu mai nimic despre noi. Vezi tu, în lumea noastră, Molucco Wrathe este o adevărată legendă. Familia Wrathe este pentru piraţi ca o familie regală. Molucco mai are doi fraţi, amândoi căpitani. Molucco e cel mai mare dintre ei. După el urmează Barbarro. Cei doi s-au certat cu mult timp în urmă şi nu şi-au vorbit de ani

de zile. Iar pe mezin îl cheamă Porfirio. L-am auzit deseori pe căpitanul Wrathe vorbind despre el. Din câte socotesc, dintre cei trei, Porfirio trebuie să fie cel mai destoinic căpitan.

Odată ce ţigara i-a ajuns la capăt, Bart se ridică de-a buşilea, bâjbâi în lumina lumânării după cutiuţa cu tutun şi începu să-şi răsucească altă ţigară.

— Aşadar, cum îţi ziceam, fraţii Wrathe fac parte din vechea generaţie de piraţi, la fel ca şi mine, presupun.

— Câţi ani ai? se trezi Connor întrebând.

— Tu cât crezi?

Connor ridică din umeri:

— Douăzeci şi nouă? Treizeci?

Bart hohoti amuzat:

— Mersi, amice, dar am douăzeci şi doi! Se pare că am trăit ceva. Treizeci de ani?! Prietene, aş fi foarte norocos să apuc să-mi văd a treizecea aniversare. Însă, până atunci, sunt sigur că un afurisit de pirat îşi va trece ascuţişul sabiei prin coastele mele.

Bart nu părea înspăimântat de această perspectivă, gândi Connor, în timp ce-l urmărea aprinzându-şi a doua ţigară.

— Acolo de unde vin eu – şi de unde vine şi căpitanul Wrathe –, pirateria nu înseamnă decât dobândirea a tot ce doreşti, când doreşti. Viaţa e o aventură, am dreptate? Sau, cel puţin, aşa ar trebui să fie. N-aş putea niciodată să trăiesc pe uscat – închis într-un birou, între patru pereţi.

Connor aruncă o privire cabinei înguste în care stăteau.

— Ah, da, e cam micuţă încăperea, dar eu nu trăiesc aici, îl lămuri Bart. Oceanul este şi va rămâne biroul meu. Insulele şi recifele sunt singurele ziduri care mă împrejmuiesc. Posibil să-mi câştig pâinea mult mai greu decât ceilalţi, dar ştiu cel puţin că sunt un om liber. Şi mai ştii ceva? întrebă el, întorcându-şi spre Connor privirea înflăcărată. Când îmi va veni sorocul, voi fi pregătit, prietene. Fiindcă am trăit în aceste două decenii mai mult decât alţii într-o viaţă întreagă.

Connor simţi forţa cuvintelor lui Bart şi inima începu să-i bată puternic – dar nu-şi putu explica din ce motiv. Să fi fost din pricina teamei, a fricii de moarte? După toate cele întâmplate, pentru el, moartea îşi pierduse întru câtva aura misterioasă în care era învăluită. Moartea îl luase pe tatăl său şi era foarte posibil să o fi luat, ori să se pregătească să o răpească şi pe sora sa. În ansamblu, moartea părea un oaspete nepoftit, ce nu dorea

să-l lase pe Connor Tempest în pace. Nu putea spune dacă frica de moarte era mai puternică decât furia şi indignarea pe care le resimţea în acele momente, însă era hotărât să nu cedeze fără luptă!

— Spune-mi câte ceva şi despre Cheng Li, schimbă Connor subiectul. Zici că Molucco Wrathe este un pirat de modă veche. Dar Cheng Li?

— Domnişoara Li face parte din noua generaţie de piraţi şi a absolvit de curând Academia de Piraţi. Nu glumesc, căci aşa se numeşte. A terminat prima din clasă, cu merite deosebite – ceea ce o face să fie cel mai competent pirat din zilele noastre. Dar şi prin venele ei curge sânge de pirat, căci tatăl fetei, Chang Ko Li, a fost unul din cei mai sângeroşi piraţi care a înălţat pe o corabie pavilionul cu craniu şi oase încrucişate. Se spunea despre el că era cel mai bun dintre cei mai buni – ceea ce înseamnă că fetei îi va trebui ceva timp până să se ridice la înălţimea părintelui ei.

Bart ridică ţigara şi îi privi jarul în lumina slabă a lumânării.

— În orice caz, domnişoara Li se află aici ca ucenic. Asta e ultima parte a pregătirii ei. La academie a învăţat teoria, iar acum trebuie să-şi verifice cunoştinţele practic, pentru a vedea cum se descurcă în situaţii reale. Mie însă mi se pare totul o mare păcăleală. Imediat ce-a ieşit din şcoală a şi devenit căpitan-adjunct, când alţii, marinari mult mai experimentaţi… Ei bine, altfel spus, nu mi se pare corect. Înţelegi ce spun, nu?

— Din cauză că e femeie? întrebă Connor. Cum le priviţi pe femeile-pirat?

— Ah nu, nicidecum – noi nu suntem o şleahtă de misogini. Uită-te de pildă la Cate – Cutlass Cate, unul din cei mai iscusiţi membri ai echipajului, foarte populară pe această corabie. Într-o luptă ţi-ai dori-o cu siguranţă lângă tine, căci, dacă ea nu ştie ceva despre săbii, atunci acel lucru nici că merită cunoscut.

Bart căscă lung şi adânc.

— Personal, nu am nimic împotriva domnişoarei Li. Cu mine a fost cât se poate de corectă. Ştiu că-şi dă importanţă, pufneşte în stânga şi-n dreapta şi caută să ne impună respect, dar adânc înăuntrul ei este foarte speriată. Asta e părerea mea, că fata e o copilă înspăimântată. O şcoală pentru piraţi nu poate fi decât un mare nonsens, fiindcă nimic nu te poate pregăti pentru viaţa pe mare – absolut nimic.

Bart stinse mucul ţigării, îşi umflă încă o dată perna

improvizată şi închise ochii:

— Noapte bună, prietene. Să ai grijă la arcurile sărite ale saltelei! Fiindcă te pot împunge exact unde ţi-ai dori mai puţin.

Bart chicoti la aceste cuvinte şi, câteva clipe mai târziu, adormi. În timp ce în urechi îi răsunau sforăiturile puternice ale noului său coleg de cameră, Connor se relaxă pe spate. Era însă atât de obosit, încât nici nu putea dormi. Capul îi vâjâia puternic după toate cele întâmplate. Se simţea ca într-un coşmar, din care părea să nu se mai trezească.

Aruncă o privire în cabină şi îşi dădu seama că lotul era cât se poate de real. Se afla cu adevărat pe o corabie de piraţi, iar a doua zi se va trezi în acelaşi pat – şi astfel va începe noua lui viaţă.

Dar unde era Grace? Oare să fi fost cu adevărat salvată, sau doar îşi închipuise acest lucru?

De-acum nu se mai putea agăţa decât de imaginea acelei corăbii şi de ciudata senzaţie de linişte ce-i învăluise corpul la vederea figurii galionului.

Imediat ce-şi închise ochii, în minte îi apăru instantaneu chipul cufundat în somn al surorii sale. Era o imagine foarte liniştitoare. Fata se afla într-una din cabinele vasului care o salvase, învelită în aşternuturile patului. Nu era însă un pat mic, simplu şi incomod ca priciul în care stătea el întins, ci era un pat confortabil şi elegant.

De unde să-i fi apărut această imagine? Connor nu-şi putu răspunde, dar nici că-i mai păsa. Era mulţumit că se prinsese de acest imaginar colac de salvare, care îi linişti febrilitatea minţii şi îl lansă lin pe ale somnului liniştitoare şi călduţe valuri.

Capitolul 11

Un mic pericol

La auzul deschiderii uşii cabinei, Grace îşi deschise ochii. Cât să fi dormit? se întrebă ea, în timp ce I.orcan Furey intră în cabină şi închise uşa în spate. Nu-i plăcea deloc faptul că tânărul dăduse buzna peste ea.

— Îmi cer iertare, spuse el, de parcă i-ar fi citit gândurile, dar să ştii că am ciocănit la uşă, doar că am făcut-o foarte încet. N-am vrut să atrag atenţia asupra mea.

Furia momentană îi trecu iute şi se transformă în ruşine imediat ce fata îşi dădu seama că tânărul o surprinse pe jumătate adormită, în cămăşuţa subţire în care era îmbrăcată. Grace se acoperi şi ridică simultan pernele în spatele ei, aşa încât să şadă comod în capul oaselor.

— Ţi-a plăcut supa? întrebă Lorcan.

Grace aruncă o privire castronaşului gol de pe noptieră. Fusese atât de înfometată, iar supa i se păruse atât de gustoasă, încât făcuse bolul lună. Un lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată.

— A fost delicioasă, îi răspunse ea. Dar cum de-ai adus-o fără să observ?

— M-am folosit de un truc, îi spuse el jovial. M-am gândit că ţi-ar prinde bine să-ţi încălzeşti oscioarele, după baia pe care ai făcut-o în ocean.

Ochii albaştri îi licăreau vioi şi părea mult mai relaxat ca înainte. În jurul ochilor şi pe frunte, pielea îi era netedă şi nu mai prezenta nici urmă din ridurile anxietăţii de mai devreme. Paloarea chipului dispăruse şi ea – ori poate era doar o impresie provocată de lumina plăpândă a lumânărilor. Nu, gândi ea, urmărindu-l cum se plimba prin cabină – se vedea clar că era mai energic, mai plin de viaţă. Ospăţul se pare că i-a priit.

— Cât e ceasul? întrebă Grace. Am pierdut noţiunea timpului şi nu mai ştiu unde mi-am pus ceasul.

— E miez de noapte, ceasul cel mai întunecat al nopţii, îi

răspunse ca şi cum ar fi intonat versurile unui poem.

— Nu eşti obosit? Ai avut o zi foarte grea.

— Câtuşi de puţin, zâmbi larg Lorcan. Am dormit mare parte din zi şi voi mai dormi după răsăritul soarelui.

Grace pricepu numaidecât: tânărul lucra în schimbul de noapte, căci, într-adevăr, prin aceasta îşi putea explica şi cuvintele pe care le auzise mai devreme – când îl auzise spunând că nu iese pe punte înainte de amurg. Şi, bineînţeles, era absolut firesc să existe printre membrii echipajului marinari care să aibă de îndeplinit sarcini pe timpul nopţii. Mateloţii păreau însă neobişnuit de tăcuţi, gândi fata, dându-şi seama că nu auzea nicio mişcare pe punte. Probabil, treburile principale erau efectuate în timpul zilei.

— Ce-i asta? întrebă el, întrerupându-i şirul gândurilor. Tânărul stătea cu spatele la ea, în apropierea biroului aflat în cealaltă parte a camerei.

— Ce anume?

Când s-a întors, Grace observă că ţinea în mâini un carneţel. Lorcan se apropie şi bătu uşor cu degetul în pata de sânge de pe coperta carneţelului.

— Tu ai făcut asta?

— Da, îi răspunse ea stânjenită. M-am tăiat fără să vreau.

— Sărmana de tine, ia să văd.

— Ah, nu am nimic. Am apucat stiloul, dar mi-a alunecat şi peniţa mi-a tăiat uşor degetul mare.

— Lasă-mă să văd şi eu, insistă băiatul aşezându-se pe pat.

Simţindu-se încolţită, îşi scoase mâna de sub aşternuturi. Lorcan o apucă de încheietură şi îi întoarse cu gingăşie palma, pentru a-i vedea tăietura micuţă de pe deget. Atingerea tânărului o linişti şi, totodată, o stânjeni puţin, iar răceala neobişnuită a palmelor îi făcu pielea ca de găină.

— A curs mult sânge? se interesă el tandru.

— Nu, îi răspunse Grace eliberându-şi mâna. Doar foarte puţin. Îmi pare rău că am murdărit carneţelul. Am încercat să-l curăţ...

— Nu-ţi face griji, Grace, îi spuse Lorcan clătinând din cap. N-ai de ce să-ţi faci griji în acest sens.

— Ştii cumva unde-mi sunt hainele? întrebă ea, simţindu-se foarte ruşinată să stea în cămaşă de noapte în faţa lui.

— Ah, fireşte. Uite, sunt chiar aici.

Tânărul sări de pe pat şi luă de pe scaunul din faţa biroului

hainele fetei, curate şi împăturite cu grijă. Grace era aproape sigură că hainele nu fuseseră mai devreme acolo – deşi era posibil să nu le fi observat.

— Iată că ţi-am găsit şi ceasul.

Lorcan, ai cărui ochi albaştri străluceau ca soarele în luciul apei, îi aşeză hainele pe cearşaful pilotei şi îi pendulă ceasul în faţă, de parcă ar fi vrut s-o hipnotizeze. Tânărul dădu drumul ceasului în palma fetei. Grace îl prinse şi se uită la cadran, pentru a vedea cât e ora. Limbile arătau şapte şi jumătate. Era nefiresc. Nu-i spusese el că este miezul nopţii?

Grace îşi apropie ceasul de ureche, dar nu auzi niciun ticăit.

— S-a oprit, spuse ea.

— Apa sărată se pare că i-a gripat rotiţele.

Fata consimţi din cap, dar îşi aminti brusc că era un ceas de scafandru, menit să reziste la mari adâncimi sub apă. Era ciudat.

— În fine, zise ea, unii ar spune că-i o binecuvântare că am scăpat de ticăitul constant al ceasului.

Tatăl ei obişnuia câteodată să spună ceva similar, căci nu purtase niciodată ceas şi prefera în schimb să se orienteze după poziţia soarelui şi lunii, după intensitatea şi după fluxul şi refluxul luminii şi mareei. La fel stăteau probabil lucrurile şi pe această corabie – al cărei echipaj muncea în schimburi de zi şi de noapte, pe întuneric şi lumină.

Lorcan zâmbi şi aruncă o privire în cabină. Remarcând biletul prins în draperie, îşi ridică sprâncenele:

— Scuze pentru această notiţă melodramatică. Dar, deocamdată, e mai bine să nu ştie nimeni că eşti aici.

— De ce? întrebă Grace.

Reflectând asupra răspunsului, Lorcan păru să-şi schimbe subit starea sufletească şi Grace observă că fruntea i se încruntă din nou.

— Astea-s ordinele căpitanului, Grace. El consideră că aşa eşti mai în siguranţă.

— În siguranţă? De ce, sunt în pericol?

— Pericol? Nu, fireşte – nicidecum.

— Lorcan, nu înţeleg nimic. Din moment ce este mai bine să stau ascunsă, înseamnă că sunt în primejdie.

Tânărul nu-i răspunse – dar ridurile de pe frunte i se adânciseră.

— Dacă aş fi cu adevărat în pericol, sunt convinsă că mi-ai

spune, nu-i aşa?

— Bineînţeles, Grace, îi răspunse oarecum neliniştit, dispărându-i complet starea de veselie de mai devreme.

— Ce s-a întâmplat? insistă ea.

Băiatul şi-a închis pentru o clipă ochii şi, în lumina lămpii, genele lungi şi negre ale pleoapelor i-au proiectat pe chip umbre nefiresc de lungi.

— Aceasta nu-i o corabie obişnuită, îi spuse deschizând ochii. Căile noastre sunt stranii. Nu sunt sigur că îţi va plăcea aici.

Ce voia să spună prin asta?

— De ce? se bâlbâi ea. De ce nu mi-ar plăcea aici?

Tânărul clătină din cap, ca şi cum ar fi încercat să-şi stăvilească gândurile sumbre să-i scape din încătuşare.

— Mi-ar plăcea să-ţi spun mai mult, dar căpitanul mi-a cerut să nu fac asta.

— De ce?

— Pentru că nu vrea să te sperie. Hai că nu fac decât să încurc lucrurile…

— Înţeleg, dar acum tu începi să mă înfricoşezi.

— Nici prin gând nu-mi trece aşa ceva. Sincer, Grace, ăsta ar fi ultimul lucru pe care mi l-aş putea dori.

— Atunci încetează să mai fii atât de enigmatic! se răsti exasperată, dându-şi imediat seama că întrecuse puţin măsura.

— Enigmatic? repetă el. Înţeleg de ce gândeşti aşa, dar să ştii că nu este vorba despre nicio enigmă.

Fata oftă. Fiecare răspuns al băiatului nu făcea decât să dea naştere la şi mai multe întrebări.

— Doreai să ştii ce s-a întâmplat cu fratele tău, schimbă el subiectul.

Stilul direct al tânărului o surprinse pe Grace. Într-adevăr, dorise să-l întrebe de Connor încă din prima clipă în care Lorcan revenise în cabină, dar se gândise că e mai bine să aştepte momentul potrivit. Era vital să-i câştige mai întâi încrederea, gândi fata.

— Ai aflat ceva despre Connor? întrebă ea pe un ton cât mai normal şi încercând să nu-şi trădeze dorinţa disperată de a afla veşti despre fratele ei.

— Căpitanul mi-a zis că fratele tău este viu şi nevătămat.

— A spus el asta? De unde a aflat? Este şi Connor la bordul corabiei voastre?

— Mai mult de-atât nu-ţi pot spune.

— Trebuie, Lorcan. Mi-ai zis să am răbdare şi te-am ascultat. Nu mi-ai spus mai nimic despre acest vas sau despre motivul pentru care trebuie să stau închisă aici ca un animal – dar nu am insistat să-mi dai un răspuns. Însă când vine vorba despre fratele meu, trebuie să aflu totul. Este o chestiune mult prea importantă, pentru a nu insista asupra ei.

Fata îl privi adânc în ochi şi simţi o ameţeală asemănătoare aceleia trăită în momentele când se cufunda vertiginos în adâncul albastru al oceanului.

— Nu-ţi pot spune decât să ai încredere în căpitan. Dacă el afirmă că fratele tău este în siguranţă, atunci poţi fi convinsă că aşa este.

— Dar cum l-aş putea crede? De unde ştie el acest lucru?

— Căpitanul ştie foarte multe lucruri, mai multe decât aş putea memora într-o viaţă de o mie de ani.

Cu toate că nu înţelegea nimic din vorbele sale, îşi dădu seama că primise totuşi un răspuns… pentru moment. Ştia însă că trebuie să mai aştepte şi să-i câştige şi mai mult încrederea, aşa încât, mai târziu, să-i dezvăluie şi alte informaţii. Observase că Lorcan avea obiceiul de a divulga mai mult decât intenţiona. Între timp trebuia să afle câte ceva şi despre căpitan, căci nu putea să dea crezare unei şoapte care i se imprimase în minte – căci pentru ea, în clipa de faţă, căpitanul nu era altceva decât o şoaptă eterică.

Deodată, de afară se auziră nişte voci puternice:

— Vino imediat înapoi!

— Nu, ai avut de ajuns…

— De ajuns?! EU sunt cel care îţi spune când m-am săturat!

Încruntându-se, Lorcan sări spre draperie. El şi Grace au ascultat câteva clipe, dar n-au mai auzit nimic – până când…

— Nu! Dă-mi drumul!

— Nu încerca să mi te opui. Ştii bine că n-ai şanse de izbândă.

Lorcan trecu valvârtej pe lângă fată.

— Trebuie să plec, îi spuse el, deschizând uşa şi ieşind în fugă pe culoar. Uşa se închise singură şi Grace aşteptă să audă cheia încuind broasca, dar se părea că Lorcan fusese atât de grăbit, încât uitase s-o mai încuie. Inima începu să-i bubuie puternic. Evenimentul de pe punte îi oferise o ocazie nesperată.

Dezbrăcându-se iute de cămaşa de noapte brodată, îşi luă hainele şi se îmbrăcă fulgerător. În timp ce-şi lega şireturile

pantofilor, de cealaltă parte a hubloului au răsunat din nou glasuri.

— Sidorio, lasă-l, pentru că-i prea slăbit, se auzi glasul lui Lorcan.

— Sunt încă foarte flămând.

— Ai cinat deja astă-seară şi ţi-ai primit porţia cuvenită.

— Nu mi-a ajuns!

— Trebuie să te mulţumeşti cu atât. Căpitanul ne-a spus mereu…

— Poate că m-am săturat să mai ascult sfaturile căpitanului. Poate că am hotărât să mă ghidez după propriile mele decizii.

Chiar dacă nu înţelegea cu exactitate despre ce vorbeau, Grace auzise suficient, cât să devină extrem de îngrijorată. De această dată nu mai avea însă de gând doar să asculte din umbră. Fata fugi prin cabină şi stinse iute toate lumânările. Odată ce dispăru şi ultima flacără, Grace se trezi învăluită într-o beznă totală. Îi luă câteva clipe până să se orienteze şi să i se obişnuiască ochii în întuneric. După ce se apropie de perdea, o ridică încet, îşi lipi fruntea de geam şi privi afară. Lorcan era cu spatele la hublou şi părea să se lupte cu cineva – probabil chiar cu bărbatul pe nume Sidorio.

— Mergi în cabina ta, auzi strigătul lui Lorcan.

În acel moment, o a treia figură trecu iute pe lângă fereastră. Era un bătrân, cu chip palid, deformat de spaimă şi ochi complet goi.

În încăierare, Sidorio îl smuci pe Lorcan din dreptul ferestrei şi, deodată, Grace se trezi faţă în faţă cu Sidorio, care se uită fix la ea şi îi oferi cea mai cumplită imagine pe care o văzuse vreodată. Trăsăturile îi erau groaznic deformate – ochii arătau ca două iazuri de foc, gura era mânjită de sânge şi nu mai semăna cu un om, ci mai degrabă cu un câine sălbatic, turbat, a cărui privire părea să o străpungă până în măduva oaselor.

Lorcan se întoarse brusc şi încremeni şocat când o văzu privind pe geam.

În clipa următoare, Grace dădu drumul perdelei şi, pentru un moment, avu impresia că o forţă nevăzută îi smulse draperia dintre degete. Indiferent cum se întâmplase acest lucru, de-acum hubloul era din nou acoperit. Fata încercă să ridice încă o dată perdeaua, dar greutatea acesteia îi păru ca de plumb. Fie obosise ea peste măsură, fie avea de-a face cu efectele magiei negre.

Apoi, lumânările pe care le stinsese au început să se reaprindă una câte una. Cum de era posibil aşa ceva? Grace înlemni şi privi uimită cum cabina se umplea de lumină. Alergă spre uşă şi, îndată ce atinse cu degetele bulbul yalei, auzi încuietoarea broaştei închizându-se zăngănind. Când răsuci mânerul, era deja prea târziu. Rămăsese încă o dată încuiată în cabină. Cine să fi făcut asta? Nu putea fi Lorcan, căci n-ar fi avut cum să se mişte atât de repede.

Întorcându-se spre pat, privirea îi poposi asupra unei farfurioare şi a unei ceşcuţe aşezate pe noptieră. Aburii ce se ridicau în mici spirale păreau să dorească să accentueze faptul că ceşcuţa fusese adusă cu aceeaşi rapiditate şi la fel de misterios ca şi bolul cu supă.

Temătoare şi uimită, Grace se apropie de ceşcuţă şi inspiră ameţită aroma copleşitoare a ciocolatei calde, amestecată cu nucşoară şi coji de portocale. Mirosul băuturii îi stârni o foame chinuitoare – o foame de care nu avusese habar cu câteva momente în urmă.

Cu cât şedea mai mult pe această corabie şi cu cât afla mai multe despre ea, cu atât înţelegea mai puţin.

— Bea ciocolata caldă, se auzi un glas calm – o şoaptă ce-i răsună clar în minte:

— Bea.

Auzise mai devreme acest glas şi ştia bine cui aparţinea: căpitanului.

Capitolul 12

Un mod blând de a muri

Micul dejun pe corabia de piraţi semăna cu un haos organizat. Când Bart intră cu Connor în sala de mese, cantina era plină până la refuz.

— Amice, ocupă repede locurile alea, fiindcă vor dispărea cât ai zice peşte.

Connor izbuti să se strecoare printre piraţi şi să prindă două locuri pe o banchetă din lemn. Imediat ce se aşeză, îşi întinse un braţ şi păstră un loc şi pentru Bart. Bărbaţii din faţa lui îşi ridicară privirile.

— Nu te-am mai văzut pe aici, spuse unul din ei, a cărui gură căscată îi dezvălui băiatului o cavitate bucală pustie ca un deşert, întreruptă ici şi colo de cioturile maro ale câtorva dinţi şi resturi de mâncare.

— Trebuie să fie puştiul pe care l-a pescuit din ape domnişoara Li, zise un pirat din dreptul lui, aplecându-se să-i vadă mai bine.

Connor încuviinţă dând din cap şi încercă să nu bage de seamă respiraţia urât mirositoare a bărbatului.

— Am naufragiat. Cheng Li m-a salvat.

— Chiar aşa? Şi acum ce-ai de gând, vrei cumva să devii pirat? întrebă bărbatul din faţa lui, chinuindu-se să molfăie între gingii o bucată de pâine.

— Posibil, răspunse Connor.

— Ai curaj să faci aşa ceva? întrebă celălalt pirat, holbându-se atent la el. Ca să devii pirat îţi trebuie bărbăţie, nu glumă.

— Chiar aşa, trebuie să fii foarte curajos, răsună glasul ştirbului. Uite, Pârţâilă al nostru ştie totul despre curaj. Şi când spun totul, vorbesc cât se poate de serios – ia fii atent!

Spunând acestea, ştirbul îşi înghionti colegul direct în burdihan, după care nu-şi mai putu reţine un hohot de râs şi, schimonosindu-şi chipul hidos, îl împroşcă pe Connor cu o serie de firimituri de pâine nemestecate – moment în care Pârţâilă

chicoti nazal şi scoase o rafală de trei vânturi puternice.

Din fericire, în acel moment apăru şi Bart la masă, cărând două farfurii încărcate cu mâncare. Făcându-şi loc pe bancă, se aşeză în dreptul lui Connor şi trânti farfuriile pe masă.

— Văd că ai făcut deja cunoştinţă cu Jack ştirbul şi cu Pârţâilă, spuse Bart, adăugând ca pentru sine: Doi dintre cei mai inutili piraţi pe care i-ai putea întâlni vreodată.

Zâmbind, Connor privi spre farfuria ce părea să geamă de atâta mâncare. Nu cunoştea toate bucatele pe care le avea în faţă, dar important era că miroseau bine şi îi puteau astâmpăra foamea. Găsi prin farfurie câteva bucăţele de ouă şi un fel de terci, foarte săţios, ce semăna la gust cu păsatul de ovăz, înfulecă o gustoasă halcă prăjită – posibil să fi fost costiţă sau carne de peşte – şi încheie cu o felie mare de pepene.

— Prietene, se vede că ţi-a priit.

— Mmm, mai pot primi şi altceva? spuse Connor lingându-şi buzele.

— Ai fi foarte norocos să reuşeşti, Oliver Twist, răspunse Bart. De ce crezi că am încărcat farfuriile atât de mult? Aici, când dai de mâncare, nu mai stai pe gânduri, ci cauţi să iei cât te ţin braţele. Bucătăria e pentru moment foarte bine aprovizionată, dar să ştii că lucrurile nu stau întotdeauna aşa. Hai, ce-ai zice să ne aduci două căni cu ceai? Eu îl vreau doar cu lapte, fără zahăr, adăugă Bart, arătându-i băiatului încotro este tejgheaua cantinei.

Connor se strecură cu abilitate prin mulţimea de piraţi ce se înghesuiau printre mese. În îmbulzeală erau piraţi de toate soiurile: tineri, bătrâni, slabi, graşi, înalţi, mărunţi – iar femeile… în acelaşi număr ca şi bărbaţii, erau la fel de gălăgioase şi îndrăzneţe ca şi perechile lor masculine.

Într-un final, observă fereastra ce dădea în bucătărie şi se avântă într-acolo. Un tânăr cu chip rotund, de culoarea sfeclei şi plin de acnee, îi strigă:

— Zi!

— Ăă… două ceaiuri, vă rog.

Înainte să apuce să termine comanda, Connor se trezi în mâini cu două căni mari din email, pline cu ceai fierbinte.

— Avansează, băiete! strigă un pirat din spate, fiind cât pe ce să-i spargă unul din timpane.

În încăpere, activitatea era în toi. În timp ce-şi croi drum înapoi la masă, Connor trecu pe lângă mai mulţi piraţi care

făceau skandenberg printre farfuriile goale de pe mese, în vreme ce unii îşi învârteau primele ţigări ale zilei, iar alţii se prinseseră în jocuri scurte de cărţi, înainte să se apuce de treburile istovitoare de peste zi.

Jack ştirbul şi colegul său scabros trecură pe lângă băiat în drumul lor spre ieşirea din cantină.

— Distracţie plăcută, căpitane Vitejilă! rânji Jack.

Connor se încruntă şi grăbi pasul când Pârţâilă lansă zgomotos o nouă rafală – gest care îl făcu pe Connor să se simtă nespus de bucuros că împărtăşea cabina cu Bart.

Când nu mai avea mult până la masă, simţi pe umăr atingerea unei palme şi, întorcându-se, dădu nas în nas cu Cheng Li.

Inima începu să-i bată puternic. Cheng Li era ultima persoană pe care ar fi vrut s-o întâlnească.

— Trebuie să discut cu tine, îi zise ea. Să mergem afară.

Connor privi spre Bart, care tocmai ce se ridică şi porni spre ei.

— Vreau să vorbesc cu băiatul între patru ochi, spuse Cheng Li. Lasă ceaiurile aici.

Cu toate că era o dimineaţă însorită, pe punte bătea un vânt foarte puternic, iar vuietul pânzelor era aproape asurzitor. Câţiva piraţi îşi începuseră deja lucrul: unii peticeau vele, alţii curăţau tunurile, iar un matelot se căţăra pe catarg, pentru a-şi începe serviciul de gardă pe gabie. Cheng Li l-a condus pe Connor într-un loc adăpostit la pupă, unde era mai linişte şi erau complet singuri.

— Vreau să-mi cer scuze, îi spuse ea.

Connor nu-şi crezu urechilor. Era ultimul lucru pe care s-ar fi aşteptat să-l audă de la ea.

— Ieri ai avut o zi cumplită şi mă tem că nu m-am comportat cu blândeţe faţă de sentimentele tale, aşa cum s-ar fi cuvenit s-o fac.

— Mulţumesc, răspunse el, neştiind ce să spună altceva.

Cheng Li îl privi destul de ciudat şi băiatul îşi dădu seama că tânăra încerca de fapt să-i zâmbească. Părea însă un efort chinuitor pentru muşchii faciali ai fetei, aşa că, în cele din urmă, tânăra renunţă.

— Cum te simţi astăzi?

— Mai binişor, îi zise Connor, simţindu-se de fapt mult mai

bine decât binişor.

Somnul de peste noapte şi mâncarea îl revigoraseră şi încă resimţea strania senzaţie de calm ce apăruse de nicăieri şi îl năpădise cu o seară în urmă.

— Se pare că nici sforăiturile lui Bartolomeu nu te-au împiedicat să dormi, spuse ea.

Chiar dacă nu izbuti să-i zâmbească, ochii fetei scânteiară puţin.

— Nu în totalitate, chicoti Connor.

— Aşadar, azi începe noua ta viaţă de pirat.

Băiatul o aprobă din cap.

— Ai idee la ce să te aştepţi?

— Nu chiar, răspunse el, aruncând o privire spre punte şi observând că ieşise din cantină un nou grup de piraţi, care, la fel ca şi camarazii lor, se pregăteau să-şi înceapă munca. Cu toate că erau foarte multe lucruri de făcut, fiecare pirat părea să-şi ştie bine locul.

— E un moment prielnic să ni te alături, spuse Cheng Li, în special pentru tine, care ai nevoie de o… schimbare. Pirateria este în plină transformare, Connor. Forţa noastră creşte pe zi ce trece. Dacă munceşti din greu şi înveţi repede, s-ar putea să înceapă să-ţi placă viaţa de pirat. Eu te pot învăţa foarte multe lucruri.

Connor îşi aminti ce-i spusese Bart în legătură cu pregătirea tinerei la Academia de Piraţi şi văzu clar că fata era ambiţioasă şi pe deplin dedicată îndeletnicirii sale. Se simţi flatat să audă din partea ei că are potenţial, dar şi oarecum vinovat pentru faptul că nu era absolut deloc interesat să devină pirat. Ea însă nu trebuia să afle acest lucru şi nici Bart, căpitanul Wrathe sau ceilalţi membri ai echipajului. Singurul lui ţel era să o găsească pe Crace – să găsească vasul în a cărui existenţă nu credea nimeni, dar pe care îl văzuse la fel de limpede cum o vedea în acele momente pe domnişoara Li.

— M-am mai gândit la ce ne-ai spus, îi zise ea, recăpătându-şi în glas tonul seriozităţii. Noaptea trecută, am reflectat la povestea ta înainte de culcare.

Din nou, băiatului nu-i veni să-şi creadă urechilor.

— M-am gândit la balada ta şi la tot ce ne-ai spus despre vasul pe care l-ai văzut înainte să te salvez.

— Şi… chiar mă crezi?

— Nu m-am îndoit o clipă de faptul că ai fost convins că ai

văzut-o. Ce mă nedumireşte este posibilitatea existenţei unei asemenea corăbii.

— Dar vasul chiar există.

Cheng Li clătină din cap:

— Connor, nu ai nicio dovadă în acest sens.

— Balada…

— Asta nu este o dovadă. Un cântec nu te poate ajuta să-ţi găseşti sora.

— Noaptea trecută, cu puţin înainte să adorm, mi-a apărut o imagine a surorii mele şi am văzut-o dormind teafără pe corabia misterioasă de care spuneam.

Connor zâmbi la această amintire. Imaginea fusese atât de vie, încât băiatul aproape simţise moliciunea pernei pe care dormea Grace.

— Splendid, spuse Cheng Li. Aşadar, avem acum o viziune, un vis şi un cântec vechi. Serios vorbind, toate astea nu înseamnă pentru mine mai mult decât un cuţitaş de tăiat hârtie. Am nevoie de dovezi concrete, iar tu îmi oferi numai fantezii şi imaginaţii.

Connor se încruntă. Oare îl credea sau nu?

— Încerc să-ţi spun tot ce ştiu, răspunse el.

— Cel mai bine este să lăsăm lucrurile aşa cum sunt şi să nu-ţi faci speranţe prea mari, îi zise categorică. Căpitanul Wrathe m-ar ocări amarnic să afle că am purtat această conversaţie…

— Nu-i voi spune nimic, o asigură Connor, hotărât să nu-i piardă loialitatea – şi aşa fragilă.

Cheng Li privi spre orizont:

— Ar putea oare exista o asemenea corabie?

Connor zâmbi. Ştia bine, simţea în adâncul inimii că aceasta exista cu adevărat. Vasul vampiraţilor naviga undeva în larg şi Grace era la bordul navei. Pentru Connor, aceasta nu mai era o incertitudine şi, indiferent cât ar fi vociferat Cheng Li, îşi dădu seama că fata credea – îşi dorea să creadă – şi ea în această poveste. Connor reuşise să-şi facă un aliat.

— Dar, adăugă ea, există un amănunt important, pe care l-am trecut cu vederea.

Connor se întoarse spre ea.

— Să presupunem pentru moment – atât şi nimic mai mult – că vasul vampiraţilor există cu adevărat şi să admitem că sora ta este la bordul corabiei…

— Da, ascult, spuse Connor, nerăbdător să audă

continuarea.

— Nu mi-e deloc uşor să-ţi spun asta, dar… dacă vasul despre care vorbeşti aparţine demonilor – sau vampiraţilor, după cum le spui –, ce crezi că vor avea de gând cu sora ta?

Nu s-ar fi simţit mai rău nici dacă i-ar fi străpuns inima cu un ţurţure. Răspunsul, oricât ar fi fost de crud, conţinea un adevăr de care Connor nu putea să nu ţină seama. Cât fusese de naiv, să se agaţe cu disperare de ideea că sora lui fusese salvată de vasul vampiraţilor. Chiar dacă Crace ajunsese la bordul corabiei, salvarea fetei nu putea fi considerată o salvare. Cu toate că era posibil să mai fie în viaţă în această dimineaţă, zilele îi erau numărate. Cheng Li îi spusese cu o zi în urmă că înecul este un mod blând de a muri. În schimb, moartea în mâinile vampiraţilor nu putea fi deloc una liniştită.

Capitolul 13

Oglinda spartă

— De când sunt aici? întrebă Grace imediat ce Lorcan intră în cabină aducând o tavă cu mâncare.

— O zi bună şi ţie! îi zise el zâmbind.

— De când mă aflu aici? De câte zile?

— Stai să mă gândesc, răspunse Lorcan, aşezând platoul pe biroul de vizavi de pat. Ei bine, cred că... de trei zile şi trei nopţi. Nu, nu, greşesc. Sunt patru zile.

Patru zile şi patru nopţi. Grace tremură la acest gând. Dacă nu i-ar fi spus Lorcan, singură nu şi-ar fi putut da seama – căci pierduse noţiunea timpului încă din momentul în care ajunsese pe corabie. Desigur, nu o ajutase nici faptul că ceasul i se stricase, iar în cabină nu existau ceasornice. Închisă în cameră şi stând tot timpul cu draperia trasă, nu mai văzuse deloc lumina zilei şi, în plus, oboseala pe care o simţea mai tot timpul o dezorientase şi mai mult.

— M-am gândit că ţi-e foame şi ţi-am adus nişte porridge cald.

Îi era într-adevăr foarte foame, dar voia mai întâi să-i pună câteva întrebări, fiindcă tânărul devenise mult prea abil în a-i evita întrebările. De fiecare dată o ademenea să mănânce şi, apoi, simţindu-se foarte obosită, îşi pierdea concentrarea şi uita ce dorea să-l întrebe, pentru ca după câteva clipe să închidă ochii şi să adoarmă. Când se trezea, tânărul era plecat de mult şi Grace îşi dădea seama că întrebările îi rămăseseră tot fără răspuns. De această dată hotărâse să nu se mai lase păcălită.

— Lorcan, unde este fratele meu?

— Nu ştiu, Grace, răspunse Lorcan. Ştii bine că ţi-aş spune, dacă aş şti.

— Dar au trecut patru zile. Vreau să-l văd pe Connor. Trebuie să ştiu unde se află şi dacă este teafăr, răbufni ea, istovită, frustrată, înspăimântată şi fiind cât pe ce să izbucnească în plâns.

— Grace, îmi pare rău, sincer îţi spun. Dar eu nu am ce răspunsuri să-ţi ofer. Doar căpitanul este în măsură să te lămurească.

— Atunci vreau să-l văd pe căpitan, spuse ea foarte hotărâtă. Vrei te rog să mă conduci la el?

— Va trebui mai întâi să-l întreb dacă-mi dă voie. Nu te pot duce în cabina sa fără aprobarea lui.

— De ce nu?

— O să discut cu el, Grace.

— Azi? Diseară? întrebă ea, strângându-şi tâmplele între degete. Nici măcar nu ştiu dacă este zi sau noapte!

— Este noapte, Grace, răspunse tânărul, luându-i palmele tremurânde într-ale sale şi adăugând cu gingăşie: Da, voi vorbi cu el în noaptea asta. Acum, hai, nu vrei să guşti puţin din păsatul ăsta, cât mai este cald?

— Va sta cald tot timpul. Aşa cum se întâmplă de fiecare dată. La fel ca şi lumânările astea, care nu se consumă deloc, îi zise fata, ridicându-se şi privind spre una din lămpi. Sunt aici de patru zile şi lumânările au stat mereu aprinse, cu excepţia unei singure dăţi, când le-am stins şi s-au aprins imediat la loc. Explică-mi asta, dacă vrei!

Lorcan zâmbi şi clătină din cap:

— Ţi-am mai spus că vasul nostru nu este unul obişnuit.

— Atunci ce fel de corabie este asta?

Sonoritatea întrebării vibră câteva clipe în cameră, răstimp în care Lorcan privi tăcut spaţiul gol dintre ei, de parcă ar fi aşteptat să culeagă din aer cuvintele cele mai potrivite.

— Este genul de navă unde fetele obosesc şi slăbesc dacă nu mănâncă. Hai, ascultă-mă. Bucătăreasa l-a pregătit în mod special pentru tine şi i s-ar frânge inima să vadă că îi duc castronul neatins.

— Dacă-i atât de bun, mănâncă-l tu.

Lorcan dădu din cap:

— Mie nu mi-e foame.

— Bine, bine. Dacă asta te mulţumeşte, atunci o să-l mănânc.

Grace trecu foarte aproape de Lorcan şi se aşeză la birou. Pe tavă era un bol alb, plin cu porridge fierbinte. Mâncarea mirosea delicios. De asemenea, pe platou se mai afla o cănuţă cu smântână şi un castronaş cu zahăr nerafinat. Ca de obicei, lingura era învelită într-un şervet alb, scrobit – şi, aşa cum se întâmpla de fiecare dată, Grace nu putu rezista tentaţiei pe care

mâncarea o exercita asupra ei. Desfăcu şervetul, presără din lingură cristalele maronii de zahăr şi le urmări cum se topeau în fierbinţeala păsatului de ovăz, transformându-se într-un sirop gros şi apetisant. După ce turnă şi smântână, îşi cufundă lingura în castron şi începu să se înfrupte înfometată.

— Gata, acum o să te simţi mult mai bine, spuse Lorcan, şezând în continuare pe marginea patului.

Păsatul de ovăz, din câte îşi amintea, ar fi trebuit s-o facă să se simtă mai energică. Şi totuşi, la fel ca toate alimentele pe care le mâncase la bordul navei, şi porridge-ul îi dădu aceeaşi senzaţie de saţietate şi oboseală. Grace se răsuci pe scaun şi privi spre Lorcan.

— Îmi pui ceva în mâncare?

— Ce?! râse el.

— M-ai auzit foarte bine. De fiecare dată când mănânc sau beau ceva, mă simt extrem de obosită şi dorm apoi ore în şir – sau, cel puţin aşa am impresia, căci am pierdut complet noţiunea timpului.

— Grace, zilele trecute ai fost cât pe ce să te îneci. Când te-am găsit, de-abia dacă mai răsuflai. Corpul – şi mintea, bineînţeles – are nevoie de timp pentru a se reface. Nu te-ai gândit că s-ar putea să ai foarte mare nevoie de somn pentru a te înzdrăveni?

Într-adevăr, argumentele tânărului erau cât se poate de logice. Lorcan Furey avea o abilitate remarcabilă în a-i potoli până şi cele mai sumbre temeri şi, cu toate că părea capabil să-i ofere răspuns la aproape orice, odată ce pleca de lângă ea – şi se trezea singură –, spaimele îi reveneau şi mai chinuitoare în minte.

— Acum o să plec, îi zise ridicându-se. Mă duc să-l caut pe căpitan şi să-l întreb ce-a mai aflat despre fratele tău. Ai dreptate – trebuie să discuţi şi tu cu el, fiindcă aşa e corect.

Tânărul porni cu paşi mari spre uşă.

— Eşti sigur că nu pot veni cu tine? Aş face orice să ies puţin din cabina asta.

Lorcan dădu din cap.

— Trebuie să merg singur. Dar să ştii că te înţeleg, serios vorbesc. Nici mie nu mi-ar plăcea să stau închis aici – deşi este una din cele mai bune cabine de pe vas şi printre singurele care au toaletă în cameră, îi zise arătând spre uşa micuţei băi. Dar, după cum ţi-am mai zis, e spre binele tău să nu ieşi afară. Nu voi

lipsi mult şi, cât timp sunt plecat…

— Da, ştiu, îl întrerupse fata. Nu trebuie să mă uit pe fereastră…

— Voiam să spun să nu-ţi faci griji. Dar, dacă tot ai menţionat acest lucru, te rog încă o dată să nu tragi draperia.

Grace consimţi tăcută. Lorcan îi zâmbi, ieşi pe uşă şi o încuie.

Grace se simţi din nou foarte obosită – senzaţie deloc neobişnuită pentru ea. Cu siguranţă i se punea ceva în mâncare. Încercă să stingă de câteva ori beţişorul parfumat, dar acesta se reaprindea de fiecare dată şi răspândea în cabină un miros îmbătător de vanilie şi iasomie. Iniţial, apreciase parfumul îmbietor al acestuia, dar acum îl găsea complet dezgustător. Se simţea somnoroasă – din ce în ce mai toropită de somn.

Nu! Trebuia să rămână trează, căci avea de rezolvat o problemă mult prea importantă. Trebuia să stea trează şi să-l aştepte pe Lorcan. Căutând ceva care să-i distragă atenţia, se uită prin cabină şi privirea îi poposi asupra agendelor şi peniţelor de pe birou – moment în care îi veni o idee.

Fata ridică tava cu mâncare de pe tăblia biroului şi o aşeză pe podea, după care luă un carneţel, îl deschise atentă şi se apucă să scrie:

— Ziua a patra – porridge. Lorcan s-a dus să-l întrebe pe căpitan ce-a mai aflat în legătură cu Connor. L-am mai întrebat ce ştie despre lumânări şi dacă mi se pune ceva în mâncare…

Privi însemnarea şi îşi dădu seama că nu ar fi luat pentru ea o notă prea mare la ora de compunere, dar cel puţin o putea ajuta să nu piardă în totalitate noţiunea timpului.

Deodată, auzind zgomote pe punte – glasuri şi paşi –, Grace aşeză tocul pe birou şi porni spre hublou. Întrucât geamul era închis, nu putea auzi vocile decât dacă erau foarte aproape de fereastră sau dacă oamenii strigau. Pentru moment, sunetele erau neclare – ceea ce însemna că marinarii nu se aflau în apropierea ferestrei şi avea astfel ocazia să se uite afară.

Nu era prima dată când nu-i asculta avertismentul lui Lorcan – nici a doua şi nici a treia oară. Se obişnuise să tragă foarte puţin perdeaua şi să blocheze lumina lumânărilor lipindu-şi faţa de geamul ferestrei.

Repetă strategia şi privi într-o parte şi alta, căutând să vadă pe cineva din echipaj. Puntea era însă pustie. Apoi, zări cu coada ochiului un cârd de oameni ce coborau ca un vârtej în

jurul unei balustrade. Încercă să le audă glasurile, dar erau prea departe.

— Apropiaţi-vă, şopti ea şi, de parcă vorbele i-ar fi fost vrăjite, oamenii s-au îndepărtat de parapet şi au apărut în câmpul ei vizual. Grace îşi apăsă faţa şi mai mult de geamul subţire, căutând cu disperare să se asigure că nu răzbate din cabină nici măcar o singură rază de lumină.

Urmărindu-i pe oameni trecând prin faţa ei, auzi frânturi de conversaţii, dar nimic care să-i permită să pună cap la cap o propoziţie. Grace tresări şi observă că o persoană din mulţime era chiar bărbatul – Sidorio, pe nume – care o fixase cu privirea noaptea trecută, când fusese prinsă că se uita pe fereastră şi când Sidorio nu se uitase atât la ea, cât mai ales prin ea. Spre deosebire de acea noapte, când chipul îi era scofâlcit şi ochii păreau să azvârle săgeţi de foc, acum arăta ca un om absolut normal. Să-şi fi imaginat oare acea stranie metamorfoză?

Posibil. Sau, probabil, fusese o închipuire provocată de febră.

Auzind yala descuindu-se, dădu iute drumul perdelei şi sări imediat în pat.

Lorcan se strecură înăuntru şi răsuci cheia în broască.

— Am discutat cu căpitanul, îi spuse el.

— Mulţumesc, răspunse Grace, simţindu-şi inima pulsând frenetic. Ce-a spus? Este şi Connor aici?

— Mi-a zis că fratele tău este teafăr, dar nu se află la bordul acestui vas.

— Nu-i aici? Atunci de unde ştie că este teafăr?

— Căpitanul ştie mai bine.

Frustrarea o copleşi din nou:

— Bun, atunci când vine căpitanul să discute cu mine?

— În niciun caz în seara asta, Grace.

— Atunci du-mă la el.

— Nu e momentul potrivit. Grace, căpitanul are multe alte treburi.

Multe alte treburi? Ce putea fi mai important decât asta? Cum de putea fi căpitanul atât de crud, încât să-i ignore rugămintea? Grace simţi că-i dau lacrimile.

Lorcan se întoarse, ca şi cum ar fi dat să iasă din cabină.

— Nu mă lăsa singură!

— Nu plec nicăieri, îi spuse întorcându-se şi zâmbindu-i.

În mâini ţinea oglinda pe care Grace o găsise pe scrinul

lăcuit din cameră – oglinda căreia îi lipsea sticla argintată.

— Ia asta, îi spuse el.

Grace îl privi întrebătoare.

— Ai încredere. Este un cadou din partea căpitanului.

Un cadou? Un dar dintr-o oglindă spartă? Fetei începea să-i displacă din ce în ce mai mult căpitanul. Sau, să fi dorit oare să facă o glumă proastă?

— Ia-o din mâinile mele, îi spuse Lorcan.

Grace ridică din umeri. Nu vedea niciun rău în a lua un obiect care îi era complet nefolositor. Şi totuşi, când ridică oglinda ornamentată în dreptul feţei, se petrecu ceva ciudat: un norişor începu s-o învăluie dinspre cadrul unde ar fi trebuit să fie sticla oglinzii. Nedumerită, fata îşi ridică privirea spre Lorcan, dar de-abia îl mai putu zări în ceaţa ce devenea din clipă în clipă tot mai deasă. Până să apuce să se dumirească, se trezi în mijlocul unui nor alb, dens şi cât se poate de ameţitor.

Ceaţa se risipi brusc şi Grace se văzu pe puntea exterioară a unui vas, ale cărui scânduri maronii nu semănau nici pe departe cu sângeriul punţii pe care o văzuse zilele trecute. Ridicându-şi privirea, la nici un metru în faţă îl văzu pe Connor.

— Connor! strigă ea, zâmbind toată şi zbughind-o spre el.

În timp ce fugea, părea de fapt să se îndepărteze de el – sau, mai degrabă, Connor rămânea la aceeaşi distanţă de ea. Oprindu-se brusc, Grace îşi dădu seama că, de fapt, nu se mişcase câtuşi de puţin.

— Connor, strigă încă o dată Grace, dar băiatul părea să nu o audă.

În acel moment a înţeles: oricât ar fi părut de reală, scena era doar o simplă viziune. Grace îl putea auzi şi vedea pe Connor, dar procesul era unidirecţional. Însă nu mai conta, căci era mai bine decât nimic – mult mai bine.

Îl vedea într-adevăr pe Connor şi, chiar dacă era îmbrăcat în hainele altcuiva – veşminte ce păreau ale unui corăbier –, băiatul părea fericit. Îl privi cum aleargă spre o bârnă groasă – un catarg –, unde începu să tragă de o funie. Connor înălţa un steag. Când privi spre cer, văzu pe stindard un craniu şi două oase încrucişate. Connor era pe un vas de piraţi!

Deodată, viziunea se înceţoşă şi Connor dispăru din imagine. Se sfârşise totul mult prea repede!

— Încă puţin, se rugă ea. Te rog, încă puţin.

— Însă ceaţa deveni tot mai deasă în jurul ei şi, imediat ce

începu să se răărească, Grace se văzu din nou în cabină, ţinând strâns în mâini mânerul oglinzii sparte.

Lorcan stătea în faţa ei.

— Ei, ia zi, ţi-a plăcut cadoul căpitanului?

— Simţind o profundă senzaţie de calm şi euforie, Grace dădu din cap:

— Da, foarte mult. Te rog să-i mulţumeşti din partea mea.

— Fireşte, spuse Lorcan.

— Spune-i… spune-i că înţeleg.

— Lorcan o privi nedumerit:

— Ce anume înţelegi, Grace?

— Totul, răspunse ea zâmbind liniştită. Acum înţeleg totul.

Lorcan se arătă în continuare mirat.

— Nu cred să mai fie nevoie să-ţi explic, adăugă ea.

— Eu cred că ar trebui s-o faci, Grace, pentru că n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti.

Grace clătină din cap, uşor amuzată de mica lor şaradă.

— Lorcan, voiam să spun că am înţeles că sunt *moartă.* Acum mi-e totul foarte clar: m-am înecat în noaptea naufragiului. Tu nu m-ai salvat – adică, vreau să spun că nu m-ai salvat în sensul convenţional al cuvântului. M-ai scos din apă şi m-ai adus aici, în acest… în acest loc de aşteptare. Dar Connor este în regulă – trăieşte. Am văzut clar acest lucru – căpitanul mi-a permis să mă întorc şi să-l văd pentru o clipă pe fratele meu. Oh, Lorcan sunt atât de fericită! Cu toate că sunt moartă, mă simt enorm de fericită!

Capitolul 14

Zori de zi

Grace dormise mai profund ca niciodată. Era ciudat că, deşi moartă, se simţea ca şi cum ar fi fost vie – dar, cel puţin aflase motivul pentru care pierduse aproape complet noţiunea timpului. Tot moartea era probabil responsabilă şi pentru oboseala pe care o simţea mai mereu – posibil ca trupul ei fizic să devină prea împovărător pentru ea, ceea ce însemna că, în curând, va veni vremea să-i părăsească.

Deschizându-şi ochii, descoperi spre surprinderea ei că Lorcan dormea în cameră, aplecat într-o rână pe scaunul de lângă hublou. Până atunci nu mai dormise niciodată în cabină cu ea. Să fi fost ceva important? se întrebă ea. Urma oare să treacă în altă parte din acest loc de aşteptare? Unde va pleca? Probabil se va regăsi dincolo cu tatăl ei, gândi ea emoţionată.

Cât să fi fost ceasul? Grace nu-şi dădea seama în ce moment al zilei se afla decât dacă arunca o privire pe hublou. Coborî încet din pat, trecu pe lângă Lorcan şi se opri în faţa perdelei. Trăgând-o cu grijă într-o parte, observă că întunericul se mai rărise – afară nu mai era acea beznă neagră ca tăciunele, ci un văl cenuşiu-închis. Se apropiau zorile. Să fi fost însă aceiaşi zori de zi care îi întâmpinau pe cei vii? Sau erau cu totul altceva? Grace de-abia aştepta să afle. Numai de s-ar trezi Lorcan mai repede, căci avea pentru el un noian de întrebări.

Grace dădu drumul perdelei şi, exact în acel moment, vasul balansă puternic pe valuri şi fata îşi pierdu echilibrul şi se lovi de Lorcan. Tresărind, tânărul se trezi şi o privi panicat.

— Scuză-mă, spuse ea. N-am vrut să te sperii. M-am împiedicat.

— Cât am aţipit? întrebă el.

— Nu ştiu, răspunse Grace ridicând din umeri. Ţi-am mai zis că am pierdut complet noţiunea timpului. Dar îţi pot spune că începe să se lumineze.

— Se luminează? întrebă el mai speriat ca oricând.

— Da, uite.

Grace se duse la hublou şi trase perdeaua. Dimineaţa se apropia cu paşi repezi şi vălul fumuriu de mai devreme începuse deja să se ridice, lăsând locul rozaliului-închis al răsăritului.

Lorcan îşi întoarse înspăimântat capul şi îşi acoperi chipul în palme.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Grace. Ce-i cu tine?

— Nu trebuia să adorm. Trebuia să fiu de-acum în altă parte.

— De ce-ai rămas aici peste noapte?

— Îmi făceam griji pentru tine. Păreai să ai friguri, căci tot insistai că eşti moartă.

— Dar sunt moartă. Nu am avut deloc febră. De fapt, nici că m-am simţit vreodată mai bine.

— Grace, trebuie să mă asculţi. Nu eşti moartă.

— Nu?

Dacă ar fi fost moartă, totul ar fi avut sens – altminteri, situaţia devenea la fel de confuză ca şi înainte.

— Cum de n-am auzit Clopotul Zorilor? spuse Lorcan, continuând să-şi ţină capul între palme.

— N-a bătut niciun clopot. Dacă ar fi sunat, l-aş fi auzit cu siguranţă, fiindcă sunt trează dinainte de răsărit.

Lorcan începu să tremure:

— Darcy sună întotdeauna clopotul. Cum de-a putut uita?

— Cine-i Darcy? Şi de ce-i atât de important clopotul despre care vorbeşti? Şi, Lorcan – eşti absolut sigur că nu sunt moartă?

— Sunt sigur sută la sută, Grace. În primul rând, o fată moartă nu mănâncă porridge, îi zise Lorcan arătându-i spre castronul gol de pe tavă. Trebuie să merg în altă parte, repetă el.

— Atunci, du-te.

Lorcan încremeni locului:

— Nu cred să pot ajunge la timp şi… oprindu-se frustrat, lovi puternic cu pumnul în palmă.

Tulburată puţin de acest gest violent, Grace se întoarse din nou spre hublou. Ridicând perdeaua, privi prin geamul nespălat al ferestrei lumina roză a dimineţii, ce părea să se deschidă asemeni petalelor unei flori.

— Grace, acoperă hubloul, se auzi glasul răguşit al tânărului.

— De ce?

— Te rog, Grace, trage perdeaua la loc.

Fata dădu drumul draperiei şi se întoarse. Comportamentul

tânărului era foarte ciudat, mai ales că venea din partea cuiva care, în răstimpul scurt în care îl cunoscuse, se arătase foarte calm şi stăpân pe sine. Imediat ce perdeaua acoperi fereastra, Lorcan oftă uşurat şi îşi luă încet palmele de pe chip.

— Voi sta aici, spuse el într-un târziu. Voi sta cu tine. E cel mai bun lucru.

— E foarte drăguţ din partea ta, dar nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa mea. Nu am deloc febră – sunt doar puţin nedumerită…

— Nu de tine îmi fac griji.

— Atunci ce e? Lorcan, ce se întâmplă?

— Sunt lucruri pe care e mai bine să nu le ştii, îi spuse clătinând uşor din cap.

Lorcan tremura vizibil. Grace îl atinse uşor, în semn de alinare şi, deodată, îi veni o idee. Ştia cum îl putea linişti. Îşi deschise gura şi începu să cânte:

O poveste cu vampiraţi am de povestit,
Străveche, dar adevărată.
Voi cânta de-o corabie de-odinioară şi ai ei de temut mateloţi.
Voi cânta de-o corabie de-odinioară
Ce navighează pe albastrul oceanelor…
Şi bântuie azuriul mărilor.

Lorcan rămase cu gura căscată.

— Vrei să spui că… Ştii? întrebă el aproape în şoaptă.

Grace îl privi nedumerită:

— Ce să ştiu?

Lorcan nu-i mai răspunse, dar îşi holbă ochii la ea.

— Este o veche baladă marinărească, pe care tata obişnuia să mi-o cânte mie şi lui Connor, aşa încât să ne liniştească ori de câte ori ne cuprindea neliniştea.

Grace zâmbi şi îşi continuă cântecul:

Zdrenţuite-s pânzele corabiei
Şi flutură ca aripile în zbor.
Căpitanul mască poartă,
Să curme spaima tuturor
Şi nimeni să nu-i vadă
Chipul palid, ochii cadaverici
Şi dinţii tăioşi ca bezna.

Da, căpitanul mască poartă
Şi lumină nici c-a văzut vreodată.

După ce Grace rosti ultimele cuvinte ale versului, au privit amândoi spre hublou şi, deodată, fetei îi deveni totul cât se poate de limpede. Cuvintele lui Lorcan de până atunci semănau mai degrabă cu piesele disparate ale unui puzzle, piese ce păreau să fi format de la sine imaginea clară a întregului mozaic.

— Şi lumină nici c-a văzut vreodată, repetă ea cuvintele, ducându-se înapoi la hublou şi apucând între degete marginile perdelei.

— Nu!

Lorcan se repezi s-o prindă, dar era prea târziu. Când fata apucă strâns colţul draperiei, Lorcan o prinse dintr-o parte şi Grace smulse fără să vrea perdeaua din perete. Materialul dezveli hubloul şi în cabină licări o fâşie palidă de lumină.

Lorcan îi dădu drumul, acoperindu-şi din nou ochii, depărtându-se numaidecât din calea razelor de lumină şi refugiindu-se într-un colţ al cabinei.

— Acoperă hubloul, se tângui el. Te rog, pune perdeaua înapoi. Grace, acoperă geamul.

Pentru o clipă, Grace se simţi atât de şocată încât nu mai putu decât să-l urmărească zbătându-se ca o viespe într-un borcan cu dulceaţă – o imagine deloc plăcută.

Şi totuşi, în ciuda ororii acestei înţelegeri, nu suportă să-l vadă pe Lorcan chinuindu-se şi ridică perdeaua la geam. Cu toate că-i rupsese găicile în care stătuse atârnată, când o apropie de hublou, reuşi să blocheze lumina dimineţii.

Lorcan o privi recunoscător.

— Mulţumesc, îi zise iritat.

— Pentru puţin, răspunse Grace, înfăşurând marginea perdelei pe după vergeaua de susţinere şi legând-o apoi la ambele capete. După ce se asigură că acoperise în întregime hubloul, se întoarse spre Lorcan.

— Ei bine, aproape c-am avut dreptate, nu-i aşa? Doar că nu eu, ci *tu* eşti cel mort.

Lorcan o aprobă tăcut.

— Ar fi bine să rămâi aici până la căderea nopţii, Lorcan Furey. Ceea ce înseamnă că ai suficient timp să-mi explici totul.

Chiar dacă părea că ea este cea care deţine de-acum

controlul, acest lucru era cât se poate de departe de adevăr. Pentru moment, când îl privi pe tânărul din faţa ei, pe acel băiat drăguţ, care era doar cu câţiva ani mai mare ca ea, nu mai vedea aceeaşi persoană ca şi până atunci. Era prima oară când privea dincolo de albastrul strălucitor al ochilor şi de părul său lung şi negru. Chiar dacă îi zâmbea gingaş, dispoziţia i se putea schimba dintr-o clipă într-alta – şi, cine ştie ce primejdii pândeau din spatele zâmbetului său suav?

Capitolul 15

Conflictul

Pe măsură ce zilele treceau iute pe corabia piraţilor, speranţele şi temerile lui Connor se înălţau şi dispăreau cu frecvenţa fluxului şi refluxului. Ziua, băiatul se agăţa de ideea că sora lui era în viaţă, că fusese salvată pe corabia vampiraţilor şi că – împotriva sorţii – reuşise să supravieţuiască. În cea mai mare parte a timpului, îndeosebi pe parcursul zilei, se agăţa ferm de această convingere – dar când îşi termina treburile, odată cu lăsarea întunericului, începeau să-l stăpânească cele mai sumbre temeri.

Era greu de crezut că, în urmă cu nici o săptămână, el şi Grace locuiau împreună în farul din golf. Cu toate că ar fi făcut orice să poată da timpul înapoi – pentru a o putea avea din nou pe Grace alături de el –, nu se putea plânge de noua lui viaţă pe mare. În ciuda tensiunilor dintre căpitanul Wrathe şi Cheng Li, atmosfera pe *Diablo* era destul de veselă. Connor se împrietenise deja cu Bart, iar majoritatea piraţilor se arătau foarte prietenoşi cu el, deşi era mereu atent să-i evite pe Pârţâilă şi pe Jack ştirbul.

— Connor, te-aş ruga să visezi mai puţin şi să freci mai sârguincios puntea.

Băiatul îşi ridică privirea şi o zări pe Cheng Li trecând iute pe lângă el, în timp ce săbiile identice îi săltau ritmic la spate. Tânăra îl pusese încă o dată să cureţe puntea. Iniţial se simţise nemulţumit de această sarcină dar, odată ce se apucase de lucru, îşi dădu seama că nu era deloc o muncă grea. În plus, era plăcut să stea la soare, să facă puţină mişcare şi să mai uite de griji.

— Hei, moşmonditule!

Connor zâmbi când îl văzu pe Bart sărind în apropierea lui. Bart avusese de spălat altă porţiune a punţii, dar se vedea că îşi încheiase repede treaba.

— Chiar eşti un mocăit, domnule Tempest, îi spuse

zâmbindu-i glumeţ. Care-i problema, băieţaş? Ţi-e cumva şomoiogul prea greu?

— Da, ai nimerit-o, răspunse Connor zâmbind.

Ridicând mopul din găleată, răsuci brusc spre Bart câlţii îmbibaţi cu apă şi îşi surprinse prietenul cu un duş inopinat.

Bart încremeni uimit pentru o clipă şi Connor se întrebă dacă nu cumva întrecuse măsura. Bart îl privi aspru şi cufundă la rându-i mopul în găleată.

Nemaiavând timp să „reîncarce”, Connor întinse coada mopului ca pe o spadă şi aşteptă mişcarea lui Bart.

Când Bart lovi, Connor îşi ridică iute spălătorul şi pară lovitura. Cozile din lemn s-au izbit puternic şi, cu toate c-au împroşcat apa din şomoioage, Connor reuşi să scape fără să fie udat.

— Ai talent la luptă, eh? remarcă Bart. Cutlass Cate va fi impresionată!

Bart îşi retrase mopul şi Connor, imediat ce-şi cufundă spălătorul în găleată, trecu în ofensivă. Băiatul fandă spre Bart, dar acesta îi blocă atacul şi îi ridică mopul deasupra capului, udându-l leoarcă. Odată cu şocul rece, dar reconfortant al apei, Connor îşi reveni şi atacă încă o dată, însă Bart îi pară lovitura şi începu să avanseze. Apoi, cei doi au continuat să atace şi să pareze în lungul punţii, până când au ajuns la marginea vasului. Ieşind în avantaj, Bart îl împinse pe Connor în parmaclâc.

— Amice, de data asta n-am de gând să te arunc peste bord, spuse Bart, licărindu-i în ochi umbra îndârjirii.

Connor oftă şi, adunându-şi toate puterile, înălţă coada mopului şi îl îmbrânci pe Bart de lângă el.

Strigând încântat, Bart sări să-i răspundă provocării şi, o clipă mai târziu, cei doi au început din nou să se dueleze pe punte. De această dată, Connor preluă iniţiativa şi îl înghesui pe Bart în uşa unei cabine.

— Ah, acum m-ai prins! recunoscu Bart.

Zâmbind, Connor urmări cum Bart coborî şomoiogul mopului. Se duelaseră în mare viteză pe punte şi era mulţumit că avea un scurt răgaz în care să-şi tragă sufletul. Imediat ce Connor se relaxă, Bart contraatacă triumfător. Connor îşi întoarse privirea şi-l văzu pe Bart în spatele său, pregătit să lovească.

— Bine, gata, ai învins, zise Connor râzând. Dar vreau să-mi promiţi că mă înveţi şi pe mine această mişcare.

— Bineînţeles, îi spuse Bart cu mândria specifică unui învingător. Puştiule, să ştii că te-ai descurcat foarte bine. Ai făcut însă o singură greşeală – puţin mai devreme, când te-ai uitat la mop, în loc să mă priveşti direct în ochi. Ţine minte şi priveşte întotdeauna în ochii adversarului. Sabia te poate amăgi, ochii niciodată.

Spunându-i acestea, zvâcni din mop şi-l împroşcă pe Connor cu apa murdară din şomoiog.

De deasupra se auziră câteva aplauze anemice. Clipind în lumina soarelui, Connor îl întrezări prin apa ce-i înceţoşa ochii pe Molucco Wrathe uşor aplecat deasupra balustradei.

— Foarte bine, băieţi, le strigă el. Un spectacol foarte frumos, nu-i aşa Scrimshaw? Bartolomeu, ce zici, n-ar fi bine ca în următorul nostru raid să ne folosim doar de mături şi de spălătoare?

— Căpitane, dacă nu vă deranjează, eu aş prefera să-mi păstrez totuşi spada.

— Foarte bine, Bartolomeu, îi spuse căpitanul Wrathe. Domnule Tempest, vrei te rog să urci şi să vii în cabina mea? Vreau să discut ceva cu tine.

Imediat ce căpitanul se întoarse şi dispăru înăuntru, Bart îl înghionti pe Connor:

— Haide, mişcă-te! Nu se cade să-l laşi pe căpitan să te aştepte.

Uşa cabinei căpitanului Wrathe era deschisă. Connor ciocăni încet în tocul uşii.

— Intră, domnule Tempest.

Connor îl putea auzi, dar nu-l putea vedea pe căpitanul Wrathe. Cabina, foarte spaţioasă, era plină cu tot felul de obiecte şi îi dădea impresia că intră în camera unui faraon. Lângă un cufăr din care curgeau galbeni şi giuvaiere, se afla o impozantă statuie din marmură, înfăţişând o zeiţă din Antichitate; de câteva scaune vechi erau rezemate mai multe tablouri – printre care şi o pictură ce reprezenta un lan familiar de floarea-soarelui.

Mai departe văzu doi pui de elefanţi în mărime naturală, împodobiţi cu bijuterii. Pe pereţi, deasupra capului, erau o serie de oglinzi ce amplificau vastitatea capturilor. Toate acelea trebuie să fi fost lucruri pe care căpitanul Wrathe le-a adunat în decursul voiajurilor corabiei, sau, probabil, doar la ultima

croazieră a vasului. Bunurile vorbeau de la sine despre privilegiul de a fi căpitan pe un vas de piraţi.

Când Connor păşi în adâncul încăperii, auzi o melodie ciudată, obsesivă. În cele din urmă, privind pe după două vaze chinezeşti înalte, îl văzu pe Molucco Wrathe şezând pe un morman de perne moi din mătase, asemeni unui sultan în vremurile de odinioară. Lângă el, Scrimshaw se descolăci pe o pernă de un roşu strălucitor şi lunecă spre o măsuţă joasă, pentru a inspecta îndeaproape o tăviţă plină de curmale glazurate cu miere.

— Ţi-a luat ceva timp, domnule Tempest, îl întâmpină căpitanul. Hai, aşază-te. O să opresc îndată muzica.

Connor se aşeză cu picioarele încrucişate pe o pernă mare, aurie.

— Am spus că vreau să opresc muzica, repetă căpitanul, mai răsunător decât înainte.

Căpitanul nu se mişcase din locul în care şedea, ci doar îşi ridicase glasul. Muzica însă continuă. Connor nu ştia dacă ar fi trebuit să acţioneze în vreun fel.

— Fir-ar să fie! spuse el, întinzându-se şi luând din apropiere o tigaie antică, după care se întoarse şi lovi puternic cu fundul tigăii în ceva din spatele lui.

Melodia încetă şi, peste o clipă, se auzi un geamăt.

Un bărbat căzu cu faţa în perne, scăpând un sitar la picioarele lui Connor.

— Gata, acum e mult mai bine, spuse căpitanul Wrathe. În sfârşit îmi pot auzi gândurile în linişte.

Connor aruncă o privire instrumentistului prăbuşit printre perne şi observă uşurat că acesta încă respira.

— Acum să trecem la treburile noastre, spuse căpitanul Wrathe muşcând dintr-o curmală şi oferindu-i o jumătate lui Scrimshaw. Cum ţi se pare viaţa pe mare?

— Este destul de plăcută, căpitane.

— Cred că te gândeşti foarte mult la sora şi la tatăl tău.

— Da, răspunse Connor.

— Aşa şi trebuie, băiatul meu. Aminteşte-ţi deseori de ei şi acordă-ţi răgazul necesar pentru a-i plânge aşa cum se cuvine.

Connor dădu din cap şi încercă să nu-şi trădeze emoţiile. Căpitanul Wrathe părea să fi exclus complet posibilitatea ca sora lui să fie încă în viaţă şi, cel puţin pentru moment, nu avea nici un rost să-l contrazică.

— Domnule Tempest, noi nu-ţi vom putea compensa niciodată pierderea suferită, dar, dacă binevoieşti să ne accepţi în inima ta, atunci am putea deveni noua ta familie. Nu în sensul de a o înlocui pe cea reală – fiindcă nici n-am putea face aşa ceva –, ci măcar de a avea grijă de tine şi de a te ajuta să-ţi faci un rost în lume. Repet: nu eşti singur.

Connor se simţi mişcat, nu numai de cuvintele căpitanului Wrathe, ci şi de sensibilitatea pe care o manifesta faţă de sentimentele lui.

— Au fost cu toţii foarte binevoitori, spuse Connor. Bart, Cutlass Cate, Cheng Li…

Molucco Wrathe se apucă deodată de gât şi îşi bulbucă ochii cât cepele. Să-i fi rămas curmala în gât? Nefiind sigur dacă îşi mai amintea bine manevra Heimlich, Connor privi în cameră după un pahar cu apă şi, în acel moment, căpitanul Wrathe izbucni în râs.

— Nu-ţi face griji, dragul meu. Uneori, când aud numele domnişoarei Li, fac un acces de nervi. Curios, nu?

Zâmbind, Connor îl aprobă din cap şi îşi notă în minte să menţioneze cât mai rar numele adjunctei căpitanului. Remarcând încă o dată lucrurile îngrămădite în cameră, îi veni foarte uşor să schimbe subiectul.

— Aţi strâns toate aceste lucruri în raidurile piratereşti?

— Absolutamente, răspunse mândru căpitanul. Majoritatea lucrurilor pe care le vezi aici sunt capturi din atacul de săptămâna trecută, cu o zi sau două înainte să facem cunoştinţă.

— Toate acestea dintr-un singur raid? întrebă mirat Connor.

— Da, fireşte. Am avut parte de o incursiune fructuoasă, căci am atacat pe uscat. Primisem de veste că reşedinţa guvernatorului din portul Hazzard era goală şi am hotărât să-i facem o mică vizită.

Connor se arătă surprins:

— Eu credeam că piraţii atacă doar corăbii.

Căpitanul Wrathe zâmbi radios:

— Unica noastră regulă este că nu avem nicio regulă. Ne bazăm doar pe elementul de surpriză şi atacăm întotdeauna pe neaşteptate. Un faimos căpitan din zilele de odinioară spunea că viaţa de pirat este una scurtă, dar plină de bucurii. Ei bine, sunt fericit să-ţi spun că viaţa mea, deşi nu a fost scurtă, mi-a fost plină de satisfacţii. Închin pentru asta o cupă cu rom!

Connor zâmbi văzându-l pe Molucco Wrathe sorbind cu poftă

din pocal. Căpitanul avea un farmec irezistibil şi pirateria părea să-i emane prin fiecare por al corpului.

— O viaţă scurtă, dar plină de împliniri, m-ai auzit, domnule Tempest? Din nefericire, în lumea piraţilor au apărut de-acum prea mulţi indivizi ursuzi, la fel cum este şi domnişoara Li, care a învăţat totul din cărţi – deşi pot spune că tatăl ei a fost un pirat pe cinste, dar şi foarte crud. He-he, nespus de nemilos. În fine, unde rămăsesem? Da, în zilele noastre sunt prea mulţi piraţi care învaţă despre piraterie din cărţi şi se ascund în spatele a tot felul de reguli, regulamente şi birocraţii meschine. Pirateria însă nu are nimic de-a face cu astea, ci se rezumă doar la instincte, noroc şi curajul de a înfrunta orice primejdie de dragul camaradului tău. Iar aici, noi suntem cu toţii fraţi de sânge. Asta-i onoarea noastră, înţelegi, băiatul meu? Aceasta-i onoarea piraţilor. Şi, în plus, de ce să fii încruntat şi ursuz când aduci prada în căminul tău? Astea-s doar nişte simple lucruri, îi spuse arătând cu braţul în cabină. Picturi drăguţe, statuete, elefanţi poleiţi în aur şi câte şi mai câte. Sunt doar nişte obiecte banale, care săptămâna trecută au aparţinut guvernatorului, iar acum sunt ale mele. Punct.

— Uite-un diamant pentru gândurile tale, continuă căpitanul Wrathe, zâmbind şi scoţând un giuvaier dintr-o casetă deschisă. Ah, stai că ăsta-i bun, aşa că o să-l păstrez pentru mine, adăugă el, după ce îl încercă uşor între dinţi.

— Căpitane, voiam să spun că vă sunt foarte recunoscător… pentru tot, îi zise Connor cât se poate de sincer.

— N-ai pentru ce, domnule Tempest. Aici suntem cu toţii o familie. Te rog, ia o curmală. Sunt preferatele lui Scrimshaw şi le cumpărăm la butoi – deşi trebuie să ocolim pentru ele tot promontoriul. Dar ce nu facem noi pentru fericirea micuţului…

Căpitanul zâmbi şi îşi frecă nasul de botul preaiubitei lui reptile. Cu toate că începuse să-l placă din ce în ce mai mult pe căpitan, Connor nu putea să-l sufere pe Scrimshaw.

Când îşi întinse braţul şi luă o curmală, Connor ar fi putut jura că Scrimshaw îl fixă iritat cu privirea. Băiatul mâncă oarecum stânjenit curmala.

— Ce părere ai despre aceste vaze, domnule Tempest? Nu-i aşa că sunt frumoase?

— Sunt şi foarte mari, răspunse Connor.

— Sunt un cadou – o ofertă de pace, dacă vrei – din partea guvernatorului.

— Guvernatorul de la care aţi furat?

— Bineînţeles, scumpul meu. Mi le-a trimis chiar azi-dimineaţă. Este un gest prin care îmi arată că nu-mi poartă ranchiună.

— Nu-i totuşi cam ciudat?

Imediat ce-şi termină întrebarea, Connor auzi un dangăt puternic. Băiatul îşi ridică privirea şi încercă să descopere direcţia din care răsunase zgomotul. Iniţial avu impresia că este clopotul corabiei. Să fi fost o chemare la arme? Căpitanul Wrathe se arătă însă la fel de surprins. Era limpede că nici el nu se aşteptase să-l audă. Sunetul se auzi din nou – şi mai puternic.

Bătăile continuau ritmic, din ce în ce mai puternic şi, odată ce le-au auzit repetându-se, cei doi şi-au dat numaidecât seama că nu putea fi sunetul unui clopot şi nici ticăitul unui ceasornic. Sunetul părea să vină chiar din faţa lor – cu toate că acest lucru era puţin probabil, fiindcă nu aveau în faţă decât cele două mari vaze chinezeşti.

Connor se uită atent la desenele de pe vaze, imagini ce reprezentau câte o pagodă pe malul şerpuit al unui râu, lângă o salcie înaltă şi… deodată, chiar sub ochii săi, vazele s-au spart, desenele au dispărut şi porţelanul vaselor s-a sfărâmat în zeci de cioburi – moment în care din fiecare vază sări câte un individ înarmat, îmbrăcat în negru din cap şi până în picioare.

— Ce-i asta? strigă Molucco Wrathe în clipa când cei doi intruşi s-au năpustit spre el – unul înarmat cu un pumnal, iar celălalt cu o sabie.

Capitolul 16

Atacul

— Cine naiba sunteţi? Şi ce căutaţi aici? întrebă căpitanul Wrathe.

Chiar dacă era speriat – şi avea toate motivele să fie –, căpitanul îşi masca foarte bine emoţiile. Connor era însă convins că Molucco Wrathe nu se afla la prima confruntare cu moartea.

Fără să-i răspundă, cei doi indivizi mascaţi s-au apropiat şi au început să se perinde prin faţa lor ca două muşte uriaşe.

Când individul cu pumnal îşi întoarse capul spre camaradul său, purtătorul sabiei consimţi tăcut şi, mişcându-se cu agilitate, îi ţinu pe căpitan şi pe Connor în raza tăişului oţelului. Inima băiatului începu să bată tot mai puternic. Dacă în lupta cu Bart de mai devreme avusese parte de lecţia cu numărul unu, trecuse de această dată la lecţia numărul doi – situaţie în care îşi dădu seama că existau toate şansele să nu mai apuce să pună în practică şi lecţia cu numărul trei.

Celălalt atacator se apropie de Connor şi îl pipăi iute cu latul pumnalului pe şolduri – gest care îi dădu de înţeles că se asigura să nu aibă cumva o armă ascunsă. Odată ce s-a convins că băiatul era neînarmat, bărbatul trecu la căpitanul Wrathe, ale cărui teci argintii nu puteau rămâne neobservate. Pregătit să riposteze, căpitanul avea deja o mână pe unul din mânere, dar părea să fi fost mult prea lent pentru atacatori. Printr-o mişcare cât se poate de precisă, bărbatul îi tăie de la brâu legăturile tocurilor şi tecile săbiilor au zornăit zgomotoase pe podea, ratându-l cu puţin pe Scrimshaw, care se strecură iute sub masă.

În clipa următoare, atacatorul scoase de la brâu o panglică neagră, pe care i-o azvârli lui Connor şi îi făcu din cap semn spre căpitan. Era limpede că dorea ca băiatul să-l lege pe căpitanul Wrathe cu fâşia pe care tocmai i-o aruncase.

Privind scurt spre căpitan, Connor se gândi că acesta ar fi trebuit deja să ştie cum să reacţioneze, având în vedere

experienţa sa într-ale pirateriei.

Şi totuşi, căpitanul Wrathe îşi puse de bunăvoie mâinile la spate şi îi spuse simplu:

— Băiete, fă-le ce-ţi cer, căci nu-i deloc înţelept să argumentezi în faţa tăişului sabiei.

Să fi avut căpitanul Wrathe un plan? Cum l-ar putea ajuta Connor? Să încerce să nu-i lege prea strâns încheieturile? Molucco Wrathe nu-i dădu însă niciun indiciu, iar atacatorul se afla mult prea aproape pentru a-l vedea cât de bine leagă nodurile panglicii. Connor înfăşură resemnat fâşia peste încheieturile căpitanului. După ce termină, atacatorul îndreptă spre el vârful pumnalului şi Connor se dădu ascultător în spate, iar agresorul inspectă atent nodul. Bărbatul se arătă mulţumit.

Întorcându-se, trecu vârful pumnalului peste mormanul de perne din faţa lor şi un nor de fulgi se ridică în aer imediat ce tăişul spintecă feţele pernelor.

În timp ce fulgii pluteau deasupra lor, Connor strănută şi făcu o jumătate de pas în spate. Când se echilibră, băiatul simţi că-l înghionteşte ceva în şale. Era coada tigăii cu care căpitanul îl lovise mai devreme pe cântăreţul la sitar. Lăsând mânerul să-l împungă uşor în golul şirei spinării, Connor se întrebă ce şanse ar avea să pună mâna pe tigaie.

Atacatorul luă de jos tocurile săbiilor căpitanului, îşi băgă una în inelul curelei, iar pe cealaltă o scoase din teacă şi i-o aruncă prietenului său. Prinzând-o cu dibăcie, complicele acestuia îi ameninţa de-acum cu două săbii.

În timp ce fulgii se aşterneau ca un strat de nea peste perne şi pe masă, atacatorul cu pumnal începu să cotrobăie prin celelalte părţi ale cabinei şi Connor îşi dădu seama că spintecarea pernelor nu fusese un simplu act de vandalism. Agresorul părea să caute ceva.

Cu toate că mâinile nu-i erau legate, Connor era totuşi la fel de neputincios ca şi căpitanul Wrathe, căci nu putea face o mişcare în faţa celor două săbii ce-l ameninţau îndeaproape. Băiatul îşi aminti sfatul lui Bart: *Priveşte întotdeauna în ochii adversarului. Sabia te poate amăgi, ochii niciodată.* Connor îşi ridică privirea dinspre vârfurile feroce ale săbiilor şi se uită în ochii căprui-închis ai adversarului. Privind dincolo de culoarea irisurilor, spre surprinderea lui, observă un licăr al fricii.

Atent să nu stârnească o reacţie violentă din partea acestuia, Connor îşi coborî privirea. Era oare posibil ca atacatorul, deşi

înarmat cu două săbii ucigătoare, să fi fost copleşit de teamă? Era speriat de ce s-ar putea întâmpla? Să fi fost prea speriat ca să-şi folosească armele? Mânerul tigăii îl înghiontea în continuare în spate şi Connor începu să se gândească la un plan. De-acum nu mai trebuia decât să aştepte momentul potrivit.

Între timp, celălalt atacator continua să facă o dezordine cumplită în cabină. Comorile pe care Connor le văzuse mai devreme erau zdrobite de podea – picturile erau sfâşiate, scaunele sfărâmate cu brutalitate. Nici nu dorea să-şi imagineze stricăciunile provocate de agresor.

Pe tot parcursul acestui tărăboi, nici Connor, nici căpitanul Wrathe şi nici agresorul din faţa lor n-au schiţat o mişcare. Păreau să fi încremenit învăluiţi într-un fragil balon de tăcere şi linişte.

Un paravan frumos ornat, cu panouri din oglinzi, se sfărâmă de podea şi împrăştie pe jos un val de cioburi. Connor se temu încă o dată pentru siguranţa lui Scrimshaw, dar băiatul avea de-acum griji mult mai importante, căci vandalul tocmai reapăruse în raza lor vizuală. Păşind peste stratul de cioburi, bărbatul se apropie de statuia din marmură a zeiţei. În timp ce ochii negri îi scânteiau puternic, agresorul îşi ridică pumnalul la gâtul statuii. Să fi vrut oare să le dea un avertisment? Connor nu remarcă în ochii bărbatului nici cea mai mică urmă de frică sau şovăială. Când îi urmări mişcarea de spintecare a gâtului statuii, Connor tresări.

Imediat ce tăişul atinse marmura, se petrecu un lucru ciudat: de sub lamă începu să curgă o şuviţă roşie. Connor se înfioră şi mai mult când bruta continuă cu ochii bulbucaţi să taie grumazul statuii cu pumnalul. Ce urmărea? Ce secrete se ascundeau sub învelişul din marmură al statuii?

Agresorul cu pumnal nu mai pierdu timpul să afle şi, înfigându-şi adânc pumnalul în deschizătură, reuşi să desprindă capul statuii. Imediat ce capul căzu şi se sfărâmă pe podea, din statuia decapitată ţâşni o mică arteziană roşie, ale cărei şuviţe au început să se prelingă la picioarele bărbatului. Statuia părea să fi fost plină cu rubine.

De-acum era limpede ce căuta atacatorul. Luând de la brâu o pungă neagră, bărbatul îşi strecură pumnalul la cingătoare şi începu să îndese rubinele în pungă.

Când camaradul acestuia privi scurt peste umăr, să vadă mai bine, Connor, fără să-l piardă o clipă din ochi, îşi trecu încet şi

precaut mâna la spate, spre mânerul tigăii.

Cu coada ochiului îl zări pe Scrimshaw strecurându-se pe sub masă şi furişându-se în direcţia atacatorilor. Ce intenţiona să facă?

Răspunsul îi veni o clipă mai târziu, când îl văzu pe Scrimshaw încolăcindu-se pe piciorul agresorului cu săbii. Observând apariţia spaimei în ochii bărbatului, Connor nu mai pierdu vremea şi apucă strâns în pumn mânerul tigăii.

Văzând şarpele încolăcindu-i-se pe gleznă, atacatorul strigă speriat. Deşi estompat de masca pe care o purta pe faţă, strigătul îi atrase imediat atenţia camaradului său, care se întoarse ţinând în palme o grămadă de rubine, al căror roşu sclipitor i se reflecta puternic în luciul negru al ochilor.

Connor luă tigaia şi, scoţând un strigăt de luptă, o azvârli direct în capul agresorului. Fundul de metal al tigăii îl pocni zdravăn în ţeastă şi bărbatul se prăbuşi inconştient pe o grămăjoară de rubine.

Între timp, complicele acestuia se chinuia să-l îndepărteze pe Scrimshaw cu vârful sabiei.

— Nu! se auzi şi strigătul căpitanului. Lasă-l pe Scrimshaw în pace!

Connor scoase pumnalul de la cingătoarea agresorului prăbuşit la podea şi înşfacă totodată teaca sabiei căpitanului Wrathe. Nemaiavând timp s-o tragă din teacă, se mulţumi s-o vâre pe sub curea.

Agresorul cu săbii încerca cu disperare să se descotorosească de Scrimshaw. Spaima îi bulbucase ochii cât cepele şi îl făcuse să-şi piardă complet concentrarea – ceea ce i-a permis lui Connor să-i zboare foarte uşor cu pumnalul una din săbii.

Mişcarea băiatului însă părea să-l fi trezit brusc la realitate şi, oricât ar fi fost de înspăimântat de şarpele ce i se încolăcea tot mai tare pe picior, bărbatul se întoarse cu cealaltă sabie spre Connor. Cu toate că nu mai avea timp să scoată din teacă sabia căpitanului Wrathe, Connor era totuşi mulţumit că se putea apăra cu pumnalul.

Privind în ochii potenţialului asasin, băiatul îşi dădu seama că, în ciuda atitudinii înverşunate a adversarului, bărbatul arăta în continuare copleşit de frică. Connor şovăi pentru o clipă, căci nu dorea să-i pericliteze viaţa şarpelui. Dacă oponentul său se prăbuşea, existau toate şansele să-l zdrobească pe sărmanul

Scrimshaw. Deşi se simţea ciudat să lupte alături de o reptilă, Connor hotărî să continue atacul. Scrimshaw se oferise cu mare curaj să-i salveze viaţa căpitanului, iar băiatului nu-i mai rămânea acum decât să ducă această sarcină la bun sfârşit.

Connor ridică pumnalul şi îl vântură prin aer, pentru a-i evalua greutatea, dar şi viteza cu care îl putea mişca.

Agresorul lovi necruţător, însă Connor îi păru curajos lovitura şi lamele s-au izbit puternic. Cu toate că sabia era mai masivă, Connor strânsese mult mai ferm mânerul pumnalului şi sabia tremură zdravăn în mâna adversarului. Retrăgându-şi iute pumnalul, Connor îl răsuci iute în lungul lamei şi-i zbură oponentului sabia din mână. Băiatul făcu un salt în faţă şi o înhăţă triumfător. Avea de-acum sabia în mâna dreaptă şi pumnalul în cea stângă.

Aplecându-se după cealaltă sabie, atacatorul nu mai apucă să-l vadă pe măruntul muzicant ce se ridică în spatele lui şi-l imobiliză iute, înconjurându-i braţele şi mijlocul cu una din corzile sitarului.

Scrimshaw se descolăci de pe glezna bărbatului şi şerpui pe podeaua acoperită de fulgi, spre stăpânul său.

— Băieţi, v-aţi descurcat excelent, spuse căpitanul Wrathe, în timp ce Connor îi elibera mâinile.

Molucco Wrathe îl luă pe Scrimshaw într-o mână şi în cealaltă ridică sabia.

— Aţi format una din cele mai bune echipe din câte am văzut vreodată. V-aţi descurcat admirabil.

Capitolul 17

Vampirul

Grace îşi simţea inima bătând nebuneşte. Stând lângă hublou, îşi ţinea strâns degetele pe marginea draperiei, în vreme ce Lorcan şedea în scaunul din cealaltă parte a cabinei. Cei doi ajunseseră la un compromis echitabil. Tânărul jurase că nu o atacă, dar, din moment ce-i aflase secretul, cum ar fi putut fi sigură că se ţine de cuvânt? Câtă vreme stătea în apropierea perdelei se simţea cât de cât în siguranţă. Dacă băiatul s-ar fi mişcat spre ea, era hotărâtă să tragă draperia şi să-l oblige să se retragă.

Se simţea ciudat să gândească despre el în acest mod, mai ales că tânărul nu arăta nici pe departe ca un monstru. Îi era aliat şi, în definitiv, era persoana care îi salvase viaţa. Să fi intenţionat cu adevărat să-i facă rău? Ar putea fi într-adevăr un… un… Grace nu putu rosti cuvântul nici măcar în minte.

— Câţi ani ai? întrebă ea.

— Şaptesprezece, răspunse el. Credeam că ştii deja acest lucru.

— Voiam să întreb în ce an te-ai născut.

— Ah, îi zâmbi el, dând din cap fără să-i răspundă.

— În ce an, Lorcan? Vreau să ştiu.

— În 1803.

— Aşadar, ai şapte sute nouă ani.

— Nu-i corect să priveşti aşa, Grace. Mi-e greu să-ţi explic, dar eu am doar şaptesprezece ani. Asta-i vârsta când am trecut de cealaltă parte – şi voi rămâne veşnic la această vârstă.

— Dar ai cutreierat pământul şi ai navigat pe mări şi pe oceane timp de şapte secole.

— Timpul curge diferit în lumea noastră, îi zise Lorcan încet. Deşi, drept să-ţi spun, am cam uitat cum era înainte.

— Ţi-ai uitat viaţa?

Lorcan clătină din cap.

— Nici pe departe. Îmi amintesc destul de bine de viaţa mea.

N-am uitat o clipă perioada în care am trăit în Dublin şi tot ce mi s-a întâmplat acolo. Îmi aduc aminte cum s-a sfârşit totul, dar acum mi se pare o poveste pe care mi-a repetat-o cineva de prea multe ori. Ştiu totul în detaliu, dar nu-mi mai amintesc cum era să fii viu.

Grace îl privi tăcută pe tânărul din faţa ei, un băiat care era cu doar patru ani mai mare ca ea, după un etalon de măsură – iar după un altul, îi despărţeau vieţi întregi. Era ceva greu de înţeles.

— Când treci de cealaltă parte, îi explică el, îţi pierzi ritmul şi obiceiurile vechii vieţi. Vorbesc, merg şi muncesc la fel ca şi înainte; pot fi de ajutor la cârmuirea unei corăbii faine, cum este şi aceasta – dar nu mai pot simţi aceleaşi lucruri ca şi tine. Mi-e greu să-ţi descriu, Grace. Ce n-aş da să simt măcar pentru un moment ce simţi tu. Până şi durerea ta mi-ar plăcea mai mult decât această amorţeală.

Grace se încruntă. Ce cunoştea el despre durerea ei? Iar dacă avea cu adevărat de gând să facă schimb de locuri cu ea, ei bine, era pregătită să-i răspundă pe măsură.

Furia i se dizolvă însă imediat ce remarcă o expresie ciudată pe chipul lui Lorcan. Pentru o clipă, băiatul nu mai semăna deloc cu tânărul pe care îl ştia. Ochii îi erau la fel de goi ca ai unei statui, nările i se umflaseră şi, când i se deschise gura, observă că unul dintre dinţi căpătase o ascuţime neobişnuită. Grace se cutremură. Lorcan începea să semene tot mai mult cu celălalt marinar – Sidorio. În acel moment a înţeles: pe vas mai erau şi alţii ca el – mulţi alţii.

Lorcan clătină uşor din cap şi trăsăturile i-au revenit imediat la normal. Apoi, băiatul o privi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Unde să fi dispărut în acel ciudat moment de mai devreme? Grace nu îndrăzni să-l întrebe.

— N-ar trebui să-ţi spun aceste lucruri, îi zise Lorcan.

— De ce, ai putea fi pedepsit? Ce ţi-ar putea face căpitanul?

— Căpitanul e un om corect, răspunse Lorcan. Nu sunt de mult timp pe acest vas şi nu-l cunosc prea bine. Chiar dacă nu este o persoană pe care ajungi s-o cunoşti îndeaproape, ne tratează pe toţi corect. Are o concepţie aparte. De când am trecut de cealaltă parte, am ajuns prin locuri îngrozitoare, în locuri ale întunericului, pe care sper să nu le vezi vreodată. Acum sunt însă în siguranţă. Corabia asta este adăpostul meu.

— Dar eu? Sunt în siguranţă?

Cuvintele i-au ieşit pe gură înainte să apuce să le controleze.

— De mine nu ai pentru ce să te temi. Da, Grace, eşti în siguranţă. Am jurat înainte şi îţi jur şi acum: nu-ţi voi face absolut niciun rău.

Voia să-l creadă şi era aproape convinsă că putea avea încredere în el. Dar, cu toate acestea, fata continuă să ţină strâns un colţ al perdelei între degete.

— Dar de ceilalţi sunt în siguranţă?

Lorcan nu o privi, ci îşi băgă o mână în buzunar şi scoase o cheie din aur, prinsă într-un lănţişor lung. Băiatul lăsă lanţul să penduleze într-o parte şi alta, de parcă ar fi vrut s-o hipnotizeze.

— De ce crezi că ai stat încuiată în cabina alăturată camerei căpitanului?

Grace nu ştiu ce să-i răspundă. Privind cheia balansându-se într-o parte şi alta, se întrebă ce şanse ar fi avut s-o înşface şi să fugă. Dacă ar fi tras perdeaua, tânărul ar fi scăpat-o cu siguranţă din mâini şi ar fi avut astfel suficient răgaz…

— Te-am zăvorât aici nu pentru a *te* ţine închisă, ci pentru a-i ţine pe *ceilalţi* la distanţă, adăugă el.

Cuvintele băiatului o împietriră. Erau cât se poate de adevărate. Oare cât de mulţi să fi fost pe corabie?

Lorcan băgă lănţişorul şi cheia înapoi în buzunar.

— Grace, lucrurile nu sunt întotdeauna aşa cum par. Am însă credinţa că ştiai deja acest lucru. Căpitanul mi-a ordonat să te păzesc. Acesta este motivul pentru care te afli în această cabină şi nu poţi ieşi afară.

— Ce vrea căpitanul de la mine? Nu înţeleg.

— Asta chiar nu ştiu, Grace. Eu doar îi duc ordinele la îndeplinire.

Cu o clipă în urmă se simţise în siguranţă şi se mai liniştise. Acum era mai ameninţată ca oricând.

Lorcan îi putea spune verzi şi uscate, dar nu avea nicio putere. Soarta ei era în mâinile căpitanului.

— Vreau să-l văd, îi spuse categorică.

— Pe cine?

— Pe căpitan. Vrei te rog să-l aduci aici?

— Credeam că am fost cât se poate de clar, râse Lorcan. Nimeni, dar absolut nimeni nu-i poate cere aşa ceva căpitanului. Grace, el este cel în măsură să decidă când este pregătit să te vadă.

— Nu, se încăpăţână fata. Am aşteptat suficient. Vreau să-l

văd. Ori îl rogi să vină la mine, ori mă duci pe mine la el – acum!

Respiraţia i se acceleră, dar fata era hotărâtă să pună punct tuturor incertitudinilor.

— Nici dacă aş vrea n-aş putea face acest lucru, spuse Lorcan. Cu atât mai puţin acum, când afară este lumină. Corabia este ca şi pustie pe timpul zilei. Odată ce a sunat Clopotul Zorilor, toţi – inclusiv căpitanul – au părăsit puntea şi s-au adăpostit de razele soarelui.

— Dar Clopotul Zorilor n-a sunat. Chiar tu ai spus acest lucru, răspunse Grace inspirată.

— Da, însă nu are importanţă. Nu ştiu motivul pentru care Darcy n-a bătut clopotul, dar asta nu schimbă cu nimic situaţia. Nimeni în afara căpitanului nu poate ieşi la lumină.

Grace reflectă pentru o clipă.

— Bun, înţeleg că tu nu poţi ieşi afară, dar eu o pot face. Dacă îmi dai cheia, îl pot găsi şi singură pe căpitan. Ziceai că stă în cabina alăturată acesteia.

Lorcan clătină din cap.

— Nu-ţi pot da această cheie, Grace. Îmi pare rău.

Fata se încruntă şi îl fixă încăpăţânată cu privirea:

— Credeam că-mi eşti prieten.

— Grace, nu-i frumos din partea ta. Am făcut pentru tine tot ce-am putut. Am înotat pentru tine în apele ca de gheaţă ale oceanului; ţi-am susţinut cazul în faţa căpitanului; mi-am riscat siguranţa şi reputaţia rămânând aici cu tine – dar, acum, trebuie să dau ascultare ordinelor primite.

Grace îşi încrucişă braţele la piept şi, muşcându-şi nervoasă buza, simţi din nou gustul sângelui. Apoi, aproape instantaneu, Lorcan apăru brusc în faţa ei şi o privi atent, mai concentrat ca oricând. Când o luă de mână, Grace îşi aminti că dăduse mai devreme drumul draperiei. De-acum nu-i mai putea scăpa din strânsoare. Întorcându-i palma în sus, simţi o clipă mai târziu răcoarea metalului cheii.

— Du-te, îi zise. Du-te chiar acum, înainte să… înainte să mă răzgândesc.

Lorcan se întoarse şi îşi acoperi ochii cu mâinile tremurânde.

Simţind în palmă greutatea cheii şi a lănţişorului încolăcit ca un şarpe, Grace privi spre uşă.

Capitolul 18

O pedeapsa pe măsura nelegiuirii

— Şi acum, să-i demascăm pe ticăloşi, îşi anunţă căpitanul Wrathe echipajul cuprins de frenezie.

După ce fuseseră legaţi fedeleş în cabina devastată a căpitanului, cei doi intruşi au fost scoşi pe punte. Agresorii n-au opus rezistenţă mai deloc şi Connor remarcase în ochii acestora numai teamă şi resemnare.

Atacul asupra căpitanului fusese un eveniment major şi întregul echipaj îşi lăsase treburile, pentru a vedea cine îndrăznise să pună în practică o asemenea ticăloşie. Piraţii se înghesuiau gălăgioşi în faţă şi se îmbrânceau să prindă o poziţie cât mai avantajoasă, când, deodată, Molucco Wrathe îşi ridică mâna în semn de linişte. Cererea i-a fost imediat respectată, căci n-ar fi îndrăznit nimeni să-l sfideze pe căpitan.

— Domnule Connor Tempest, ce-ai zice să faci tu onorurile?

Căpitanul îl înghionti uşor pe băiat în direcţia celor doi prizonieri.

— Dă-le jos glugile şi arată-ne cine sunt aceşti nemernici, continuă căpitanul.

Connor se opri în faţa celor doi atacatori. Mâinile le fuseseră cu brutalitate legate la spate, iar corpurile le erau legate fedeleş, de la piept şi până la genunchi. Cât de diferit arătau în această postură, faţă de momentele când îl ameninţaseră pe el şi pe căpitan cu un pumnal şi o sabie.

— Ce mai aştepţi? se auzi glasul răguşit al unui pirat.

— Hai odată, băiete! strigă altul.

Căpitanul Wrathe ceru încă o dată mulţimii să facă linişte. Connor păşi în faţă şi ridică ferm cele două glugi, după care se dădu în spate, pentru a oferi audienţei o privelişte mai bună.

Chipurile celor doi dezvăluiră mulţimii exact ceea ce Connor observase mai devreme. Atacatorii erau foarte tineri şi aveau probabil cu doar doi-trei ani mai mult decât el. Avuseseră însă foarte mult curaj să urce pe *Diablo,* să se ascundă în cele două

vaze chinezeşti şi să aştepte răbdători momentul atacului. Se descurcaseră foarte bine în a trece neobservaţi pe lângă mulţimea de gărzi ce asigurau securitatea căpitanului Wrathe.

— Vă ştiu pe amândoi, spuse căpitanul apropiindu-se. Îmi păreţi cunoscuţi.

— Să le tăiem nasul! strigă unul din piraţi.

— Nu, mai bine le retezăm urechile! răcni altul.

Connor observă că unul din tineri spunea ceva, dar glasul îi era acoperit de vociferările mulţimii.

— Vrea să vă spună ceva, îi zise Connor căpitanului Wrathe.

Căpitanul îşi ridică din nou o mână spre mulţime, în timp ce strigătele referitoare la pedeapsa care să fie administrată intruşilor deveneau tot mai insistente şi mai inventive.

— Hai, băiete, zi, spuse căpitanul Wrathe. Dacă ai ceva de zis, spune odată şi cât mai repede. Nici măcar eu nu pot reduce mulţimea la tăcere pentru multă vreme.

— Suntem din portul Hazzard, spuse unul din ei. Tatăl nostru este guvernatorul portului şi am venit să-ţi dăm o lecţie, pentru că ne-ai jefuit casa.

Connor se arătă impresionat de îndrăzneala băiatului, deşi se afla într-o situaţie deloc favorabilă. Căpitanul Wrathe părea să-i aprecieze şi el cutezanţa.

— Ai venit să *mă* înveţi o lecţie? Mai spune-ne. Suntem ochi şi urechi. Hai, băiete, ce mai aştepţi?

— Mulţumeşte-te doar cu oceanele şi mările, continuă băiatul înverşunat. Oi fi tu stăpân pe ape, dar uscatul este al nostru.

Din mulţime izbucniră mai multe strigăte. Connor observă că tânărul celălalt nu mai avea mult până să izbucnească în plâns. Era limpede că băiatul nu împărtăşea veninul fratelui său. Connor îl recunoscu numaidecât: era agresorul care mânuise săbiile. Băiatul dăduse dovadă de iscusinţă în arta duelării, dar ochii îi trădaseră lipsa de încredere în sine.

— Şi ai face bine să ne laşi să plecăm, îi spuse căpitanului fratele mai mare.

— Chiar aşa? Şi de ce, mă rog? Ai cumva un pumnal ascuns prin şosetă, ori vreo sabie telescopică dosită după ureche? Şi dacă-i aşa, cum anume intenţionezi să ajungi la ele?

— Să-i aruncăm în valuri! strigă un pirat.

— Mai bine-i atârnăm de catarg! se auzi şi glasul lui Bart.

— Dacă mie sau fratelui meu ni se întâmplă ceva, continuă

mândru băiatul, tatăl nostru va trimite o flotă cum n-aţi văzut vreodată şi va pune să fiţi masacraţi până la ultimul. Şi chiar de vă gândiţi să vă ascundeţi dincolo de promontoriu, să ştiţi că avem prieteni şi în teritoriile din nord. Dacă ne veţi ucide, sângele nostru vă va semna condamnarea la moarte.

Aducerea în discuţie a morţii şi vărsării de sânge s-au dovedit prea mult pentru fratele mai mic, care vărsă pe punte şi ratăcu puţin porţiunea din spate a hainei de catifea a căpitanului Wrathe.

— Este foarte interesant, spuse căpitanul Wrathe, apropiindu-se şi privind spre cel mai obraznic dintre fraţi. S-ar putea să fie ceva adevăr în vorbele pe care le-ai grăit.

Tânărul se uită triumfător la căpitan şi apoi la Connor – moment în care Connor îşi aminti de reflexia rubinelor în negrul nefiresc al ochilor acestuia.

— Nu cred c-o să vă omor, spuse căpitanul Wrathe, stârnind în mulţime strigăte dezaprobatoare.

— Staţi, staţi! N-am terminat. *Deocamdată* vor rămâne în viaţă, căci vreau să reflectez puţin la această chestiune. Aşadar, câtă vreme îmi muncesc creierii, consider că n-ar strica să urmăm sugestia domnului Bartolomeu şi să-i legăm de vergă pe cei doi mucoşi.

Din mulţime răbufni un val de urale. Căpitanul îl chemă pe Bart şi pe câţiva din camarazii acestuia. Când piraţii l-au ridicat pe cel mai incisiv dintre fraţi, băiatul scuipă dezgustat în direcţia lui Connor.

După ce dispăru din vedere şi fratele acestuia, care părea să fi fost din nou pe punctul de a vomita, Connor îl compătimi întru câtva pe bietul băiat, căci era mai mult decât sigur că fratele său mai mare îl forţase să participe la atacul de mai devreme.

Fără să piardă vremea, Bart şi camarazii săi au trecut la treabă şi, câteva minute mai târziu, băieţii balansau pe vergă cu capul în jos, asemeni hălcilor de carne în măcelărie.

Echipajul ovaţionă entuziast şi din mulţime se auziră câteva insulte la adresa celor doi fraţi ce pendulau sub vele.

În entuziasmul lor, puţini au fost piraţii care au observat persoana ce urcase scara din lateralul navei şi sărise sprintenă pe punte.

— Ce se petrece aici? tună un glas în apropierea mulţimii.

Era Cheng Li – al cărei chip căpătase întunecimea norilor de furtună, iar ochii îi scăpărau mai ceva ca fulgerele. Connor se

lăsase atât de acaparat de evenimentele de pe punte, încât nu remarcase absenţa tinerei. Băiatul se întrebă unde fusese până atunci.

— Ah, domnişoară Li, bine ai revenit, spuse căpitanul Wrathe.

Cheng Li îşi croi drum prin mulţime.

— Treceţi la treburile voastre, le strigă piraţilor. Mergeţi imediat la muncă.

După un murmur general de nemulţumiri, mulţimea începu să se disperseze. Cheng Li, în continuare roşie de furie, se opri în faţa căpitanului Wrathe.

— Aveţi idee cine sunt băieţii ăia? întrebă ea.

— Bineînţeles, domnişoară Li. Sunt nişte cerşetori păcătoşi, care, cu nici un ceas în urmă, ne-au ameninţat cu săbiile pe mine şi pe domnişorul Tempest, a cărui ingeniozitate şi cutezanţă ne-au salvat de la a fi cu siguranţă măcelăriţi.

— E adevărat? întrebă Cheng Li întorcându-se spre Connor.

— Nu-mi întoarce spatele! tună Molucco Wrathe. Domnişoară Li, iartă-mă, dar nu ştiu eu, sau ai preluat cumva comanda pe *Diablo?* Din câte ţin minte, ultima oară când am verificat jurnalul de bord, am văzut pe coperta acestuia doar numele căpitanului Molucco Wrathe.

Furia căpitanului Wrathe îl şocă atât pe Connor, cât şi pe Cheng Li, care îşi temperă numaidecât tonul:

— Îmi cer iertare, căpitane. Am vorbit în grabă. Totuşi, pentru binele dumneavoastră – cât şi al nostru, al tuturor –, trebuie să ştiţi că băieţii sunt copiii guvernatorului Acharo. Guvernatorul a fost întotdeauna îngăduitor cu piraţii din apele adiacente ţinutului său. Dacă le facem băieţilor un rău cât de mic, acesta se va întoarce însutit împotriva noastră.

— Ştiu foarte bine acest lucru, domnişoară Li şi nu am de gând să le pricinuiesc vreo vătămare serioasă. O să-i speriem puţin şi apoi o să le dăm drumul – cu toate că echipajul cere pe bună dreptate să le curmăm viaţa. Curios, dar se pare că echipajului meu nu i-a convenit deloc să audă că Molucco Wrathe a fost atacat chiar în cabina sa.

Cheng Li dădu să spună ceva, dar căpitanul Wrathe nu terminase:

— Ceea ce aduce în discuţie problema măsurilor de securitate, am dreptate, domnişoară Li? Cred să nu mă înşele memoria, dar parcă-mi aduc aminte că singură ţi-ai asumat

responsabilitatea anostă de a asigura securitatea la bordul corabiei.

Cheng Li dădu încă o dată să vorbească, însă căpitanul Wrathe o întrerupse la fel de brutal, ca şi cum i-ar fi retezat vorbele cu sabia.

— Numai datorită acestui băiat, spuse căpitanul îndreptându-şi braţul spre Connor, lui şi numai lui îi datorez faptul că sunt viu şi stau acum în faţa ta. În timp ce tu serveai ceai, biscuiţi şi stăteai la palavre cu colegii de la Academia de Piraţi, *acest* puşti şi-a riscat viaţa pentru a mă salva de la moarte. Iată ce înseamnă să fii un adevărat pirat. Sunt convins că şi tatăl tău mi-ar fi dat dreptate. Aşadar, mai aşteaptă puţin, până când ameţesc puştii ăia, după care fă-i pachet şi trimite-i cu un avertisment guvernatorului Acharo şi tuturor *celorlalţi* potenţiali eroi din promontoriu: îndrăzniţi să-l atacaţi pe căpitanul Molucco Wrathe sau pe echipajul său şi veţi plăti amarnic.

Cheng Li îşi ţinu gura închisă. Pricepuse clar că nu era momentul să-i răspundă căpitanului şi, în schimb, se aplecă atât de mult încât părea să fi făcut o plecăciune, după care plecă.

După ce tânăra dispăru, Molucco Wrathe se întoarse spre Connor şi-i făcu cu ochiul:

— De multă vreme doream să-i spun câte ceva din ce i-am zis. Acum mă simt împăcat, băiatul meu, sunt pe deplin uşurat!

Connor nu-şi putu reţine un zâmbet.

— În ceea ce te priveşte, tinere domn, bravo pentru curajul şi instinctul de care ai dat dovadă! Spune-mi cum te pot răsplăti. Îţi voi da orice îţi doreşte inima.

Connor nu-şi dorea nimic mai mult decât s-o găsească pe Grace. Decât să aştepte şi să spere, prefera mai degrabă să caute o modalitate prin care să dea de urma corabiei vampiraţilor. Căpitanul nu-l luase în serios zilele trecute, dar poate că de data aceasta va pleca urechea la spusele sale. Era însă riscant, căci nu i-ar fi plăcut deloc să-l vadă pe căpitan descărcându-şi furia asupra lui, aşa cum o făcuse şi cu Cheng Li.

— Hai, băiete, zi odată! Tot ce-ţi doreşte inima.

Connor simţi că-l cuprind emoţiile. Cu toate că era puţin speriat, ştia că trebuia să mai încerce măcar o dată.

— Căpitane Wrathe, vă rog, am nevoie de ajutorul dumneavoastră, căci vreau să-mi găsesc sora.

— Sora? se încruntă căpitanul Wrathe. Băiatul meu, sora ta

nu mai poate fi găsită. Aş vrea ca lucrurile să stea altfel – îmi doresc din tot sufletul acest lucru dar, of…

— Ştiu că nu credeţi în existenţa corăbiei cu vampiraţi, insistă Connor, nedorind să scape această ocazie, dar chiar dacă vasul nu există, eu simt că sora mea este încă în viaţă, căci suntem gemeni şi suntem foarte apropiaţi. Nu vă pot explica în cuvinte ce simt, însă ştiu bine că este în viaţă.

Căpitanul Wrathe îl privi cu tristeţe:

— Domnule Tempest, eşti sigur de acest sentiment? Sau doar îţi doreşti să fie aşa?

Căpitanul îi vorbise pe un ton incredibil de blând, dar care îl trezi pe Connor ca un duş rece. Deodată, entuziasmul şi convingerea băiatului s-au evaporat de parcă nici n-ar fi existat. În ultimele zile, timpul trecuse pentru el foarte repede, căci se agăţase de ideea că sora lui era încă în viaţă – şi că, într-un fel sau altul, tot o va găsi. Dar dacă nu supravieţuise? Dacă se înecase în noaptea naufragiului? Posibil să fi avut halucinaţii şi – oricât ar fi părut de reală corabia – doar şi-a închipuit că vede acel vas, ale cărui vele semănau cu aripile în zbor. Sosise probabil vremea să accepte ideea că nu o va mai vedea pe Grace şi trebuia de-acum să îşi vadă de viaţa lui – de noua lui viaţă de pirat.

— Îmi pare rău, Connor – sincer îţi spun. Dacă vrei, o să-i mai întreb şi pe alţii ce ştiu despre această navă a vampiraţilor. Dar să ştii că te-aş minţi dacă ţi-aş spune că văd în asta o rezolvare – iar eu nu-i mint niciodată pe prietenii, pe fraţii mei.

Connor dădu tăcut din cap şi îşi înăbuşi încă o dată lacrimile. De-acum îi era clar. Rămăsese singur. Tatăl său şi Grace dispăruseră definitiv. Era de-acum orfan – un pirat orfan. Resemnându-se cu acest gând, deodată, îi veni o idee strălucită.

— Căpitane Wrathe, iată ce aş vrea ca recompensă: mi-ar plăcea să iau lecţii de luptă cu sabia.

Molucco Wrathe zâmbi larg:

— Un răspuns splendid, băiatul meu! Încă din primul moment în care te-am văzut am ştiut că prin vene îţi curge sânge de pirat – şi, bineînţeles, acelaşi lucru l-am văzut puţin mai devreme, în conflictul din cabina mea. Vei căpăta lecţiile mult dorite şi vei învăţa cu cel mai priceput spadasin dintre toţi: Cutlass Cate. Îi voi da îndată de ştire.

Rânjind cu gura până la urechi, Molucco Wrathe porni cu paşi mari în direcţia cabinelor.

Connor se apropie de balustrada navei şi privi în zare, spre orizontul ce părea să se întindă la nesfârşit.

— Grace, pentru tine fac asta, şopti el. Şi pentru tine, tati. Veţi fi amândoi mândri de mine, căci voi deveni cel mai bun pirat din câţi au navigat vreodată pe mările şi oceanele lumii. Nu o să vă uit niciodată şi veţi rămâne pentru totdeauna în amintirile mele.

În timp ce se chinuia amarnic să-şi ia la revedere, simţi brusc prezenţa surorii sale, mai pregnantă ca oricând. Apoi, deodată, se petrecu ceva ciudat. În minte auzi un glas ce semăna cu al tatălui său.

— Nu renunţa la ea, Connor. Nu acum, când are cel mai mult nevoie de tine.

— Dar mi-e prea greu, spuse Connor, ca şi cum tatăl s-ar fi aflat lângă el. Vreau s-o ajut, însă nu ştiu cum. Nu ştiu ce să fac şi nici cum să dau de ea.

Ochii începură să-i lăcrimeze puternic. Înfuriat, băiatul clipi şi îşi alungă îndată lacrimile. Apoi, auzi din nou glasul, mult mai clar decât înainte:

— Pregăteşte-te, Connor. Atât trebuie să faci. Fii pregătit. Ai încredere în maree.

Fii pregătit. Ai încredere în maree. Ce voia să-i transmită? De ce îi vorbea atât de enigmatic?

— Ce vrei să spui? Ce trebuie de fapt să fac?

Dorind să-l audă încă o dată, Connor aşteptă răbdător. Să fi fost *cu adevărat* tatăl său? Trebuia să fie, gândi băiatul. Nici nu mai avea importanţă ce-i spusese – căci era mai mult decât fericit că auzise glasul cald şi familiar al părintelui. Cât de mult îi dusese dorul. Şi totuşi, oricât de mult încercă să-l invoce încă o dată, nu mai auzi decât vuietul oceanului şi croncănitul pescăruşilor deasupra capului.

În cele din urmă s-a întors şi a pornit pe punte. Cu toate că se simţea foarte ameţit, era hotărât să-şi termine treburile. Evenimentele din acea după-amiază îl reţinuseră de la îndatoririle sale de pirat.

Capitolul 19

Căpitanul

Grace deschise foarte puţin uşa, pentru a limita cât mai mult pătrunderea luminii în cabină. Dorind să reducă la maxim disconfortul lui Lorcan, se strecură cât de repede posibil prin deschizătură şi închise uşa în spatele ei. Stătuse atât de multă vreme închisă în cabină încât, imediat ce ieşi la aer, simţi că ameţeşte. Grace îşi închise ochii şi inspiră profund aerul proaspăt, sărat şi revigorant al mării. Cu puţin înainte de a-şi deschide ochii, simţi pe chip căldura soarelui – la început la fel de mătăsoasă ca un fulg, apoi tot mai aspră.

Privi de la stânga la dreapta şi observă că puntea roşie a vasului era pustie – aşa cum îi spusese de altfel şi Lorcan. Oprindu-se lângă parmaclâc, îşi îndreptă privirea spre orizont. Era o vreme splendidă.

Marea era calmă şi luciul ca de cleştar al apei reflecta razele soarelui de parcă ar fi valsat împreună cu acestea.

Iniţial i se păru o privelişte feerică, o scenă cu atât mai frumoasă cu cât părea să-i aparţină numai ei – şi… deodată, şirul gândurilor i se îndreptă într-o cu totul altă direcţie. Cu toate că arăta calmă şi grandioasă în lumina dimineţii, marea, ultima oară când o văzuse, îi lăsase o impresie cu totul diferită. Apa care părea de această dată atât de liniştită şi de ademenitoare, era aceeaşi apă care le rupsese în două velierul şi care îi trăsese înfometată pe amândoi în adâncuri.

Simţind că o cuprinde ameţeala, Grace se întoarse şi se sprijini de balustradă. Deschizându-şi ochii şi trăgându-şi răsuflarea, observă că se afla în faţa cabinei alăturate. Să fi fost cabina căpitanului? Cu siguranţă trebuia să fie, căci cele două cabine erau separate de celelalte. Când se uită spre uşa masivă din lemn a cabinei, Grace încremeni când o văzu deschizându-se, scârţâind încet. Îşi dorea de mult timp să discute cu căpitanul, dar, deodată, nu mai era atât de sigură că voia acest lucru. Ştiind că nu ajunsese pe o corabie obişnuită, se întrebă

cum era oare căpitanul unui asemenea vas. Ce demon să fi pândit în bezna ce se întrezărea prin deschizătura uşii?

— Nu vrei să intri?

La fel ca şi în zilele trecute, glasul era o simplă şoaptă, dar cuvintele erau cât se poate de clare – de parcă nu s-ar fi auzit din interiorul cabinei, ci ar fi răsunat chiar în mintea fetei. Grace se apropie instinctiv de uşă, îi trecu pragul şi, imediat ce păşi într-o beznă totală, uşa se închise parcă de la sine în spatele ei.

— Bun venit, Grace. Intră.

Cuvintele, rostite tot în şoaptă, păreau să fi răsunat direct în mintea fetei. Chiar şi şoptit, glasul fusese totuşi poruncitor. Contrastul dintre lumina exterioară şi întunericul dinăuntru îi orbi pentru o clipă ochii, dar, odată ce înaintă în cameră, Grace începu să vadă tot mai bine prin vălul beznei.

Îi era destul de greu să aprecieze mărimea camerei, câtă vreme nu putea lua ca reper colţurile cabinei. Remarcă totuşi în centru o masă rotundă din lemn lustruit, pe a cărei tăblie erau răspândite o hartă şi instrumente de navigaţie. În mijlocul mesei pâlpâia flacăra unei lămpi cu gaz – felinarul părea să fie singura sursă de lumină din cameră.

Lampa lumina cercul mesei, dar, dincolo de marginile acesteia, restul cabinei era cufundat în beznă. Grace privi în micul iaz al luminii aurii. Câteva din instrumentele de navigaţie îi erau familiare; altele erau noi şi ciudate. Dedesubtul acestora se afla întinsă o hartă bogat ilustrată. Când aruncă o privire asupra lucrării de artă şi căută graniţele unui teritoriu care să-i fie cunoscut, auzi o voce:

— Te rog, vino mai aproape.

— Unde sunteţi?

— Aici, fireşte. Unde altundeva?

Odată cu aceste cuvinte, lumina se modifică. Două draperii groase s-au separat şi au început să se ridice, şi Grace se văzu în faţa lambriului a două uşi cu obloane, prin care se strecura firavă lumina zilei.

Uşile s-au deschis singure în spate şi fata văzu pe un balcon o figură întunecată, ce-şi ţinea mâinile înmănuşate pe o impresionantă cârmă din lemn.

— Să nu te sperii de înfăţişarea mea.

Grace ieşi şovăielnică şi se apropie de timonă.

Deasupra mănuşilor, braţele căpitanului dispăreau sub

faldurile unei mantii negre, croită din mai multe straturi de piele fină. Privirea fetei poposi pe gâtul bărbatului, unde mantia se deschidea ca un evantai, într-un guler decoltat şi strâns într-un lănţişor cu nestemate negre. Apoi îi văzu chipul – sau, mai degrabă, spaţiul unde ar fi trebuit să-i fie chipul. În locul acestuia se afla o mască împletită, modelată pe conturul feţei, cu indentaţii în porţiunea ochilor şi a gurii. I se potrivea perfect, ca o mască mortuară, numai că nu era la fel de rigidă. Nici n-ar fi putut fi, căci, privind-o, masca începu să se încreţească în ambele părţi ale indentaţiei din jurul gurii. Grace îşi dădu şocată seama că bărbatul îi zâmbea.

— Trebuia să te aştepţi la ceva de genul ăsta.

Grace rămăsese fără grai.

…Căpitanul mască poartă
Şi lumină nici c-a văzut vreodată…

Era ciudat să audă aceste cuvinte în glasul şoptit, cald şi răsunător al căpitanului.

— Cu mulţi ani în urmă purtam un văl, dar acum găsesc această mască mult mai… practică.

Partea din spate a capului îi era rasă şi pielea nu avea o culoare cadaverică, ci era cafeniu-închisă. Masca era prinsă în trei cureluşe din piele: una ce cobora din creştet, iar celelalte două întinse pe deasupra fiecărei urechi, până la mijlocul osului occipital, unde curelele erau prinse într-o cataramă argintie, în formă de aripi.

— De ce… de ce vă acoperiţi faţa? întrebă Grace instinctiv.

În tăcerea ce urmă, Grace începu să-şi regrete întrebarea şi să se teamă de şoapta ce va urma.

— Tu de ce crezi?

Evident, răspunsul se afla în baladă.

Căpitanul mască poartă,
Să curme spaima tuturor
Şi nimeni să nu-i vadă
Chipul palid, ochii cadaverici
Şi ai săi dinţi tăioşi…

— Dar pielea nu vă este deloc palidă.

Căpitanul o aprobă tăcut şi întoarse încet cârma.

— Ceea ce înseamnă că nici restul descrierii s-ar putea să nu fie adevărat, se încumetă să adauge Grace.

Căpitanul nu-i mai răspunse, ci o privi şi aşteptă.

Deodată, Grace simţi o durere acută în cap şi, în acelaşi timp, avu o viziune fulgerătoare a cărnii rupte şi a dârelor de sânge ce se prelingeau pe pielea neagră. Era o imagine îngrozitoare, care dispăru într-o clipită şi Grace privi din nou masca.

Cine era monstrul din spatele măştii? Poate că nici nu mai era om. Posibil să nici nu fi fost vreodată.

Durerea reveni şi mai puternică. Grace îşi închise ochii, în parte pentru a se calma, şi în parte pentru a evita imaginea oribilă pe care o văzuse mai devreme. Dar, indiferent că-şi ţinea ochii deschişi sau închişi, nu găsi scăpare. Îi apăru încă o dată viziunea cărnii sfâşiate şi a şuviţelor stacojii pe pielea neagră. Apoi, totul dispăru.

Durerea încetă odată cu dispariţia imaginii şi Grace se simţi amorţită şi uşor ameţită. Deschizându-şi din nou ochii, privi emoţionată spre porţiunea măştii ce acoperea ochii căpitanului.

Nu se schimbase nimic. Dar, de această dată, nu mai vedea un demon.

— Vă ascundeţi o rană? întrebă ea şovăielnică.

Pentru o clipă nu-i răspunse, după care căpitanul îi confirmă încet din cap.

— Foarte bine, Grace. Eşti excepţională – aşa cum mă şi aşteptam. În timp ce alţii văd doar această mască, tu reuşeşti să vezi în spatele ei.

Căpitanul păru să-i zâmbească încă o dată.

— Aşadar, în sfârşit ne-am cunoscut.

Şoapta, deşi afectuoasă, nu-i potoli cu nimic valul temerilor.

— Ce vreţi de la mine? spuse ea, fără să-şi mai poată înăbuşi această întrebare ce-i măcina sufletul.

— Ce vreau de la tine? se auzi răspunsul, încet şi chibzuit. Grace, tu eşti cea care m-a căutat, nu?

Avea dreptate. Grace îl căutase pe căpitan în cabina lui, căci dorise să afle răspunsurile pe care Lorcan nu i le putea oferi.

— Hai să intrăm, spuse el.

— Dar… lăsaţi timona liberă?

Căpitanul trecu pe lângă ea şi intră în cabină. Grace rămase pe balcon şi privi uluită cum timona se mişca încet – câte puţin la stânga, câte puţin la dreapta –, ca şi cum era în continuare

dirijată de căpitan.

Capitolul 20

Un liman al siguranţei

Grace îl urmă pe căpitan înăuntru. În spate, uşile cu obloane s-au închis şi draperiile negre s-au tras singure.

— Ce te face să crezi că aş vrea ceva de la tine? se învolburară în mintea fetei şoaptele căpitanului.

În timp ce căută să-i descopere pe căpitan în întuneric, Grace reflectă la întrebarea sa.

— Aşa am impresia, fiindcă i-aţi dat lui Lorcan oglinda prin care am văzut că fratele meu, Connor, este teafăr. În plus, m-aţi închis în cabina aceea şi i-aţi cerut lui Lorcan să mă apere – sau, cel puţin aşa spune el.

— Mus Furey a spus adevărul.

— Ei bine, spuse Grace, dându-şi seama că bărbatul se aşezase la masa cu hartă, aşa stând lucrurile, înseamnă că nu există decât două posibilităţi. Fie mă protejaţi de un pericol ce pândeşte la bordul acestui vas, fie aveţi cu totul alte planuri pentru mine. Sau ambele.

Grace ţintui cu privirea masca, dorindu-şi totodată să-i poată vedea căpitanului ochii.

Căpitanul dădu încet din cap.

— Vino, şezi lângă mine – dacă nu te deranjează.

Fata îl ascultă şi îşi coborî ochii asupra mantiei. Privind-o mai atent, observă că materialul hainei nu era din piele, aşa cum crezuse mai devreme. Era foarte subţire şi, în lumina lămpii, se vedeau prin el vinişoare ce păreau să absoarbă lumina şi îi dădeau mantiei o strălucire neobişnuită. Fata şi-ar fi dorit să o atingă, să-i simtă ţesătura, dar nu îndrăzni acest lucru.

— Grace, presupunând că ai dreptate, de ce primejdii crezi că te protejez? Şi ce intenţii crezi că aş avea cu tine?

Având în vedere că avea ca şef un căpitan atât de ciudat, nici nu mai era de mirare că Lorcan îi vorbise atât de enigmatic. Era clar că aşa decurgeau lucrurile pe vas. Dar nu mai avea importanţă, întrucât Grace era hotărâtă să-i facă jocul

căpitanului, căci nu avea niciun sens să caute să-l nemulţumească.

— Ştiu cine sunteţi, spuse ea. Nu ştiu câţi piraţi sunt pe acest vas, dar presupun că sunt destui. Iar vampirii au nevoie de sânge, nu-i aşa?

Căpitanul o aprobă:

— Da, în majoritatea cazurilor.

Devenea tot mai interesant. Ce voia să spună prin „în majoritatea cazurilor”?

— Şi crezi că urmărim să-ţi luăm sângele, Grace?

Indiferent cât de amabil se arătase Lorcan şi oricât de atent îşi alesese căpitanul cuvintele – altă posibilitate nici că ar fi existat. În definitiv se afla pe o corabie cu vampiri şi, pentru aceştia, ea nu putea fi decât o sursă de sânge proaspăt. Grace se înfioră la acest gând.

— Adevărul e că echipajul este foarte bine… aprovizionat, continuă căpitanul. Dacă preferi să rămâi alături de noi o vreme, vei înţelege ce vreau să-ţi spun. Şi cred că ne vei găsi foarte… educativi.

Dacă preferi – un mod interesant de exprimare. Să fi avut cu adevărat posibilitatea de alegere?

— Cât de multe lucruri cunoşti despre această corabie? întrebă căpitanul.

— Foarte puţine. Am vrut să ies din cabină, să aflu mai multe, dar Lorcan nu m-a lăsat.

— Posibil să fi fost puţin mai grijuliu decât ar fi fost necesar, dar să ştii că tânărul nu-ţi doreşte decât binele.

— Aşadar, să înţeleg că sunt în pericol?

— Un nou-sosit stârneşte întotdeauna curiozitate.

Nu înţelegea prea bine ce voia să-i spună, dar ceva în tonul căpitanului o făcu să înceteze cu întrebările în această direcţie.

— Eşti din fire foarte curioasă, nu? adăugă după câteva clipe. Ar fi trebuit să mă aştept la acest lucru. Un copil la fel de isteţ ca tine nu va accepta niciodată să stea închis într-o cabină.

Grace nu era o fată căreia să-i placă laudele, dar îl aprobă tăcută, căci vorbele căpitanului erau totuşi adevărate. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era să fie din nou încuiată în cabină – când, de fapt, ea îşi dorea să exploreze corabia.

— Cu toate că nu văd niciun motiv pentru care să nu-ţi poţi părăsi cabina, îi spuse căpitanul, este totuşi mai bine să nu ieşi pe punte după ce doamna Flotsam sună Clopotul Amurgului.

— De ce? întrebă Grace. Ce se întâmplă după ce se înserează?

— Atunci corabia revine la viaţă şi sunt multe sarcini pe care echipajul trebuie să le îndeplinească. Echipajul nu are la dispoziţie decât ceasurile întunericului şi oamenii nu trebuie să fie cu nimic distraşi de la muncă.

— Am mai văzut câteodată oameni pe punte, dar trebuie să fie foarte tăcuţi în majoritatea timpului – pentru că altminteri i-aş fi observat mult mai des.

Căpitanul zâmbi încă o dată:

— Da, se pare că ai privit destul de mult prin hublou, am dreptate? Oricum, repet, ar fi trebuit să mă aştept şi la asta. Dar nu uita totuşi, că ai dormit foarte mult, Grace, şi ai dormit chiar foarte profund.

— Din cauza mâncării, răspunse ea. Ştiu sigur că mi-aţi pus ceva în mâncare. Încercaţi cumva să mă drogaţi?

— Nu, spuse căpitanul. Cel puţin, nu în sensul pe care îl înţelegi tu. E destul de complicat.

— Dumneavoastră îmi aduceţi mâncare în cabină? Şi, în ce priveşte lumânările – cine le aprinde, ori de câte ori le sting?

— Pui multe întrebări, spuse căpitanul. Copila mea, ai cumva vreun motiv pentru care să te grăbeşti? Timp avem din belşug. Şi ştiu bine despre ce vorbesc. Timp este întotdeauna din belşug.

— Aşadar este în regulă dacă mă plimb pe punte în timpul zilei, când echipajul doarme. Dar odată ce s-au trezit, trebuie să mă furişez înăuntru ca un şoarece, nu?

— Fascinant, zise căpitanul. Eşti o fată foarte curajoasă. Nu te sperie câtuşi de puţin faptul că te afli în mijlocul unor oameni ca mine?

— Tatăl meu ne-a alinat de mici copii cu balada despre vampiraţi, răspunse Grace, şi ne-a spus că indiferent ce ne-ar speria, nimic nu poate fi mai îngrozitor ca un vampirat. Acum însă, după ce-am trecut prin atâtea în ultimele zile, nici măcar dumneavoastră nu mai mă speriaţi.

— Nici chiar în momentul când îmi priveşti masca şi mantia? Nici chiar dacă ţi-aş spune că îţi vreau sângele?

— Vreţi cu adevărat să mă speriaţi?

— Nici pe departe, Grace. Eşti un oaspete pe corabia mea şi vreau să te simţi ca acasă.

Grace nu-şi putu reţine un zâmbet:

— Ca acasă? Aici?

— Vasul nostru navighează de foarte multă vreme, răspunse căpitanul. Este un refugiu, Grace, un liman al siguranţei – pentru străini, pentru cei siliţi, constrânşi să-şi ducă existenţa la marginea lumii.

Oferindu-i fetei răgazul să reflecteze la vorbele sale, căpitanul făcu o pauză, după care continuă:

— Şi, părerea mea este că şi tu, Grace, eşti o străină în cealaltă lume. Nu cred să te fi adaptat vreodată acolo. Am dreptate, ştiu sigur. La fel stau lucrurile şi în cazul lui Connor.

Grace rămase surprinsă – şi nu doar la auzul numelui fratelui ei. Căpitanul părea să ştie multe despre ei şi avea perfectă dreptate – gemenii Tempest nu se adaptaseră niciodată în societate. Dar de unde să fi ştiut căpitanul toate acestea? Să-i fi supravegheat din umbră? Şi, dacă aşa stăteau lucrurile, de unde şi pentru câtă vreme îi urmărise? Părea să le cunoască destul de bine gândurile şi trăirile – ori să fi fost la mijloc o şmecherie? Grace simţi că începe să ameţească luând în calcul toate aceste posibilităţi.

— Îmi doresc să fi fost şi Connor aici, spuse ea într-un târziu.

Căpitanul îi confirmă:

— Va fi cu noi cât de curând. Ţi-a plăcut cadoul?

— Viziunea din oglindă? Da, fireşte. La început m-a nedumerit puţin, dar am fost foarte fericită să-l revăd.

— Şi îl vei vedea din nou, copila mea, în carne şi oase.

— Căpitane, dar unde este? E cumva pe o corabie cu piraţi? Se află aproape de noi? Când o să-l văd?

— Ah, pui atât de multe întrebări. Connor este în siguranţă, Grace, şi se descurcă foarte bine – la fel ca şi tine. Îi faceţi cu adevărat cinste tatălui vostru.

— Îl ştii pe tati? întrebă Grace.

Urmă o pauză îndelungată.

— Mă tem că am cam obosit, copila mea. Vom mai vorbi şi altă dată, pentru că acum trebuie să mă odihnesc.

Căpitanul se ridică şi se apropie de un balansoar, în faţa unui şemineu aprins, pe care fata nu-l observase mai devreme – probabil din cauza faptului că în cămin nu mai rămăsese decât jăraticul. Căpitanul se aşeză şi îşi aranjă pe corp faldurile mantiei.

— Grace, mă bucur că în sfârşit ne-am întâlnit, îi spuse el înainte să-şi aplece uşor capul – gest prin care fata pricepu că îi

cerea să-l lase singur.

Capitolul 21

Săbiile

Connor, pentru prima dată de când ajunsese pe *Diablo,* dormise foarte bine. Glasul tatălui său îl liniştise până în străfundul inimii şi, într-un fel sau altul, îl ajutase să uite de chinul constant al incertitudinii şi frământării. *Fii pregătit. Ai încredere în maree.* Îşi repetase de nenumărate ori aceste cuvinte înainte să adoarmă – fără să-i intereseze deloc ce gândeau ceilalţi despre el. Grace era în viaţă. Sentimentele nu-l înşelaseră câtuşi de puţin.

— Hei, amice, trezeşte-te! Hai, mai repejor!

Connor deschise ochii şi-l văzu pe Bart deja îmbrăcat, proaspăt bărbierit şi plin de energie.

— Cât e ceasul? întrebă Connor. Am pierdut micul dejun?

— Nu, amice, este încă devreme. Ai uitat că azi ai prima ta lecţie de mânuire a sabiei? Hai, îmbracă-te repede, căci nu-i frumos s-o lăsăm pe Cate să ne aştepte!

— Ce-i mirosul ăsta? întrebă Connor strâmbând din nas.

Bart roşi.

— Te-ai dat cu parfum… pentru Cate? zâmbi Connor.

— Ah, m-am gândit că nu-mi strică să mă împrospătez puţin. Hai, prietene, mişcă-te odată.

În mai puţin de zece minute, după cea mai iute spălare posibilă, Connor şi Bart şi-au făcut apariţia pe punte, unde Cutlass Cate îşi făcea de lucru punând în ordine o mulţime de arme. Deşi foarte practică şi directă, era totuşi o persoană prietenoasă. Părul îi era dat pe spate, strâns îngrijit în coadă de cal şi acoperit cu baticul de care nu se despărţea niciodată. Când îşi trase pe mâini o pereche de mănuşi din piele, ochii îi străluciră plini de energie şi fermitate.

— În primul rând trebuie să ştii că astea nu-s jucării, îi spuse ea, continuând să selecţioneze săbiile. Sunt câte unii care le privesc ca pe simple jucării. Dar aceştia nu ajung prea departe şi tocmai de aceea nici nu-i trimitem în toiul luptelor – căci ar fi

cu siguranţă măcelăriţi.

— Azi îţi voi prezenta câteva din săbiile pe care le folosim în luptă. Cu unele te vei simţi confortabil, cu altele nu. Fiecare sabie are personalitatea ei şi, prin urmare, trebuie mai întâi să vedem care armă ţi se potriveşte. Este la fel ca atunci când faci cunoştinţă cu un grup de necunoscuţi. Cu unii vei înfiripa imediat o legătură de amiciţie, în vreme ce cu alţii nu te vei potrivi câtuşi de puţin. Trebuie să-ţi găsim sabia potrivită, căci aceasta devine o extensie a ta – a corpului şi personalităţii tale.

Connor încuviinţă fascinat.

— Bartolomeu, te rog ridică-te, îi ceru Cate.

Cate strâmbă din nas imediat ce tânărul se ridică.

— Ce-i mirosul ăsta?

— Extract de lămâie, răspunse Bart zâmbitor.

— Încerci cumva să-ţi suplineşti lipsa vitaminei C? îi răspunse ea surâzând.

Bart îşi umflă pieptul şi, forţându-şi un zâmbet, o privi pieziş. Clătinând cu seriozitate din cap, tânăra îi aruncă o pereche de mănuşi, pe care Bart şi le trase imediat pe mâini şi apucă mânerul celei mai mari săbii.

— De pildă, uite-l pe Bartolomeu – un tip destul de vânjos, care preferă întotdeauna spada. Cu toate că pentru unii este o armă mult prea grea, în mâinile persoanei potrivite se poate dovedi un aliat foarte puternic.

Cate se dădu din calea lui Bart:

— Bartolomeu, arată-ne te rog o morişcă.

Odată ce Cate se depărtă câţiva paşi, Bart începu să taie aerul cu spada. În timp ce lama sabiei scânteia în razele soarelui, deodată, Bart deveni tot mai înverşunat şi începu să se mişte cu graţia unui balerin şi siguranţa unui aruncător de cuţite, rotind spada în stânga şi-n dreapta, în sus şi-n jos, învârtind-o ameninţător deasupra capului şi apoi de-o parte şi de alta a corpului.

— Gata, gata este suficient, îi spuse categorică tânăra. Connor, ai observat cât de bine se potriveşte spada în mâinile lui Bart?

Connor încuviinţă din cap şi, după ce Bart aşează atent spada pe punte şi îşi reluă locul lângă el, băiatul bătu palma cu prietenul său.

— Acum e rândul tău să iei spada – însă te rog să-ţi pui mai întâi mănuşile.

Connor păşi în faţă, îşi trase pe mâini mănuşile din piele groasă şi apucă mânerul sabiei. Arma era incredibil de grea şi, cu toate că în mâinile lui Bart părea la fel de uşoară ca tulpina unei trestii, Connor nu era prea sigur că o va putea ţine ridicată prea multă vreme.

— Asta e, îi spuse Cate. Acum ţine-o aşa. Partea din spate a mânerului este numită contragreutate sau buton. Deasupra plăselelor se află garda sau apărătoarea, iar aici, în porţiunea dintre mijlocul şi vârful sabiei, este punctul cel mai slab al armei.

Cate îşi coborî uşor degetul pe latul lamei, spre mâna băiatului:

— Iar acesta este punctul cel mai puternic al sabiei, numit şi *forte.*

Atent să nu se mişte spre Cate, Connor ridică sabia cu ambele mâini şi se înfioră la gândul că avea în posesie o armă atât de puternică. Când lumina scânteie în tăişul lamei, Connor îşi dădu brusc seama că aceasta nu era o joacă – avea în mâini un adevărat instrument al morţii.

— Spada este o armă pentru spintecat şi ciopârţit, continuă Cate de parcă i-ar fi citit gândurile. Este ascuţită la vârf, iar ambele laturi sunt la fel de tăioase ca briciul. Hai să-ţi vedem acum poziţia corpului…

În timp ce Cate îi corecta postura, Connor se întrebă în sinea lui cum îi putea fata vorbi cu atâta nonşalanţă despre utilitatea acestei arme. Băiatul îşi dădu seama că şi el, dacă avea de gând să devină pirat, trebuia să se obişnuiască de-acum cu moartea. Şi, mai mult decât atât, ştia că i s-ar putea cere la un moment dat să o provoace chiar el. Era un gând deloc liniştitor. Avea numai paisprezece ani şi era pe cale să devină un ucigaş cu sânge-rece. Connor înghiţi cu noduri.

— Connor, trebuie să stai ca un luptător de sumo, cu picioarele niţel mai depărtate. Aşa, mai îndoaie-le încă puţin.

Connor urmă indicaţiile tinerei. Părând să debordeze toată de energie, Cate încuviinţă mulţumită.

— E foarte bine, Connor. În regulă, acum lasă te rog arma jos.

Connor lăsă recunoscător spada pe punte şi se aşeză lângă Bart, copleşit de un nou val de admiraţie şi respect pentru camarazii săi piraţi.

— Ei bine, hai să-ţi mai spun câte ceva despre spade,

continuă Cate. Sunt arme mari şi foarte grele. Monstrul ăsta are nu mai puţin de un metru şi douăzeci. Dar, cum timpul este esenţial când abordăm o corabie, spadele ne pot face totodată o mulţime de probleme – de pildă, se pot încurca foarte uşor în parâme. Aşa că, uite cum acţionăm noi. Îl trimitem în faţă pe Bart şi pe alţi doi băieţi vânjoşi ca el. Învârtindu-şi săbiile ca palele morilor de vânt, ei sunt primii care sar pe puntea vasului şi creează o breşă în greement. Şi totuşi, acţiunea lor nu este decât una de faţadă, menită să provoace spaimă în rândurile celuilalt echipaj. Distrugerile făcute de cele trei brute nu fac decât să pregătească scena – scuze, Bart, dar asta-i realitatea, pentru că adevăratele ravagii încep să apară numai după ce intru şi eu în acţiune, împreună cu puişorul ăsta.

În timp ce vorbea, Cate ridică o altă sabie şi o scoase din teacă. Sabia avea cam trei sferturi din lungimea spadei, dar era mult mai uşoară şi mai delicată.

— Iar cu asta, prietene, este ca şi cum ai lupta ţinând în mână o andrea.

Tânăra fandă înainte şi împunse în faţă cu vârful sabiei.

— Printr-o astfel de mişcare ţi-ar fi străpuns deja coastele, îi explică Bart rânjind. Este o lovitură fulgerătoare, prin care îţi spintecă organele interne şi îţi oferă un răgaz de o zi sau două, în care să ai parte de-o moarte minunată, lentă şi chinuitoare.

— Spada este într-adevăr impunătoare, dar floreta este cea mai eficientă, spuse Cate, fandând sprintenă înainte şi înapoi. În mâna unui profesionist este o veritabilă poezie în mişcare.

Connor începea să nu mai înţeleagă nimic şi, în plus, începuse să i se facă puţin greaţă.

— Amice, arăţi niţeluş cam verde, îi spuse Bart. Îţi vine cumva să verşi?

— Nu, n-am nimic, răspunse Connor, respirând adânc de câteva ori.

— Eşti sigur, prietene?

Connor îi confirmă tăcut. Cate nu remarcase starea de rău a băiatului şi, concentrându-se asupra lecţiei, băgă floreta în teacă şi luă de jos o altă sabie.

— Hai să te vedem cum te descurci cu rapiera[3].

Tânăra îi întinse sabia şi Connor, inspirând profund, îşi trecu palma înmănuşată pe sub apărătoarea mânerului.

[3] Tip de sabie asemănătoare cu floreta.

— Aşa. După cum vezi, garda mânerului este spiralată. Foarte bine, pumnul îţi este acum mascat de apărătoare, care acţionează ca o cuşcă protectoare.

Connor se simţi mult mai confortabil cu această sabie, cu puţin mai scurtă decât spada, însă semnificativ mai uşoară.

— Ah, e foarte bine. Excelent. Acum întinde braţul.

Connor îşi întinse mâna.

— Aşa, Connor, zise Cate zâmbind. În poziţia de faţă, când braţul îţi este orientat cu palma în sus, nu trebuie să ai o postură rigidă. Picioarele trebuie să-ţi stea uşor îndoite, iar centrul de greutate să-ţi fie echilibrat pe ambele membre. Închipuie-ţi că joci tenis şi că trebuie să fii pregătit să te mişti iute în orice direcţie.

Connor îi urmă instrucţiunile şi, deodată, începu să se simtă mai bine. Uită pentru moment de sânge, curaj şi moarte şi se concentră la mişcări, ca şi cum ar fi învăţat o nouă disciplină sportivă – iar până atunci nu existase sport pe care Connor Tempest să nu-l poată stăpâni la perfecţie. Întărit de un nou val de încredere, îi ascultă atent instrucţiunile şi observă că tânăra era încântată de progresul rapid al băiatului.

— Acum să încercăm să fandăm puţin în faţă şi în spate, continuă Cate, exemplificându-i personal mişcările. Picioarele nu trebuie să-ţi stea niciodată în paralel, pentru că altfel îţi vei pierde echilibrul. Îţi mişti câte un picior pe rând, la fel cum fac eu.

Urmărindu-i mişcările, Connor învăţă iute ritmul. Cate păşi în spate şi, după ce i se alătură şi Bart, cei doi şi-au privit împreună protejatul. Absorbit de exerciţii şi concentrat să-şi perfecţioneze mişcările ca de dans, Connor uită complet de ei.

— Nu-i deloc rău pentru un începător, spuse Bart, scoţându-şi mănuşile.

— Are un talent înnăscut, îl completă Cate. Este exact ceea ce căutam.

Deasupra lor, pe balconul cabinei, căpitanul Molucco Wrathe radia de fericire.

— Ce ţi-am spus, Scrimshaw? zise căpitanul, mângâindu-şi şarpele. Îi prevăd un viitor splendid domnului Connor Tempest – un viitor cât se poate de captivant.

Connor s-a simţit tot restul zilei în al nouălea cer. De fiecare dată când se gândea la lecţia învăţată, nu putea să nu zâmbească. Cate îi promisese că vor continua lecţiile în

dimineaţa următoare, la aceeaşi oră. De-abia aştepta.

Între timp trebuia să-şi termine treaba, căci primise sarcina de a curăţa unul dintre tunurile pivotante de la proră. I se dăduse o piele de căprioară şi o cremă de lustruit, ale cărei emanaţii urât mirositoare se strădui să nu le inhaleze în timpul lustruitului. Nu se descurcase deloc rău, când curăţase partea superioară a tunului, dar, odată ce trecu la porţiunea de dedesubt, se văzu nevoit să se întindă pe punte, ca şi cum ar fi stat sub caroseria unei maşini. Muncind cât de repede posibil, era hotărât să termine iute ce avea de făcut.

— Am auzit că eşti un spadasin redutabil.

Connor ieşi de sub tun şi o văzu lângă el pe Cheng Li, privindu-l din picioare şi zâmbindu-i mânzeşte.

— Mă întreb însă dacă lustruitul tunurilor este o treabă pe măsura celui mai talentat tânăr luptător aflat la bordul lui *Diablo.*

Mulţumit să aibă o pauză, Connor se ridică în picioare.

— Căpitanul Wrathe mi-a spus că trebuie să luăm cu toţii parte la muncile de întreţinere a corabiei, îi răspunse punând capacul cutiei de cremă.

— Connor ai devenit un pirat ca la carte – şi asta într-un timp foarte scurt.

Connor se arătă surprins de sarcasmul din glasul tinerei. Cu ce o supărase? se întrebă el, hotărând să-i ignore ironia.

— Cate mi-a arătat o mulţime de săbii, dar cel mai mult mi-a plăcut rapiera, îi spuse entuziast.

— N-ai ales spada, ca prietenul tău, Bartolomeu?

— Nu, este prea greoaie, zise Connor. Iar mie îmi plac armele de precizie.

— Dacă îţi place precizia, atunci să le încerci şi pe-astea, îi zise Cheng Li, ridicându-şi braţele spre ceafă şi scoţând fulgerător săbiile din tecile de la spate.

— Sunt *katane,* continuă ea rotind ameninţătoare săbiile în aer, şi au fost realizate după specificaţiile mele, de către un săbier din insula Lantao. Este cadoul pe care mi l-am făcut la absolvirea universităţii.

În mâinile fetei, lamele păreau la fel de uşoare ca un fulg, dar ascuţite ca briciul. După ce le mai învârti o dată, le băgă înapoi în teci. Connor se arătă impresionat.

— Dar cealaltă sabie? întrebă el.

— Cealaltă sabie?

Connor îi arătă spre teaca împodobită din alamă, prinsă la mijloc într-o curea din piele.

Cheng Li îşi coborî privirea şi se lăsă cuprinsă de melancolie. Fata însă nu scoase sabia din teacă.

— Asta a fost sabia tatălui meu. S-ar putea să fi auzit de el.

— Chang Ko Li, spuse Connor. Cel mai bun dintre cei mai buni, după cum mi-a zis Bart.

Cheng Li aprobă tăcută.

— Cel mai bun dintre cei mai buni, repetă ea surprinzător de indiferentă.

— Mi-a fost adusă după moartea lui şi o păstrez ca amintire, continuă fata, privind teaca şi trecându-şi degetele pe mânerul sabiei.

Connor o aprobă din cap.

— Este frumos că ai ceva care să-ţi amintească de el. Îmi doresc să fi avut şi eu ceva care să-mi aducă aminte de tatăl meu.

— Băiete, ai înţeles greşit, căci nu o port pentru a-mi aduce aminte de tata. Unicul motiv pentru care o ţin la brâu este de a nu uita că, oricât ai fi de măreţ şi indiferent cât eşti de renumit, o singură lovitură de sabie este suficientă pentru a termina definitiv cu viaţa. Tatăl meu, cu toată reputaţia şi gloria de care s-a bucurat, a fost ucis ca un hoţ de rând. Ăsta-i jalnicul adevăr despre măreţul Chang Ko Li.

Spunându-i acestea, tânăra îşi luă mâna de pe mânerul străvechii săbii şi, cu toate că arăta impasibilă şi nu-şi trăda mai deloc trăirea, Connor îşi dădu seama că era totuşi tulburată.

— Ai face mai bine să te întorci la treabă, încheie ea. Ia uite ce pată mare ai lăsat acolo.

Capitolul 22

Pâine şi supă

Când Grace ieşi din cabina căpitanului, şirul gândurilor i s-a îndreptat furtunos către Connor. Când oare li se va alătura şi fratele ei? Unde să fi fost Connor în acele momente? Imediat ce păşi pragul, îşi dădu seama că nu se afla pe puntea exterioară, aşa cum se aştepta, ci nimerise pe un coridor interior, plin de-o parte şi de alta cu uşi închise.

Cabina căpitanului trebuie să fi avut două intrări. Grace însă nu mai îndrăzni să intre din nou în cabină şi să iasă pe cealaltă uşă. În plus, trebuia să existe şi din acest hol o ieşire pe punte.

După cum bănuise, odată ajunsă la capătul culoarului, văzu în stânga ei o uşă ce dădea spre puntea exterioară, iar în dreapta observă o scară ce ducea în străfundurile întunecate ale corabiei.

Grace se gândi să o ia la stânga şi să se întoarcă în siguranţa cabinei sau să se plimbe sub razele soarelui, pe puntea pustie a vasului. Dar scările îi ofereau o alternativă ispititoare. Căpitanul nu-i interzisese să exploreze corabia, ci îi ceruse să se întoarcă în cabina ei înainte să sune Clopotul Amurgului. Ziua însă de-abia începuse, aşa că, în răstimpul în care echipajul corabiei dormea, avea suficient timp să facă un scurt ocol şi să arunce o privire sub punte, pentru a cunoaşte mai bine nava.

După ce coborî, nimeri într-un alt coridor, luminat slab de câteva felinare, în al căror licăr de-abia se puteau remarca şirurile de cabine aliniate de-o parte şi de alta a culoarului. Din fericire, carpeta întinsă pe mijlocul holului, deşi ponosită şi uzată, îi amortiza sunetul paşilor pe scândurile pardoselii.

Era o linişte sinistră – sau poate aşa i se părea fetei, când şi-i imagină pe oamenii, pe *creaturile* care ocupau camerele din jurul ei. Văzând lungimea holului, se gândi pentru o clipă să se întoarcă şi să-şi întrerupă explorarea.

Nu, este absurd, îşi spuse ea. Nu întâlnise deja doi vampiri? Şi totuşi, chiar dacă nu-i făcea nicio plăcere să se gândească la

ei în acest fel, Lorcan şi căpitanul erau în definitiv vampiri – cu toate că nu se comportaseră nici pe departe ca doi demoni. Lorcan nu arătase ca o fiinţă malefică, cu excepţia unui singur moment, când trăsăturile i s-au transformat brusc şi căpătase acea înfăţişare sălbatică – transformarea fusese însă atât de fulgerătoare, încât era foarte posibil să fi fost o halucinaţie provocată de lumina slabă din cameră.

În ceea ce-l privea pe căpitan – chiar dacă masca şi mantia îi arătau înfiorător –, Grace se obişnuise în cele din urmă cu şoaptele stranii, imateriale ale acestuia, vorbe prin care îşi exprimase dorinţa de a avea grijă de ea. În plus, prin viziunea cu fratele ei, îi dăduse cu adevărat speranţe.

Cei doi vampiri pe care îi cunoştea se arătaseră grijulii şi reţinuţi faţă de ea. Aşadar, de ce să fi fost ceilalţi membri ai echipajului diferiţi sau mult mai ameninţători? Şi totuşi, nici Lorcan şi nici căpitanul nu agreaseră ideea ca fata să-i întâlnească pe ceilalţi – atitudine care îi dădu de înţeles că trebuie să fie precaută.

Continuând să înainteze, Grace numără uşile, pentru a-şi face o idee în privinţa numărului de membri ai echipajului. După ce numără douăzeci de cabine, se opri şi socoti. Dacă stăteau câte doi în fiecare cameră, asta ar fi însemnat în total patruzeci de vampiri. Dacă erau câte patru în cabină, ar fi fost vorba de optzeci. Şi, chiar dacă fiecare cabină era ocupată de un singur vampir, tot ar fi fost suficient cât să… dar preferă să nu se mai gândească la asta.

Tremurând uşor, continuă să înainteze, atentă să păşească încet, dar hotărâtă, pe mijlocul carpetei. Scena îi aminti de o perioadă din copilărie când, inspirată de un film sau un roman de aventuri, nu călcase luni întregi pe crăpăturile sau îmbinările din pavaj, de teamă ca nu cumva plăcile să cadă şi să o azvârle direct în bârlogul leilor, tigrilor şi urşilor.

La capătul coridorului se afla un alt şir de trepte. Grace şovăi, dar se gândi că nu are niciun rost să nu coboare mai departe şi să nu vadă încotro duc scările – mai ales că străbătuse până la ele o distanţă măricică.

Treptele au condus-o într-un alt coridor, asemănător cu cel din care coborâse, dar puţin mai îngust şi luminat de şi mai puţine lămpi. Să fi fost un alt sector rezervat vampirilor? Tot ce era posibil. Mergând mai departe, numără alte treizeci de cabine şi se opri, amintindu-şi că, atât Lorcan, cât şi căpitanul îi

promiseseră că o protejează. Încredinţările căpitanului îi reveniră ca un vârtej în minte:

Nu urmărim să-ţi bem sângele. Avem alte mijloace prin care asigurăm membrilor echipajului tot ce au nevoie.

Ce să înţeleagă prin asta? se întrebă ea, aşteptându-se din moment în moment să dea peste o magazie plină de butoaie cu sânge – o denaturare grotescă a menirii unei pivniţe pentru vinuri. Grace tremură la acest gând. Poate ar fi fost mai bine să se întoarcă în cabina ei, îşi spuse, răsucindu-se să pornească pe unde venise.

Deodată, auzi scârţâitul inconfundabil al unei uşi. Grace încremeni locului. Care dintre uşi să fi fost? Lipindu-se cu spatele de peretele holului, privi într-o parte şi alta, aşteptând o fantă de lumină care să-i dezvăluie uşa cu pricina.

Grace îşi ţinu respiraţia când văzu un bărbat ieşind împleticindu-se dintr-o cabină la câteva uşi distanţă. Dacă ar fi privit în dreapta, străinul ar fi văzut-o cu siguranţă. Nu ştia ce s-ar fi putut întâmpla într-o asemenea situaţie, dar era mai mult ca sigură că n-ar avea cum să fie o experienţă plăcută – pentru ea în niciun caz.

Bărbatul, arătând puţin buimac şi nesigur pe picioare, poposi o clipă în faţa uşii cabinei. În acel moment, Grace îşi dădu îngrozită seama că era bietul bătrân pe care îl văzuse prin hublou, acelaşi bătrân care se împotrivise cererii lui Sidorio.

Să se apropie de el? se întrebă Grace, făcându-şi totodată griji ca nu cumva să-l sperie pe bietul om. Şi totuşi, dacă sărmanul bătrânel nu era ceea ce părea? Dacă era şi el vampir – unul care avea atât de mult nevoie de sânge, încât nu mai avea răbdare şi pornise deja în căutarea hranei? Grace hotărî să-l urmeze din umbră, fără să intre în contact cu el – cel puţin până când nu afla mai multe despre el. Bătrânul părea cufundat în transă. E posibil ca aceasta să fi fost starea de epuizare în care trăiau vampirii pe parcursul zilei – epuizaţi şi slăbiţi chiar şi în lipsa influenţei directe a soarelui.

Grace nu-şi mai putu ţine respiraţia şi, exact când îşi dori să fi participat la mai multe lecţii de înot subacvatic, observă, spre marea ei uşurare, că bătrânul porni pe coridor în cealaltă direcţie, clătinându-se uşor într-o parte şi alta şi menţinându-şi echilibrul sprijinindu-se din când în când de pereţii înguşti ai holului.

Răsuflând uşurată, Grace porni precaută în urma lui,

furişându-se tiptil în semiobscuritatea coridorului şi păstrând între ei o distanţă apreciabilă.

Bătrânul dispăru din vedere, dar fata continuă să-i audă paşii împleticiţi şi se gândi că pesemne acesta o luase pe un alt şir de trepte. Aşa cum se şi aşteptase, câteva clipe mai târziu, Grace se văzu în dreptul altor trepte ce coborau şi mai adânc în străfundul vasului. Zărind din capul scărilor creştetul bătrânului dispărând în lungul unui hol, aşteptă câteva momente şi porni încet pe urmele lui.

Următorul coridor era diferit, căci nu avea covoraş pe mijloc, iar uşile erau mult mai puţine. În faţă se deschise o uşă din spatele căreia se revărsă un val de lumină. Vampirul grăbi pasul şi dispăru în lumina din interior. Grace goni în urma lui şi se furişă în semiobscuritatea din spatele uşii.

Prin deschizătura îngustă dintre uşă şi perete zări o bucătărie spaţioasă, din care ieşea un miros apetisant de mâncare. Grace nu-şi conştientizase foamea până în acel moment, dar aroma era atât de ameţitoare, încât simţi că-i este imposibil să-i reziste. Ieşind din penumbră, Grace se postă exact în bătaia luminii şi – asemeni unei actriţe în centrul reflectoarelor – privi pofticioasă în bucătărie, unde îl văzu pe vampirul bătrân pe care îl urmărise şi o bucătăreasă necăjită, ce părea oarecum iritată de apariţia fetei.

— Nu mai sta acolo, domnişoară, strigă bucătăreasa – o femeie cu chip bucălat şi trandafiriu. Hai, intră şi ia loc. Aşteaptă puţin şi te servesc numaidecât.

Femeia se întoarse imediat ce Grace trase ascultătoare un scaun şi se aşeză în faţa tejghelei.

— Jamie! Jamie! Unde-o fi plecat băiatul ăsta?

Bucătăreasa ţâţâi nemulţumită şi îşi îndreptă privirea spre vampirul pe care îl urmărise Grace. În lumina puternică a bucătăriei, chipul bătrânului arăta la fel de palid şi de fragil ca o coală de calc.

— Nathaniel, aşteaptă numai puţin, spuse bucătăreasa. Îţi dau numaidecât un castron plin cu supă.

Supă? Să mănânce vampirii aşa ceva?!

Şi totuşi, bucătăreasa cufundă un polonic într-o cratiţă ce clocotea pe foc, vărsă conţinutul polonicului într-un castron adânc, pe care îl aşeză pe o tavă, alături de o bucată mare de pâine neagră, proaspăt scoasă din cuptor.

Vampirii însă nu mâncau pâine – Grace era absolut sigură în

acest sens. Să nu fi fost vampir?

Bătrânul îşi aplecă nasul în rotocoalele aburilor ce se ridicau din castron şi zâmbi larg.

— Nathaniel, asta o să te înzdrăvenească numaidecât, îi zise bucătăreasa.

Bărbatul o aprobă din cap, luă tava şi ieşi agale din bucătărie. Grace se întrebă dacă va reuşi oare să ajungă la cabină fără să o scape.

— Ia să vedem, vrei şi tu un castron cu supă fierbinte, nu?

Bucătăreasa nu mai aşteptă răspunsul şi cufundă polonicul în cratiţa ce fierbea pe foc.

— Jamie, strigă încă o dată peste umăr. Jamie, sper că nu dormi. Sunt o mulţime de treburi de făcut şi nu mai pot să mă descurc singură! Jamie!

Grace se întrebă dacă rumeneala obrajilor bucălaţi i se trăgea femeii de la atâta ţipat – sau de la aburii şi căldura din bucătărie? Nu-i era teamă că-i trezeşte pe membrii echipajului, că le tulbură somnul? Somnul celor morţi, gândi cu tristeţe Grace.

— Poftim, să-ţi fie de bine, spuse bucătăreasa, aşezând pe tejghea, în faţa fetei, bolul cu supă şi tăind apoi cu generozitate o bucată mare de pâine.

Grace îşi trase scaunul aproape de tejghea şi începu să se înfrupte înfometată. Supa, deşi delicioasă, avea un gust pe care fata nu reuşi să-l recunoască – era ceva ce nu mai mâncase niciodată. Culoarea roz-aprins a fierturii dispăru câteva momente mai târziu, când Grace făcu lună castronaşul alb din faţa ei.

— Ia te uită, ce foame ţi-a fost! zise femeia. Mai vrei o picătură? Ah, fireşte, nu-i frumos să refuzi!

Spunându-i acestea, luă bolul şi îl umplu ochi.

Grace se arătă şi ea mirată de intensitatea foamei şi, chinuită de aşteptarea celui de-al doilea bol cu supă, se surprinse bătând nerăbdătoare cu piciorul în scaun. Când bucătăreasa îi mai tăie o felie de pâine, Grace îşi dădu seama că organismul îi tânjea cu disperare după mâncare, în special după această fiertură.

Fata se simţi nespus de uşurată când băgă lingura în castronaş şi luă o gură de supă – după care începu să înfulece pe nerăsuflate. Pâinea neagră era şi ea la fel de gustoasă ca şi fiertura. Grace o bucăţi şi şterse marginile bolului până la

ultima picătură.

— Jamie, vrei să vii să vezi? spuse bucătăreasa. Ăştia noi sunt întotdeauna cei mai groaznici, nu?

Lingându-şi din colţurile gurii ultimele picături de supă, Grace îşi ridică nedumerită privirea. *Ăştia noi?* În ce sens, *noi?* Când dădu să întrebe despre ce anume vorbea, simţi cum o cuprinde brusc o epuizare copleşitoare. Chipul bucătăresei şi al băiatul din faţa ei se pierdură în ceaţă. Pleoapele i s-au închis, lingura îi alunecă din mână şi zdrăngăni pe podea – dar sunetul îi păru foarte îndepărtat. Grace căzu pe spate şi, aterizând din fericire în braţele cuiva, o clipă mai târziu se cufundă într-un somn adânc şi liniştitor.

Capitolul 23

Alarma

Connor şi Bart au intrat la masa de prânz în cea de-a doua grupă. După muncile de dimineaţă, s-au năpustit lihniţi asupra porţiilor uriaşe de budincă de peşte, piure de cartofi şi alge înăbuşite. Algele, pe lângă faptul că erau greu de mestecat, mai aveau şi un gust ciudat – aşa că băiatul le izolă într-o parte a farfuriei.

— Să ştii că sunt foarte bogate în minerale şi sunt grozav de bune pentru dezvoltarea muşchilor, îi spuse Bart, în timp ce-şi punea în farfurie încă o porţie.

Connor încercă încă o dată, dar se simţi de parcă ar fi mâncat fâşii de cauciuc.

După ce Bart îşi aprinse o ţigară şi plecă să aducă nişte ceai, Connor căscă obosit. Fusese o dimineaţă obositoare şi nu i-ar fi displăcut să aibă parte de o scurtă siestă. Privind în sala de mese, observă că nu era singurul care se afla într-o asemenea dispoziţie. Câţiva piraţi aţipiseră cu capul pe mese, alţii se întinseseră pe bănci, iar unii se odihneau sprijinindu-se spate în spate cu vecinul de masă. Un tip mai ghinionist, părea să fi fost atât de epuizat încât nimerise cu fruntea direct în piureul din farfurie. Connor zâmbi – şi el era istovit, dar nici chiar aşa.

Deodată răsună puternic un clopot. Connor tresări. Clopotul se auzi din nou. Piraţii – care sforăiau zgomotoşi cu numai o clipă în urmă – se treziră brusc şi începură să iasă în mare grabă din sala de mese, zdrăngănindu-şi în goană tecile săbiilor şi arătând foarte vioi. Păreau cu toţii foarte energici, mai puţin leneşul al cărui chip era aproape în întregime îngropat în farfuria cu mâncare.

— Hai, prietene, trezeşte-te!

Bart îi înmână o cană smălţuită, plină ochi cu ceai.

— Ia-o cu tine, adăugă el.

— Unde mergem? întrebă Connor.

— Pe puntea principală, îi strigă Bart în zarva instaurată în

cantină. Căpitanul o să înceapă imediat instructajul.

— Ce instructaj?

— O să vezi. Hai odată, mişcă-te. Vreau să prind un loc bun.

Puntea era deja aglomerată când Connor şi Bart ajunseseră la locul adunării. Cu toate acestea, Bart izbuti să-şi croiască uşor drum prin mulţime. Connor îl urmă la nici doi paşi în spate – sarcină deloc uşoară, având în vedere că ţinea în mână o cană plină cu ceai şi atrase nu o dată asupra sa priviri de iritare din partea câte unui pirat căruia îi stropea vesta, sau îi vărsa pe ghete câteva picături fierbinţi de ceai. Connor se aşează turceşte în apropierea căpitanului Wrathe, care conversa concentrat cu Cutlass Cate. Scrimshaw stătea încolăcit pe braţul căpitanului şi părea să urmărească atent cuvintele interlocutoarei stăpânului său. În spate, Cate avea o tablă proptită pe un şevalet şi, în timp ce discuta cu căpitanul, se întorcea din când în când şi trasa cu creta câteva numere şi schiţe indescifrabile.

Într-un târziu, după ce clopotul răsună încă o dată, Cheng Li apăru abătută pe punte.

— De ce nu am fost anunţată în legătură cu acest lucru? se răsti la Cutlass Cate, care ridică din umeri şi se întoarse din nou la tablă.

— Căpitane Wrathe, vreau să vorbesc cu dumneavoastră, îi ceru Cheng Li.

Căpitanul însă nu consimţi.

— După instructaj, domnişoară Li, îi auzi Connor răspunsul.

— Dar, căpitane trebuie…

— *După instructaj!* îi repetă el categoric.

Tensiunile dintre căpitanul Wrathe şi adjunctul său păreau să se înrăutăţească pe zi ce trece şi nici nu mai era de mirare că Cheng Li îi mustra pe toţi cei care îi stăteau în cale. Puterea pe care o deţinea pe corabie îi era tot mai des pusă sub semnul întrebării şi nu o ajuta cu nimic faptul că piraţii o priveau pe Cutlass Cate cu atât de mult respect şi afecţiune, încât s-ar fi putut crede că ea era de fapt adjunctul căpitanului.

Căpitanul Wrathe se întoarse spre mulţimea ce stătea în expectativă:

— În regulă. V-aţi adunat cu toţii?

— Suntem toţi, căpitane, se auziră câteva strigăte din mulţime.

Un apel departe de a fi făcut ca la carte, gândi Connor.

— Şi sunteţi cu toţii dornici să ajungeţi putrezi de bogaţi? întrebă căpitanul.

De această dată se auziră mai multe glasuri.

— Excelent, excelent, spuse căpitanul, ai cărui ochi începură să sticlească mai strălucitori ca safirele pe care le purta pe degete.

— Ei bine, prieteni, am aflat că a plecat de curând din Puerto Paradiso un vas plin – repet, PLIN – de comori nebănuite.

Apariţia târzie a unuia dintre oamenii săi îi captă căpitanului atenţia pentru o clipă.

— Iertaţi-mă c-am întârziat.

Un pirat cam mocofan, cu chipul pe jumătate acoperit de piure, se înghesui într-un locşor rămas gol în dreptul lui Bart.

— Nu face nimic, Young Bobby, spuse căpitanul Wrathe. Să înţeleg că de-abia acum ţi-ai terminat prânzul, nu?

Din mulţime izbucniră mai multe hohote de râs, pe care căpitanul Wrathe le reduse la tăcere printr-o simplă ridicare de braţ.

— După cum spuneam, corabia cu pricina se îndreaptă spre coastă şi, din câte se pare, unul din cei mai mari bogătaşi din Puerto Paradiso transportă la bordul ei câteva comori inestimabile, bogăţii pe care şi le doreşte la vila, la reşedinţa sa de vară.

— Aaa, dacă are şi vilă înseamnă că-i mare barosan! strigă un pirat.

— Chiar este, domnule Joshua, răspunse amuzat căpitanul Wrathe. Oi fi spus eu vilă, dar mai degrabă seamănă cu un palat.

Connor se simţea foarte bine şi îi plăcea felul în care căpitanul Wrathe glumea cu echipajul său.

Băiatul se simţea ca şi cum ar fi urmărit un spectacol de pantomimă.

— Aşadar, sunteţi cu toţii pregătiţi pentru distracţie? întrebă căpitanul.

— Da, căpitane!

— Îmi pare rău, spuse căpitanul ridicându-şi palma la ureche, dar sunt cam tare de urechi şi nu v-am auzit.

— DA! strigară piraţii în cor.

Connor strigă şi el cât îl ţineau plămânii. Căpitanul Wrathe îl auzi şi îi făcu şmechereşte cu ochiul, în timp ce Scrimshaw părea să-l ţintuiască pe Connor cu privirea. Încă nu se obişnuise cu ideea de a fi supravegheat de un şarpe.

— Minunat, continuă căpitanul Wrathe. Ei bine, după calculele noastre şi după modul în care îşi cârmesc vasul, până la ora ceaiului putem să ajungem din urmă corabia, aşa încât să avem timp să o acostăm şi să ne însuşim prada până la ora cinei. Bobby, ai auzit? Până la ora mesei de seară!

Bobby dădu entuziast din cap şi continuă apoi să-şi lângă piureul de pe faţă.

— Sunteţi cu toţii de acord? răcni căpitanul Wrathe.

— Da, căpitane! încuviinţă încă o dată în cor întregul echipaj, cu excepţia unei singure persoane.

— Căpitane, am o întrebare.

— Ascult, domnişoară Li.

— Vasul despre care vorbiţi navighează cumva în coridorul nostru maritim? Întrucât ştiu că Puerto Paradiso se află la mare distanţă.

— Am mai vorbit despre asta, domnişoară Li. Nu dau doi bani pe această regulă, prin care vasele piratereşti trebuie să navigheze doar pe anumite culoare maritime. Din moment ce văd în apropiere o corabie plină cu comori, nu înţeleg pentru ce să o las să treacă pe lângă noi şi să-i permit altui căpitan să pună mâna pe aceste bogăţii?

— Bine zis! strigă însufleţit unul dintre piraţi.

Cheng Li clătină din cap:

— Căpitane Wrathe, cu tot respectul, dar vorbim aici despre regulamentele Federaţiei Piratereşti…

Molucco Wrathe mimă un căscat şi stârni un val de hohote în mulţime.

— Înţeleg că este un subiect care vă plictiseşte, însă – cu tot respectul cuvenit –, de fiecare dată când încălcăm flagrant aceste regulamente, eu sunt cea care trebuie să repare oalele sparte.

— Îmi pare rău că te necăjeşte atât de mult acest lucru.

— Este un lucru care ne afectează şi ne va necăji pe toţi până la urmă, se răsti Cheng Li. Când pătrundem pe culoarul altui vas, nu numai că dispreţuim regulile maritime, ci riscăm să fim atacaţi de piraţii care se vor simţi insultaţi de faptul că am intrat în apele lor.

— Bine, în regulă, spuse calm căpitanul Wrathe. Domnişoară Li, aceste precizări sunt cât se poate de corecte şi, cum pe *Diablo* este democraţie, propun să supunem această chestiune la vot. Aşadar, toţi cei care doresc să lăsăm corabia cu comori

să treacă pe lângă noi, din respect pentru camarazii noştri piraţi, să strige „da”!

Pe punte se instală liniştea. Văzând-o pe Cheng Li supusă la o asemenea umilinţă, Connor tresări în sinea lui şi nici nu voia să-şi imagineze furia pe care o simţea tânăra în acele momente. Ştia că mânia fetei tot va răbufni mai devreme sau mai târziu şi spera să fie cât mai departe de ea, atunci când se va întâmpla una ca asta.

Căpitanul Wrathe continuă însă necruţător:

— Bun, acum, cei care doresc să riscăm şi să atacăm corabia…

De această dată, răspunsul răsună atât de puternic, încât zgudui scândurile punţii. Pulsul i se acceleră şi Connor simţi o furnicătură pe şira spinării. Băiatul îşi luă privirea dinspre căpitanul Wrathe şi se uită la Bart, care se alăturase uralelor ce se înteţeau şi se răspândeau ca un incendiu scăpat de sub control. Puntea devenise în numai câteva clipe o mare de piraţi care ovaţionau, cântau şi îşi ridicau braţele în sprijinul căpitanului.

— Presupun că ţi-ai primit răspunsul, domnişoară Li, îi zise căpitanul.

— Da, răspunse ea, fără să mai adauge politicoasă şi titulatura rangului acestuia.

Connor se întrebă dacă va accepta Molucco Wrathe o asemenea neobrăzare, dar căpitanul preferă să ignore impoliteţea tinerei.

— Sper totuşi să nu renunţi la a lupta alături de noi, domnişoară Li. Faci parte din rândul celor mai impetuoşi atacatori şi nu am nicio îndoială că vom avea nevoie de tine în toiul bătăliei.

— Sunt adjunct al căpitanului corabiei *Diablo,* spuse rece Cheng Li. Fireşte că-mi voi onora îndatoririle.

— Splendid, zise căpitanul Wrathe. Bun, acum să discutăm puţin despre strategie cu experta noastră, Catherine Morgan, cunoscută mai bine sub numele Cutlass Cate.

Căpitanul Wrathe păşi în spate şi Cate ieşi în faţă. Doi piraţi au ţâşnit din mulţime şi au apropiat şevaletul de rândurile din faţă ale echipajului.

— Băieţi, fiţi atenţi, spuse Cate la fel de serioasă ca întotdeauna, ţinând în mână o bucată de cretă albastră. Astăzi vom acţiona ca trei echipe distincte, în formaţii de 4-8-8.

Cunoaşteţi bine acest tip de vas…

Cate se întoarse la tablă şi trasă câteva cruciuliţe peste schiţa iniţială, desen ce reprezenta puntea unui vas văzut de sus.

— Iscoadele ne-au spus că este vorba despre un galion obişnuit. După salva tunurilor, echipele din avangardă vor pătrunde pe aici, prin aceste trei locuri. Joshua, Lukas, Bartolomeu… voi îi veţi conduce în luptă pe ceilalţi spadasini. Să vă faceţi bine treaba, căci vreau să văd odgoanele şi parâmele făcute ferfeniţă, când vor sări pe punte atacatorii cu rapiere.

Cate încercui pe tablă cruciuliţele pe care le trasase mai devreme şi continuă:

— Întrucât ne cunoaştem bine între noi, nu cred să mai fie nevoie să amintesc cine sunt luptătorii cu rapiere. Vreau să staţi cât mai aproape de spadasini, să ţineţi pasul cu ei, să nu lăsaţi nici măcar un lat de palmă între voi şi să ocupaţi pe punte toate locurile strategice. Vreau să-i înfrângem înainte să apuce să-şi dea seama ce se întâmplă – pentru că numai aşa vom reuşi să luăm comorile de pe vas. Iar acum…

Cate îşi întoarse chipul dinspre tablă şi privi echipajul cu mare seriozitate.

— Încercaţi pe cât posibil să evitaţi vărsarea de sânge. Interesul nostru îl reprezintă comoara, nicidecum să provocăm un măcel. Unii dintre noi sunt mai năvalnici din fire… Javier? De Cloux? Băieţi, controlaţi-vă avântul, aţi înţeles? Iscusinţa în mânuirea sabiei nu este demonstrată prin cât de mult o mânjiţi cu sânge.

Connor răsuflă uşurat şi se arătă puţin surprins. După lecţia pe care o primise dimineaţă, trăise cu impresia că tânăra era însetată de sânge – la fel ca şi restul echipajului, de altfel.

— Cate, înţelepte cuvinte, luă din nou cuvântul căpitanul Wrathe. Sper că aţi ascultat cu atenţie. Şi nu uitaţi: piraţii experimentaţi trebuie să dea întotdeauna un bun exemplu noilor recruţi.

Piraţii au început să reflecteze în tăcere la vorbele lui Cate şi ale căpitanului.

— Iar acum, continuă căpitanul zâmbind din nou, asiguraţi-vă că aveţi săbiile bine lustruite. Ridicaţi velele, căci pornim spre vest – şi fiţi gata de luptă! Pregătiţi-vă pentru cele mai minunate comori din lume! Dacă vă descurcaţi bine – şi sunt convins că aşa va fi –, vă promit o noapte încântătoare, la

minunata tavernă *Ceaunul Mămicii.*

La auzul ultimelor cuvinte, din mulţime izbucni o serie de urale neîntrerupte, după care piraţii au început să se disperseze la fel de iute cum şi veniseră.

Bart se duse să discute cu Cate; Cheng Li dispăru ca o vijelie, fără să spună nimic – şi Connor rămase singur, faţă în faţă cu căpitanul.

— Cate, băiatul are şi el nevoie de o armă, spuse căpitanul.

Căpitanul îi făcu iarăşi cu ochiul, îl bătu uşor pe umăr şi porni cu paşi mari să pregătească vasul pentru atac.

Cate şi Bart s-au întors spre Connor.

— Eşti sigur că eşti pregătit pentru aşa ceva? întrebă Cate.

Connor ridică din umeri.

— Se vede că-i pregătit, spuse Bart.

În drum spre cabină, Connor o văzu pe Cheng Li privind pierdută în zare. Tânăra arăta de parcă ar fi fost însăşi întruchiparea deprimării. Connor ezită pentru o clipă. Chiar dacă nu-i făcea prea mare plăcere să se apropie, simţea totuşi că-i rămăsese dator măcar cu o consolare. Căpitanul Wrathe o umilise crunt în faţa celorlalţi piraţi, slăbindu-i şi mai mult autoritatea şubredă pe care o avea asupra acestora. În definitiv, oricât ar fi fost de mândră şi de arogantă, Cheng Li fusese cea care îl salvase de la moarte. Şi, cu toate că tânăra avea un mod ciudat de a-şi exprima sentimentele, Connor ştia că ţine totuşi la el.

— Bună, îi spuse el.

Cheng Li îl privi abătută. Dacă până atunci vedea pe chipul acesteia numai masca inflexibilă a unei războinice, de această dată Cheng Li arăta mai degrabă ca o fetiţă. Căpitanul Wrathe nu o deposedase numai de autoritatea pe care o avusese, ci şi de combativitate şi impetuozitate.

— Ţi-a plăcut spectacolul? îl întrebă cu amărăciune.

— Nu chiar, răspunse Connor întărindu-şi negaţia clătinând din cap. Eşti bine?

— Da, bineînţeles, răspunse ea, privindu-l mirată. Sunt obişnuită cu comicăriile lui Molucco Wrathe, chiar dacă astăzi a fost puţin mai drastic decât de obicei. Este însă măgulitor.

— Măgulitor? întrebă Connor nedumerit.

— Din moment ce încearcă atât de mult să mă doboare, trebuie să se simtă foarte ameninţat de mine, nu crezi? Tânărul

meu prieten, vezi tu, deşi dobitocii din echipajul pe care îl conduce îi ovaţionează flecare silabă, el ştie bine că eu sunt cea care deţine adevărata putere.

— Ce vrei să spui? întrebă Connor.

— Băiete, lumea pirateriei se schimbă şi cei de teapa lui Molucco Wrathe vor fi daţi la o parte. Pentru ei, viaţa de pirat este o simplă veselie. Viitorul aparţine persoanelor de genul meu – oamenilor care rezolvă orice problemă, oamenilor care au cunoştinţe influente.

Chiar dacă se arătă surprins de vorbele tinerei, Connor bănui că, după comportamentul căpitanului Wrathe, loialitatea tinerei fusese din greu pusă la încercare. El era probabil singura persoană căreia îi putea împărtăşi amărăciunea.

— Băiete, lumea piraţilor este mult mai mare decât ce vezi pe acest vas. *Diablo* – scuză-mi expresia – este doar o picătură într-un ocean. Va veni însă o vreme când Molucco Wrathe şi cei asemenea lui vor fi scoşi pe tuşă. Atunci vei avea cu adevărat parte de senzaţii puternice; vei vedea noii zori ai pirateriei.

Cheng Li părea să-şi fi recăpătat câte ceva din obişnuita ei exuberanţă. Connor se simţi flatat că tânăra îl indusese şi pe el în viziunea pe care o avea asupra viitorului. Însă sentimentele de cordialitate nu au durat prea mult.

— Băiete, hai că n-am timp să pierd toată după-amiaza la taclale. Katanele astea au nevoie să fie lustruite şi pregătite pentru raid.

Spunându-i acestea, tânăra s-a întors şi s-a îndepărtat cu paşi mari pe punte. Cheng Li avea cu adevărat curaj. Nici măcar umilinţa la care fusese supusă nu-i înlăturase înflăcărarea, ci, dimpotrivă, o făcuse şi mai puternică şi înfricoşătoare. Urmărind cele două săbii săltând uşor la spatele tinerei, Connor şi-o aminti pe Cate rugându-i pe piraţi să nu pricinuiască răni doar de dragul de a face rău. Nu era însă deloc convins că domnişoara Li dăduse prea multă atenţie acestei rugăminţi. Vai de bărbatul sau de femeia care va avea ghinionul să intre azi în conflict cu ea!

Capitolul 24

Clopotul Amurgului

— *Jamie!* Jamie, unde eşti?

Grace avusese momente când se deşteptase în moduri mult mai plăcute, deşi, de această dată, nu avea nicio îndoială în privinţa eficacităţii ţipetelor stridente ale bucătăresei. Fata îşi deschise ochii şi se trezi instantaneu în aburii, căldura şi zdrăngăniturile necontenite din bucătăria vasului, unde se văzu întinsă pe podea, într-un colţ al camerei, acoperită cu o faţă de masă apretată, ce-i servea drept învelitoare.

Bucătăreasa amesteca mâncarea în tigăi, ridica zgomotoasă capacele şi le trântea ca un toboşar încrezător în iscusinţa sa, dar căruia îi cam lipsea simţul ritmului. Jamie părea să fi dispărut din nou.

— Băiete, unde eşti? Ai uitat că am doar două mâini? Of, e deja prea istovitor pentru o femeie de vârsta mea!

— Vreţi să vă ajut eu? întrebă Grace, ridicându-se şi începând să împăturească faţa de masă în lungul dungilor.

— Tu? încremeni bucătăreasa. E puţin cam neobişnuit. Nu mi-ar strica un pic de ajutor – dar nu, trebuie să te odihneşti şi să-ţi recapeţi puterile.

Grace o contrazise din cap:

— Mulţumesc, însă mă simt foarte bine. Nu ştiu ce-a fost în supa aia, dar mă simt plină de energie.

Bucătăreasa îi zâmbi:

— Îmi pare bine să aud asta, micuţă domnişoară. În regulă, fie cum zici. Calul de dar nu se caută la dinţi, însă, chiar şi aşa, să nu te aştepţi să-ţi dezvălui cumva care sunt ingredientele mele secrete, da?

Femeia agită o spatulă în direcţia ei, dar nicidecum într-un mod ameninţător.

— Bineînţeles, spuse Grace. Aşadar, de unde să încep?

— Ei bine, pentru început morcovii ăştia trebuie tăiaţi şi feliaţi.

Grace privi spre mormanul de morcovi ce stăteau grămadă pe masă – erau mai mulţi chiar şi decât văzuse pe tarabele din piaţa portului. Fără să se simtă deloc descurajată, luă o mână de morcovi şi îi aşeză pe tocător.

— E foarte bine, spuse bucătăreasa, privind-o pe Grace începând lucrul. Văd că îi tai exact la dimensiunea potrivită. Eşti o adevărată binecuvântare!

După ce bucătăreasa se grăbi să se îngrijească de restul treburilor, Grace se ocupă de tăiatul morcovilor. Îi plăcuseră dintotdeauna aspectele repetitive ale pregătirii mâncării şi descoperise că acestea o linişteau şi îi dădeau încredere în ea însăşi, în special în momentele când aceste sentimente nu-i erau insuflate din altă parte. Îşi aminti de serile în care tatăl lor le pregătea adevărate festine la cină, iar Connor şi cu ea îl ajutau la tăiatul legumelor, la amestecat şi, cel mai mult, la gustat.

— Cum te descurci?

De cealaltă parte a tejghelei apăru un chip zâmbitor, dar nu al bucătăresei, ci al băiatului care era mai mereu de negăsit, Jamie.

— Bine, răspunse Grace.

— Văd că munceşti iute, spuse el, aruncând în gură o rondea dintr-un morcov.

Grace ridică din umeri:

— Nici nu m-aş fi aşteptat ca vasul ăsta să aibă şi bucătărie.

— Oamenii trebuie să mai şi mănânce, îi zise Jamie.

— Da, oamenii, dar nu şi… Grace îşi coborî glasul. Nu şi vampirii.

Fata îl privi în ochi.

— Ah, mâncarea asta nu-i pentru ei, spuse Jamie, luând două cubuleţe de morcovi.

— Atunci pentru cine? întrebă Grace.

— Jamie! Jamie, vrei să n-o mai ţii de vorbă şi să te apuci şi tu de treabă? Ia adu-mi o fleică de carne din răcitor.

— Mă cheamă obligaţiile de serviciu, se scuză Jamie, fugind înainte ca fata să mai aibă vreo şansă în a insista să primească răspuns.

Bucătăreasa se apropie şi o bătu uşor pe umăr:

— Eşti harnică, fata mea. S-ar putea să am o vorbă cu căpitanul în legătură cu tine. Îmi pare o pierdere groaznică să nu te pot folosi aici, în bucătărie. Nu mi-ar striga un ajutor de nădejde, în locul nepotului meu mototol şi netrebnic.

O pierdere groaznică? Despre ce tot vorbea? Grace îşi aminti cuvintele pe care bucătăreasa le rostise înainte să adoarmă.

Ăştia noi sunt întotdeauna, cei mai groaznici.

Ce voia de fapt să spună? Fata se simţi deodată cuprinsă de un val de panică. În spatele ei, Jamie scoase din răcitor o halcă de carne de vită.

— Ce se întâmplă aici? strigă Grace, lăsând cuţitul din mână. Pentru cine-i toată această mâncare?

— Ai grijă, domnişoară, spuse bucătăreasa. Ia uite, te-ai tăiat, dacă n-ai fost atentă.

Grace îşi coborî privirea. Cuţitul îi crestase fin pielea şi o mică broboană de sânge începu să i se formeze pe deget.

Înainte să apuce să se dumirească, bucătăreasa o apucă strâns de braţ:

— Repede, Jamie! Mişcă-te, blegule. Of, ce risipă!

Grace începu să tremure, dar nu reuşi să scape din strânsoarea ca de menghină a femeii. Privind în sus, observă îngrozită cum chipul bucătăresei se schimbă brusc. Ochii îi luceau puternic şi priveau în gol, de parcă viaţa i s-ar fi scurs brusc din corp. Grace îşi aminti cum se transformaseră şi trăsăturile lui Lorcan în cabină. Deşi arătau la fel, cele două metamorfoze erau complet diferite. Să fi fost şi bucătăreasa vampir? Dar Jamie? Grace crezuse că va fi în siguranţă în forfota călduţă din acea parte a corabiei. Cât de mult se înşelase!

Jamie se alătură mătuşii sale şi îi apucă mâna, ştergându-i degetul şi înfăşurându-i-l strâns într-un bandaj.

— Gata, am oprit sângele, spuse el.

Amorţită, Grace îşi privi mâna bandajată.

— A fost cât pe ce, zise bucătăreasa, eliberându-i voioasă mâna. O bucătărie nu este locul unde să nu fim foarte atenţi la igienă! Micuţă domnişoară, ar trebui să te odihneşti puţin, în răstimpul în care pun morcovii în tigaie. Acum nu mai sunt însă la fel de convinsă că eşti potrivită pentru lucrul în bucătărie. Se pare că nu te descurci prea bine sub tensiune. Poate că-i mai înţelept să urmăm hotărârea căpitanului.

— Şi ce anume a hotărât căpitanul? întrebă Grace. Vă rog, nu mai vorbiţi pe ocolite şi spuneţi-mi odată ce se petrece aici!

— Ce pot să-ţi spun este că te-ai trezit puţin indispusă, îi răspunse bucătăreasa încruntându-se.

— Spuneţi-mi, vă rog, insistă Grace.

— Cred că ştii şi tu foarte bine, răspunse femeia zâmbind

uşor maliţioasă. Tu eşti noua donatoare, am dreptate? Bătrânul Nathaniel se retrage din activitate şi tu urmezi să-i iei locul.

Donatoare? Chiar dacă Grace nu înţelegea prea bine ce dorea să-i spună, îşi dădu seama că vorbele bucătăresei nu sunau deloc a bine. Ar fi dorit să o întrebe mai mult, dar, când deschise gura, nu reuşi să scoată o vorbă. Îşi aminti de imaginea bătrânului Nathaniel, îndreptându-se ameţit spre bucătărie, având chipul atât de palid şi de uscat, încât părea să fi fost golit în întregime de sânge. Dar ce dorea să-i transmită această răuvoitoare bucătăreasă? Că bătrânul Nathaniel nu era vampir? Doar atât?

Tu eşti noua donatoare.

Avem alte mijloace prin care asigurăm membrilor echipajului tot ce au nevoie.

Lucrurile începeau să capete sens. Posibil să fi greşit când îşi pusese nădejdea şi încrederea în anumite persoane. Grace simţi dintr-odată cum o cuprinde un tremur ce părea să-i îngheţe sângele în vene.

Deodată, începu să răsune dangătul unui clopot.

— Să fi sosit deja timpul? Jamie, termină-ţi treaba cât mai repede, căci altfel nu vom fi pregătiţi pentru Ospăţ.

Ospăţ?

Clopotul bătu din nou.

— Este cumva Clopotul Amurgului? întrebă Grace.

Jamie îi confirmă din cap, după care aruncă în aer un măr roşu şi îl prinse direct între dinţi. Băiatul părea să aibă nişte dinţi foarte puternici, gândi Grace, în timp ce acesta străpunse coaja fructului şi muşcă adânc din pulpa ivorie şi zemoasă a mărului. Vampirii însă n-ar trebui să mănânce mâncare, nu? Era o situaţie cât se poate de confuză.

— Trebuie să plec, spuse Grace buimacă. Trebuie să mă întorc.

— Drum bun! îi zâmbi Jamie, crănţănind între măsele ultima înghiţitură din măr – cu tot cu sâmburi, miez şi codiţă.

Capitolul 25

Raidul

Connor îşi simţea inima bătând tot mai puternic şi aştepta alături de membrii echipei sale să audă bubuitul tunului ce dădea semnalul de începere a atacului. Galionul de care se apropiau tot mai iute, era un vas mai mic decât corabia piraţilor, aşa că asaltul urma să fie efectuat doar de şaizeci de piraţi, bărbaţi şi femei deopotrivă.

Fuseseră stabilite trei echipe de douăzeci de membri – împărţite la rândul lor în grupe mai mici, de patru-opt-opt. Altfel spus, exact formaţia despre care vorbise Cate, respectiv 4-8-8. Connor, având în spate experienţa câştigată la probele sportive, pricepuse cu mare uşurinţă strategia de atac. Grupul de „patru" era o echipă formată din patru spadasini, care aveau rolul de a băga spaima în celălalt echipaj, rotindu-şi ameninţători spadele masive şi provocând distrugeri greementului şi altor părţi ale corabiei – dar numai stricăciuni de suprafaţă. Vasul nu trebuia să sufere distrugeri semnificative, deoarece căpitanul Wrathe s-ar fi putut decide să-l sechestreze pentru propria folosinţă.

Odată ce provocau haos şi teroare pe punte, spadasinii erau urmaţi îndeaproape de prima echipă formată din opt membri. Înarmaţi cu rapiere, florete şi pumnale, primii opt oameni trebuiau să identifice ţintele umane şi să împiedice eventualele contraatacuri. După cum insistase Cate la finalul instructajului, echipa pe care o conducea, fără să ucidă doar de dragul de a ucide, trebuia să forţeze echipajul vasului să capituleze şi să cedeze comorile de bună voie.

A doua echipă, formată tot din opt membri, aceeaşi în care fusese inclus şi Connor Tempest, avea sarcina de a sprijini primul atac. Având statutul de senior, membrii primei echipe erau cei care deţineau conducerea şi îşi comandau oamenii în luptă. Fiecare luptător din primii opt era însoţit de un membru din a doua echipă; Connor avea onoarea să-i fie secund lui Cate.

— Este cea mai sigură poziţie posibilă, îi spuse Bart. Cate

face cât trei şi poţi fi sigur că vei fi foarte aproape de acţiune. Să o asculţi, să faci tot ce-ţi spune şi vom ajunge cu toţii teferi la petrecerea de diseară.

Bart îşi trase mănuşile din piele şi dădu mâna cu Connor:

— Mult noroc, domnule Tempest.

— Şi ţie, de asemenea, spuse Connor.

Zâmbitor ca întotdeauna, dar totodată foarte serios, Bart se grăbi să se alăture celorlalţi trei vlăjgani care formau echipa de patru spadasini.

Connor se alătură echipei sale, ai căror membri se pregăteau sufleteşte pentru atac asemeni echipelor sportive în care jucase şi Connor, încă de când era copil. Câţiva piraţi se încălzeau fandând în faţă, pentru a-şi dezmorţi încheieturile picioarelor, ori se răsuceau într-o parte şi alta, pentru a se asigura că ating cu braţele o rază maximă de mişcare. Alţii exersau împungând şi spintecând aerul cu săbiile. Connor se înfioră şi se simţi niţel îngreţoşat când se gândi că armele acestora aveau cât de curând să intre de-a binelea în acţiune.

Băiatul îşi trecu uşor degetele peste mânerul rapierei ce-i stătea atârnată la şold. Cate îi explicase rolul pe care îl va avea în atac şi îi spusese că era puţin probabil să ajungă să-şi folosească sabia la altceva decât pentru intimidare. Raidul nu era însă un joc şi nimeni şi nimic nu-i putea garanta securitatea. Connor cântări uşor sabia. Era grea, dar şi mai grea şi apăsătoare era spaima că va trebui în curând să-şi folosească arma. Posibil să nu fi fost cu adevărat potrivit pentru viaţa de pirat, dar de-acum era prea târziu să renunţe – ceilalţi depindeau de el.

Deodată, în dreptul băiatului apăru Cheng Li. Connor bănuise că tânăra va face parte din prima echipă de opt. Dar fata venise probabil să-i ureze noroc.

— Eu voi sta în această echipă, spuse autoritară Cheng Li. Johnna, du-te în locul meu în prima echipă de opt. Tocmai ai fost promovată. Eu rămân în spate, pentru a-i asigura lui Tempest protecţia.

Johnna se arătă vădit încântată şi, salutând-o respectuoasă pe Cheng Li, fugi să se alăture celeilalte echipe. Connor o privi mirat pe Cheng Li. Dorise cu adevărat să stea în urmă, ori fusese de fapt degradată? Ochii negri ai tinerei îl avertizară nici măcar să nu încerce să întrebe una ca asta.

Deodată, băiatul auzi deasupra capului un zgomot asurzitor

şi, privind în sus, văzu căzând spre el un grătar masiv din metal. Connor sări instinctiv din calea acestuia şi, exact în acel moment, grătarul îngust se opri la un unghi de patruzeci şi cinci de grade. O clipă mai târziu, deasupra punţii au apărut la distanţe egale alte două structuri similare, ce se proiectau ameninţătoare, asemenea unor poduri basculante ridicate pe jumătate.

— Ce sunt astea? întrebă Connor, începând să se aştepte la ce e mai rău.

— Cum credeai că vei ajunge de pe vasul nostru pe al lor? îi dădu Cheng Li răspunsul.

În timp ce corabia se clătina într-o parte şi alta, Connor privi grilajul îngust şi instabil suspendat deasupra capului.

— Când va trage tunul, continuă Cheng Li, grilajele vor fi coborâte la orizontală şi vor forma trei poduri.

Connor nu se arătă convins de această explicaţie şi piratul de lângă el îl înghionti uşor.

— Le spunem *Cele Trei Dorinţe,* îi zise el, căci tot ce-ţi poţi dori în următoarele momente este să ajungi cu bine pe cealaltă corabie şi să te întorci acasă teafăr şi nevătămat.

— Mulţumesc, îi spuse Cheng Li ţâfnoasă. Mi-ai fost de mare ajutor.

Connor simţi că i se face rău.

Tunul bubui.

Ajungând-o cu uşurinţă din urmă, corabia piraţilor se apropie de ambarcaţiunea mai mică la fel ca un rechin ce se pregăteşte să atace un delfin.

Vasele s-au ciocnit.

Tunul bubui încă o dată asurzitor şi, în acelaşi timp, *Cele Trei Dorinţe* au fost coborâte la un unghi de nouăzeci de grade şi poziţionate în aşa fel încât să formeze de pe *Diablo* trei poduri ce duceau până la puntea celuilalt vas.

Imediat ce grătarele metalice au zdrăngănit în poziţie, cele trei echipe de spadasini au ţâşnit pe fragilele structuri din fier, poziţionate la mare înălţime deasupra mării învolburate. Connor observă că podeţele aveau balustrade subţiri de-o parte şi de alta, dar, chiar şi aşa, punţile nu arătau nici pe departe trainice, în timp ce balansau în sus şi-n jos, odată ce vasele se zgâlţâiau în zbuciumul valurilor.

— Nu pot face asta, spuse Connor, simţind cum panica îl săgetă ca un sloi de gheaţă.

— Ba da, zise Cheng Li. Secretul constă în faptul să alergi cât poţi de repede. Cu cât te mişti mai încet, cu atât te vei simţi mai instabil pe picioare. Şi, indiferent ce s-ar întâmpla, nu privi o clipă în jos!

Connor însă nu-şi putu reţine imboldul de a se uita dincolo de barele metalice ale grătarului, unde oceanul învolburat părea să aştepte înfometat să-l primească în îmbrăţişarea sa glacială.

Băiatul începu să tremure. Nu se obişnuise niciodată cu înălţimile – temere pe care nu reuşiseră să o învingă nici măcar anii petrecuţi în farul tatălui său. Se simţi dintr-odată cuprins de o greaţă copleşitoare şi un val înfricoşător de adrenalină îi străbătu fulgerător venele. Cu o clipă înainte îşi simţise corpul de parcă ar fi fost din plumb, iar un moment mai târziu se simţi la fel de fragil şi de vulnerabil ca un fulg. Nici în ruptul capului nu avea de gând să pună piciorul pe podeţ. Dacă ar aluneca, sau ar face un singur pas greşit, s-ar prăvăli direct în adâncul apelor îngheţate. Nu-şi dorea decât să plece şi să se pună la adăpost. De ce îl alesese căpitanul Wrathe să facă parte din acest raid, când el nu putea face aşa ceva?

— Ba da, poţi s-o faci, auzi încă o dată glasul tatălui său. Connor, vei reuşi.

Calmul şi siguranţa din glasul părintelui îi dădură din nou încredere în forţele sale. Valul de adrenalină se domoli şi Connor se simţi cuprins de o uşoară senzaţie de linişte.

— Primele echipe de opt, răcni Cate, ţâşnind din grup şi fugind spre una din „Dorinţe”.

În clipa imediat următoare, cele trei echipe de piraţi au traversat podurile metalice ca nişte câini de vânătoare, sărind iute de pe un vas pe altul, în urmărirea prăzii.

Connor şi membrii echipei sale s-au apropiat în şir de lateralul navei. Băiatul era penultimul în rând. În spatele său se mai afla doar Cheng Li.

Sosise momentul adevărului. Nu ştia cum se desfăşura bătălia, căci îi era practic imposibil să vadă ce se petrecea pe puntea celuilalt vas.

În faţa lui, *Dorinţa* balansa ameţitor în sus şi-n jos. Cu toate că-i văzuse pe primii doisprezece piraţi traversând-o în siguranţă, se temea totuşi pentru ce era mai rău. Dar ce altă opţiune ar fi avut? Făcea de-acum parte din echipă, şi Connor Tempest nu-şi dezamăgea niciodată coechipierii.

— Echipa următoare! se auzi un strigăt.

Piraţii din faţă au ţâşnit pe *Dorinţă* fără ca măcar să se sprijine de sârma ce ţinea locul unei balustrade şi, deodată, Connor se văzu şi el în faţa punţii. Băiatul ezită pentru o clipă, dar Cheng Li îl împinse categorică în faţă.

— Hai, băiete. Arată-mi că n-am salvat un laş.

Inspirând profund, Connor sări pe *Dorinţă* şi, fără să privească în jos sau să se ţină de balustradă, ţâşni înainte. După doar câţiva paşi, tălpile ghetelor îi bubuiră pe puntea din lemn a celuilalt vas. Reuşise.

— Excelent, băiete! strigă Cheng Li imediat ce sări alături de el.

Nu aveau însă vreme să stea la şuetă. Connor se despărţi de Cheng Li. Sarcina lui era să o găsească pe Cate şi să-i urmeze ordinele.

În jurul său, primii opt piraţi se angajaseră deja în lupte corp la corp. Connor se simţea atât de plin de adrenalină, încât îşi dorise pentru o clipă să li se alăture acestora – dar instrucţiunile date de Cate fuseseră cât se poate de clare. Stabiliseră o strategie pe care trebuia să o respecte. Puţin mai în faţă o văzu pe Cate, care îi făcea semn să vină la ea. Connor i se alătură iute. Rapiera tinerei era îndreptată spre doi bărbaţi, pe ale căror chipuri era clar întipărit sentimentul de capitulare – cu toate că trupurile nu păreau nicidecum să le tremure ca frunzele în bătaia vântului.

— Ţine-i aici, cât timp voi intra în focul luptei, îl instrui Cate.

Sperând să nu-i observe lipsa de experienţă, Connor îşi trase rapiera şi o îndreptă spre cei doi. Judecând după scâncetul prizonierilor, se părea că nu i-au remarcat câtuşi de puţin neîndemânarea.

— Să nu cumva să-l enervaţi pe Tempest, le spuse Cate. El este unul dintre cei mai sângeroşi piraţi, adăugă ea, făcându-i băiatului pe furiş cu ochiul şi îndepărtându-se repede.

În definitiv, poate că nu era chiar atât de greu să fii pirat. Connor răsuflă uşurat şi le zâmbi captivilor – gest care păru să-i demoralizeze complet.

— Încercam să fiu prietenos, spuse Connor ridicând din umeri. Apropiind îndrăzneţ vârful rapierei de cei doi, simţi deodată o bătaie uşoară pe umăr.

Connor se întoarse şi văzu că unul dintre marinarii care apărau nava îl ameninţa îndeaproape cu o rapieră pe care o luase probabil de la unul din piraţii de pe *Diablo.* Bărbatul nu

purta nimic care să-i protejeze bustul, însă ochii îi erau plini de ură.

— Piraţi afurisiţi, spuse el. Credeaţi că suntem o pradă uşoară, nu? Ei bine, ar fi trebuit să vă gândiţi mai bine!

Bărbatul lovi spre Connor, dar băiatul îi intui mişcarea şi se feri sprinten. Reluându-şi fulgerător atacul, marinarul îi zgârie uşor umărul cu rapiera, provocându-i o durere dogoritoare. Băiatul era însă în regulă – şi chiar mai mult decât atât, căci durerea acţionase ca un semnal de alarmă, care îl trezi imediat la realitate. Poziţionându-se amândoi faţă în faţă, începură să cântărească posibilităţile, alternativele de atac. Connor se concentră şi îşi aminti tot ce învăţase de la Cate şi Bart.

— Eşti doar un puşti, pufni oponentul său. Aţi rămas cumva în pană de piraţi şi recrutaţi acum şi adolescenţi?

Connor ştia că nu trebuia să muşte din momeala pe care i-o întindea bărbatul. Era clar că acesta încerca să-l prindă descoperit. Connor nu-şi dezlipi o clipă privirea din ochii atacatorului Sfatul lui Bart dădea roade. Când marinarul atacă din nou, Connor îi prevăzu mişcarea şi, blocându-i sabia, îşi folosi toată forţa pentru a coborî rapiera agresorului. Sforţarea se dovedi însă prea mare, căci durerea reveni chinuitoare şi băiatul simţi cum îi izvorăşte din rană o şuviţă caldă de sânge.

Fără să se lase distras, contraatacă, retrăgându-şi iute rapiera şi plonjând înverşunat către adversar. Ţintuindu-l din priviri, fandă cu sabia spre pieptul bărbatului şi acesta alunecă pe o pată de sânge. Rapiera nu mai lovi pieptul atacatorului, iar inerţia mişcării îl aruncă pe agresor în spate şi îl izbi cu capul de catarg. Când se prăbuşi pe punte, sângele îi ţâşni ca o cascadă pe frunte şi pe faţă.

Connor se aplecă cu sufletul la gură şi smulse rapiera din mâna lipsită de vlagă a agresorului, după care îşi retrase palma plină de sânge şi o şterse pe pantaloni.

Connor nu dorise să-l omoare, ci doar să se apere, să-şi salveze viaţa. Băiatul privi neliniştit pe punte. Bătălia se încheiase şi piraţii de pe *Diablo* ieşiseră învingători. Connor însă nu se simţea nici pe departe învingător.

Băiatul alergă înapoi la prizonierii pe care Cate i-i dăduse în grijă. Bărbaţii văzuseră duelul şi, la vederea întoarcerii lui Connor, se dădură speriaţi în spate.

— Ai milă! strigă unul din ei.

— Dă-ţi jos eşarfa, se răsti Connor. Dă-ţi jos eşarfa. ACUM!

Bărbatul îşi desfăcu eşarfa cu mâinile tremurânde.

— Vino cu mine! îi porunci Connor.

— Te rog, ai milă!

— Vino odată! repetă Connor cu vocea aproape stinsă.

Connor îl apucă pe bărbat de încheietura mâinii şi îl obligă să-l urmeze până la catarg, unde fostul său adversar era plin de sânge. Connor luă eşarfa şi, dorind să-i oprească sângerarea, o apăsă pe rana craniană a bărbatului.

— Gata, acum ţine tu, spuse el, punându-i palma pe eşarfa deja îmbibată de sânge. Să nu o iei de pe rană şi să apeşi puternic. Este o rană gravă, dar nu-i totuşi fatală.

— Eşti milostiv! Îţi mulţumesc! spuse bărbatul rănit, schiţând un zâmbet printre dinţii ce-i clănţăneau puternic în gură.

În timp ce respira scurt şi repede, Connor simţi o nouă atingere pe umăr. Chiar dacă simţea că nu mai putea lupta – pur şi simplu nu mai avea energie pentru un nou duel –, se întoarse totuşi pregătit.

— Băiete, te-ai descurcat bine, spuse Cheng Li. Se pare că mai trebuie să lucrăm puţin asupra instinctului criminal, dar, în general, te-ai descurcat admirabil.

Cate alergă spre ei.

— Connor, am auzit tot ce-ai făcut. Felicitări! Ai fost formidabil! Şi, Cheng Li…

— Da?

Ţinându-şi în continuare săbiile în mâini, Cheng Li şi Cate s-au privit tăcute pentru o clipă.

— Ca de obicei, ai fost fantastică, domnişoară Li. Îţi mulţumesc că ai avut grijă de Connor, dar vreau ca data viitoare să fii în prima linie a atacului, căci îi pui într-o situaţie penibilă pe ceilalţi membri ai echipei. Ai reuşit însă nişte răni de precizie excelente. Aş vrea să-mi arăţi şi mie câteva din mişcările pe care le cunoşti cu katanele.

— Cum doreşti, răspunse ea indiferentă, deşi Connor remarcă îndată că era încântată să audă această doleanţă.

Cate se grăbi să anunţe capitularea oficială a navei. De pe *Diablo* s-au tras două salve de tun, pentru a semnaliza victoria, iar de pe vasul cucerit se auzi o singură salvă, în semn de predare. Şi astfel, raidul luă sfârşit la fel de fulgerător cum şi începuse.

Cu toate că ştia bine că sunt copleşiţi numeric, căpitanul

vasului nu se lăsă convins prea uşor şi, când Cate l-a însoţit de la cabină, căpitanul n-a făcut decât să se plângă şi să bombăne că şeful său îl va face cu ou şi cu oţet când va auzi că i-a fost luată preţioasa lui încărcătură.

— Spune-i că Molucco Wrathe, căpitanul corăbiei *Diablo,* îi transmite cele mai cordiale salutări, se auzi un glas familiar.

Având săbiile băgate în cele două teci argintii şi fără să aibă măcar o pată pe haine, căpitanul Wrathe ieşi din norul de fum ce învăluia tunul mobil al punţii.

— Vă mulţumim frumos pentru încărcătură, continuă căpitanul Wrathe. Dacă ne ajutaţi să o aducem din cală, nu vă mai reţinem prea mult din timpul vostru atât de preţios.

Ascultând de ordinele primite de la Cate, Connor escortă cu sabia în mână doi captivi desemnaţi să coboare în cală şi să aducă pe punte bogăţiile depozitate acolo. Bărbaţii au fost mult prea îngroziţi să riposteze.

În cele din urmă, după câteva drumuri, prada a fost strânsă pe punte ca un rug alcătuit din lucruri de preţ şi piraţii s-au împărţit apoi în două echipe. Primele echipe de câte opt au făcut un cerc în jurul echipajului învins, iar spadasinii şi echipele secunde au luat comorile şi le-au transportat pe cele trei *Dorinţe,* la bordul vasului *Diablo.* După ce-a traversat de două ori podeţul, Connor şi-a învins complet temerile.

— Prietene, nu-mi dai şi mie o mână de ajutor? îl auzi pe Bart.

Zâmbind fericit, Connor apucă de partea cealaltă a ultimului cufăr pe care-l transportară împreună pe una din *Dorinţe.*

Restul piraţilor s-au întors şi ei, sărind triumfători de pe cele trei *Dorinţe,* după care punţile improvizate au fost ridicate asemenea unor poduri mobile şi legate până la următorul raid.

Revenirea ultimilor atacatori a fost întâmpinată cu urale de bucurie şi piraţii au început să bată din palme şi să se îmbrăţişeze fericiţi.

— Bravo, prietene! spuse Bart, lovindu-l amical pe spate.

— Într-adevăr, bravo tuturor! strigă şi căpitanul Wrathe. Grozav raid, prieteni! Aţi făcut o treabă splendidă, adăugă el, trecându-şi un braţ pe după umărul lui Cate şi îmbrăţişând-o strâns la piept.

— Cate, tu ai fost cu adevărat excepţională.

Cate roşi încurcată.

— Am reuşit, îi spuse Connor lui Bart. Am reuşit!

— De-acum eşti cu adevărat pirat, zise Bart. Să te ajute Dumnezeu, căci eşti un pirat în toată regula.

Îndreptându-şi privirea spre ocean, Connor urmări cum cealaltă corabie naviga în viteză spre linia tot mai întunecată a orizontului. Băiatul se îndepărtă de ceilalţi şi se opri la balustrada vasului.

— Ţi-am zis că vei reuşi, auzi în sinea lui acelaşi glas familiar.

— Tati! strigă băiatul.

— Azi te-ai descurcat foarte bine, Connor.

— Unde este Grace? întrebă Connor. E în viaţă? Unde e?

Aşteptă nerăbdător răspunsul, dar nu mai auzi decât strigătele triumfătoare ale piraţilor. De ce îi ignora părintele ultima întrebare? În aer răsună o nouă salvă de tun. Connor zăbovi însă lângă parmaclâc, ţinându-şi privirea aţintită spre orizont.

Într-un târziu, timbrul calm al tatălui său se auzi din nou:

— Mai ai răbdare, Connor. În curând vei afla.

Capitolul 26

Figura galionului

Grace se întoarse pe călcâie, ţâşni iute din bucătărie şi ieşi în fugă pe coridor. Unde erau scările? Cât timp mai avea la dispoziţie?

Clopotul răsună încă o dată.

Cum de trecuse ziua atât de repede şi ea nu-şi dăduse seama? Dormise probabil mai mult decât îşi închipuise. Fata se întrebă dacă nu cumva bucătăreasa îi strecurase vreun somnifer în pâine sau în supă.

La următorul dangăt, Grace intră pe coridorul unde îl văzuse pe bătrânul Nathaniel ieşind mai devreme din cabină. Holul era pustiu şi toate uşile erau închise. Poate mai avea timp.

Zbughind-o pe scări, Grace urcă treptele două câte două, fără s-o mai intereseze deloc faptul că făcea zgomot. Inima îi bătea nebuneşte. Trebuia să ajungă în cabină înainte să se trezească echipajul navei.

Clopotul sună din nou. Câte bătăi să mai fi rămas?

Odată ajunsă pe culoarul de sub puntea principală, auzi mişcări în spatele uşilor închise. Auzea într-adevăr semne de viaţă – nu, mai degrabă semne de *moarte. Grace, nici măcar nu te mai gândi – fugi cât poţi de repede!*

La ultimul rând de trepte, Grace de-abia îşi mai trăgea răsuflarea. Cât de bine i-ar fi prins să fi avut şi ea condiţia fizică a lui Connor. *Acum nu mai contează, hai că nu mai ai mult!* îi auzi în minte încurajările fratelui ei.

La capătul scărilor, privi în lungul holului şi îşi aminti de uşa din apropiere – cea pe care o ignorase mai devreme şi care îi oferea o alternativă mult mai rapidă de a ajunge pe punte. Când deschise uşa, clopotul bătu încă o dată.

Chiar dacă ştia la ce să se aştepte, trăi o spaimă cumplită când văzu că afară se întunecase de-a binelea. Întunericul era însă atât de profund, încât trebui să se oprească o clipă, pentru a se orienta. Dacă ar fi continuat să alerge orbeşte, ar fi riscat

să cadă peste bord, ori să se izbească de catarg sau de cine ştie ce alte obiecte pe care nu le putea vedea.

Deodată, în dreapta ei apăru o luminiţă care mai risipi bezna şi îi oferi fetei posibilitatea să privească în jur. Lumina deveni dintr-odată atât de puternică, încât Grace îşi dădu seama că nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să fugă imediat în stânga.

— Nu binevoieşti să mă saluţi?

Era vocea unei fete şi se auzea chiar din spatele ei. Grace se gândi să-şi bage bărbia în piept şi să o zbughească la fugă. Ar fi trebuit să se adăpostească în cabină până la lăsarea întunericului – şi aproape că reuşise.

— Ei bine, dacă mă întrebi pe mine, un asemenea gest nu-i deloc frumos. Şi-ţi pot spune că nu-mi place să am de-a face cu persoane nepoliticoase.

— Îmi pare rău, spuse Grace întorcându-se şi gândindu-se că nu strică să o salute scurt şi de-abia apoi să fugă.

În faţa ei se afla o tânără cu păr scurt, coafată elegant şi îmbrăcată într-o rochie demodată, specifică anilor 1920. Pe cap purta o panglică la care avea prinsă o pană neagră. Toate acestea – rochia, bentiţa şi picioarele desculţe ale tinerei – erau ude leoarcă, iar chipul îi arăta groaznic: machiajul i se scursese pe toată faţa, ochii păreau să-i înoate în două iazuri ca de smoală şi gura mică, frumos arcuită, îi era strident colorată în stacojiu.

— Nu ştii că nu-i frumos să te holbezi la cineva? spuse fata. Nici măcar la o persoană atât de frumoasă ca mine.

— Iertaţi-mă, spuse Grace. Mă gândeam că… aveţi o rochie foarte frumoasă.

Grace nu-i admira nici pe departe rochia, dar răspunsul se dovedi cât se poate de nimerit, căci tânăra îi zâmbi larg.

— Ah, mulţumesc. Este un model original de la Chanel. Hai că mă schimb într-o clipită, imediat ce-mi termin îndatoririle.

Fata ridică o lumânare conică spre un felinar şi fitilul lămpii se împurpura numaidecât. După ce închise cu grijă uşiţa felinarului, păşi cu graţia unei balerine spre un al doilea felinar, aflat chiar lângă Grace.

— Sunteţi cumva domnişoara Flotsam? întrebă Grace odată ce puse cap la cap toate informaţiile.

— Da, chiar eu, răspunse tânăra cu acelaşi zâmbet drăgălaş. Darcy Flotsam, animatoare independentă – odinioară, componentă a echipajului de pe *Titania.* Iar tu trebuie să fii…?

— Grace Tempest.

— Încântată de cunoştinţă, spuse domnişoara Flotsam, oprindu-se o clipă din treabă, pentru a face o mică reverenţă.

Pe cât era de frumoasă, pe atât era de ciudată, gândi Grace.

— Dumneavoastră aţi tras clopotul? întrebă ea.

— Ai ghicit. Mie îmi revine întotdeauna această sarcină, pentru că mă trezesc mereu prima. Datoria mea este să trag clopotul şi să aprind apoi felinarele, după care îmi pot schimba hainele, în nişte veşminte mai drăguţe şi mai uscate.

Tânăra porni mai departe şi deschise uşiţa altui felinar. Grace ajunsese destul de aproape de cabina ei, dar, cum pe punte nu se mai afla nimeni în afară de ele, se gândi că nu i-ar strica să mai zăbovească afară şi să mai discute puţin cu Darcy Flotsam.

— Şi cum v-aţi udat atât de rău? întrebă Grace.

Domnişoara Flotsam chicoti:

— Tu cum crezi? Am făcut, o mică baie, fireşte – aşa cum fac întotdeauna. Este foarte important să-ţi dezmorţeşti bine oasele la finele unei zile de lucru, mai ales când ai… tânăra se opri şi inspiră adânc. Mai ales când ai o muncă atât de se-den-ta-ră cum este a mea.

— Aveţi o muncă sedentară?

— *Caracterizată prin lipsa mişcării şi a exerciţiilor fizice…* după cum bine am învăţat de la domnul Byron – un mare literat.

— Şi ce anume aveţi de făcut aici? insistă Grace.

Domnişoara Flotsam se întoarse şi adoptă postura unei balerine. Înălţându-şi şi arcuindu-şi graţioasă bustul, îşi duse braţele la spate şi îşi îndreptă chipul în faţă, ridicându-şi uşor vârful nasului spre cer.

— Ăsta-i indiciul pe care ţi-l dau, îi răspunse ea.

Grace clătină nedumerită din cap.

— Ei bine, eu sunt figura galionului.

Grace se uită spre partea din faţă a navei şi observă că locul unde ar fi trebuit să se afle figura galionului era gol. Să fi fost oare adevărat? Se părea că, pe această navă, orice era posibil.

— Ziua sunt figura galionului, iar noaptea devin emblema distracţiilor, continuă Darcy. Drăguţo, crede-mă, dacă ai sta şi tu paisprezece ore neîntrerupte în această poziţie, la sfârşitul zilei de lucru ai avea neapărat nevoie de-o îmbăiere pe cinste!

— Dar cum de-aţi ajuns să fiţi figura galionului?

— Ah, e o poveste lungă şi fascinantă, îi spuse domnişoara

Flotsam, închizând uşiţa unei lămpi şi pornind cu eleganţă spre felinarul următor. Pe măreţul vas de croazieră *Titania,* eram *animatoare şi cântăreaţă.* Seară de seară cântam după fiecare cină târzie şi îi încântam cu dansul şi cu vocea mea pe domnii şi pe doamnele elegante de la bordul vasului. Ei bine, probabil ştii deja ce s-a întâmplat în noaptea aceea cumplită, când *Titania* a fost lovită de un fulger în mijlocul oceanului. Corabia s-a scufundat şi ne-am înecat cu toţii, dar mie mi s-a întâmplat un lucru foarte ciudat. Ne-am cufundat cu toţii exact în locul unde naufragiase un galion străvechi. Eu n-am aflat despre acest lucru decât mult mai târziu, căci, vezi tu, dormeam… sau, altfel spus, trecusem dincolo. Ulterior însă, când s-au apucat să scoată la suprafaţă rămăşiţele epavei, au găsit pe fundul oceanului o minunată figură de galion… nimeni alta decât eu! Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar între timp devenisem una cu figura acelui galion străvechi. După ce m-au scos din adâncuri, m-au dus într-un renumit muzeu maritim, unde mi-au agăţat de gât o etichetă aparte şi m-au depozitat într-o magazie, pentru a se decide ulterior asupra celui mai potrivit loc în care să mă expună. Am stat acolo multe zile şi nopţi – până când m-am plictisit. Astfel, într-o noapte, mi-am deschis brusc ochii, mi-am dezmorţit picioarele, m-am ridicat de pe banca pe care fusesem întinsă şi am ieşit din acel foarte important muzeu nautic…

— Aşadar, sunteţi vampir, concluzionă Grace, bulbucându-şi întrebătoare ochii.

— Nicidecum, clătină ferm din cap domnişoara Flotsam, lovindu-şi uşor obrajii cu vârfurile părului tuns scurt. Trebuie să ştii că sunt de fapt un vam-pirat.

Grace nu-şi putu reţine un zâmbet. În ciuda dezvăluirilor surprinzătoare ale tinerei, Grace nu se simţi câtuşi de puţin ameninţată sau speriată de Darcy.

— Iar tu, cum ai ajuns aici, Grace? întrebă domnişoara Flotsam.

— Chiar aşa, care ţi-e povestea?

De această dată nu i se mai adresase tot domnişoara Flotsam. Glasul răguşit aparţinea cu certitudine unui bărbat. De-acum nu mai erau singure. Grace stătuse prea mult la şuetă şi uitase complet să fie atentă la ce se petrece în jurul ei.

— Bună seara, locotenente Sidorio, îl întâmpină cu glas tremurând domnişoara Flotsam.

— Bună, Darcy. Ei bine, n-ai de gând să mă prezinţi prietenei

tale?

Grace inspiră scurt şi se întoarse. În faţa ei stătea un bărbat înalt şi chelios, ai cărui muşchi păreau să nu mai aibă mult până să-i crape hainele pe el, veşminte ce păreau o încrucişare între vestimentaţia unui marinar şi cea a unui gladiator. Grace îl recunoscu, dar el nu părea să-şi amintească de ea.

— Grace Tempest, dă-mi voie să ţi-l prezint pe locotenentul Sidorio, spuse domnişoara Flotsam. Locotenente Sidorio, v-o prezint pe…

— Da, bine, interveni bărbatul, pe un ton ce semăna mai degrabă cu crănţănitul roţilor de moară.

Gata Darcy, ştim deja cum ne cheamă. Aşadar, Grace, când ai apărut pe corabie? Şi, mai important decât atât, ce eşti de fapt, vampir sau donatoare?

Auzea din nou acel cuvânt îngrozitor: *donatoare.*

Grace îşi aminti de bătrânul Nathaniel şi de paloarea cadaverică a acestuia.

Tu eşti noua donatoare…

Tu urmezi să-i iei locul…

Grace îşi dădu brusc seama că nimerise într-o capcană.

Capitolul 27

O paradă tacticoasă

— Hai, zi, ce eşti? Vampir sau donator? întrebă Sidorio ţintuind-o cu privirea.

Grace îl privi amuţită. Se simţea de parcă ar fi stat în faţa unui zid de muşchi. Gâtul bărbatului părea la fel de masiv ca trunchiul unui copac măricel, iar braţele îi erau mult mai groase decât picioarele fetei.

— Minunat, continuă dezaprobator Sidorio. Exact ce ne trebuia – încă o mototoală.

Grace, deşi iritată peste măsură, nu rosti un cuvinţel, căci nu dorea să-l înfurie.

— Sidorio! Hei, Sidorio! se auzi un strigăt din spatele fetei.

Privind peste capul fetei, Sidorio îşi deschise gura şi începu să se scobească între dinţi. Grace simţi că-i îngheaţă sângele în vene când îi observă incisivii neobişnuit de mari, aurii şi atât de ascuţiţi încât i-ar fi putut străpunge pielea cu aceeaşi uşurinţă cu care ar fi trecut un cuţit printr-o bucată de unt.

— Domnule locotenent, v-am căutat peste tot, adăugă Lorcan trecând iute pe lângă Grace, de parcă nici n-ar fi observat-o. Trebuie să vorbesc urgent cu dumneavoastră. Este ceva în legătură cu ordinele căpitanului.

— Da, te ascult, spuse Sidorio fără să se arate câtuşi de puţin grăbit. Ai văzut ultima noastră achiziţie? adăugă el, arătând din cap spre Grace.

— Ah, fireşte. O cheamă Grace, spuse impasibil Lorcan. Scuză-mă, dar nu te văzusem.

— O cunoşti?

— Da, normal, răspunse Lorcan, părând să aibă ceva mult mai important de discutat. Eu sunt cel care am salvat-o de la înec.

Sidorio părea să-şi fi pierdut brusc interesul.

— Lorcan, cât mă bucur să te văd, interveni Grace, arătându-se foarte bucuroasă şi uşurată să-şi vadă prietenul.

— Tu trebuie să i te adresezi numai cu „domnule Furey”, o apostrofă Sidorio.

Lorcan nu încercă să-i ia apărarea, ci o scrută cu aceeaşi răceală ca şi Sidorio, după care îi întoarse brusc spatele.

Gestul tânărului o şocă mai ceva ca o lovitură în plină figură. De ce se comporta Lorcan cu atât de multă răceală? Nu-i mai era prieten? După cât de binevoitor se arătase până atunci?

— Sidorio, trebuie să vorbesc neapărat cu tine – între patru ochi.

Lorcan îşi întinse mâna spre antebraţele musculoase ale locotonentului şi îl trase deoparte.

Grace se simţi deziluzionată de faptul că era ignorată şi tratată cu atâta desconsiderare, dar, când cei doi s-au oprit la mică distanţă de ea, Lorcan îşi întoarse capul şi fata văzu în ochii albaştri ai acestuia un profund sentiment de nelinişte. Tânărul îi făcu un gest din deget şi Grace îşi dădu seama că îi spunea astfel să se întoarcă în cabina ei.

Ei bine, poate că ar trebui să-i dea ascultare – sau poate nu. Poate sosise vremea să pună piciorul în prag şi să-şi impună propria voinţă.

Domnişoara Flotsam o înghionti uşor:

— Joacă dur numai pentru a-l impresiona pe locotenentul Sidorio. Tipic masculin!

Grace zâmbi îndoielnic, alinată întru câtva de acest gând.

— Se pare că eşti amorezată de mus Furey, adăugă ea. Şi de ce n-ai fi? Este în definitiv un tânăr chipeş. Ia uite ce păr are, ce ochi…

Grace roşi la auzul acestor vorbe şi domnişoara Flotsam continuă:

— Dar nu e pentru mine. Eu mă păstrez pentru domnul Jetsam, adevărata mea dragoste.

Tânăra oftă la acest gând:

— Ei bine, acum trebuie să termin de aprins felinarele. N-am timp să stau la taclale toată noaptea. Grace, noi ne vedem mai târziu, îi zâmbi ea. O să-ţi împrumut o rochiţă drăguţă, pentru că trebuie să arăţi cât mai frumos la Ospăţ.

Darcy îi făcu cu ochiul şi plecă mai departe, ţinând graţioasă lumânarea în mână.

Ospăţul? Grace îşi aminti că se discutase despre acest ospăţ încă de când ajunsese la bordul corabiei. Dar ce anume era Ospăţul? Să înceapă oare chiar în noaptea aceasta? De aceea să

fi fost atât de agitaţi în oficiu bucătăreasa şi ajutorul ei?

Jamie îi spusese că mâncarea pe care o pregăteau nu era pentru vampiri. Fireşte. Era pentru donatori. Aşadar, Ospăţul trebuie să fi fost probabil o cină copioasă pentru donatori. Domnişoara Flotsam, la fel ca bucătăreasa, crezuse că şi Grace era donatoare.

Cu cât reflecta mai mult, cu atât îi devenea mai clar că nu putea fi altceva decât donatoare. Ştia cu siguranţă că nu este vampir şi, după spusele lui Sidorio, ori eşti una, ori cealaltă. Nu înţelegea însă care era adevăratul rol al donatorilor. Răspunsul cel mai evident era că aceştia îşi dăruiau sângele vampirilor. Şi totuşi, căpitanul îi menţionase clar că nu urmăresc să-i ia sângele. Şirul gândurilor i se învârtea în cerc. Trebuia să discute cu Lorcan. De când nu mai vorbise cu el, aflase multe lucruri despre corabie şi dorea să-i pună câteva întrebări precise, care aveau nevoie de răspunsurile sale.

Lorcan îi indicase să se întoarcă în cabina ei – şi poate că nu era deloc o idee rea. Acolo vor putea discuta în linişte, fără să-i deranjeze nimeni. Fata înaintă precaută pe punte, având grijă să meargă mai mult prin locurile umbrite şi să nu atragă atenţia asupra ei. Pe punte începuseră să se adune o mulţime de vampiri, care păreau mult prea absorbiţi în conversaţiile lor, ca să o mai remarce şi pe fată.

Era o grămadă pestriţă fascinantă – o amestecătură de persoane care nu aduceau nici pe departe cu imaginea pe care şi-o făcuse Grace despre vampiri. Unii, la fel ca şi Darcy Flotsam, păstraseră moda perioadei în care „trecuseră dincolo”. Alţii, asemenea lui Sidorio, purtau haine combinate, care îi făcea greu de localizat în timp sau spaţiu. Foarte mulţi, la fel ca şi Lorcan, adoptaseră ţinuta specifică piraţilor şi navigatorilor. Iar alţii arătau într-un fel cum Grace nu mai văzuse şi nu mai auzise niciodată – inimaginabil de fermecători şi de ireali. În timp ce urmărea parada stranie ce se perinda apatică pe punte, Grace îşi dădu seama că vârsta aparentă a vampirilor nu-i oferea niciun indiciu despre cât de bătrâni erau în realitate. Cum îşi stabileau de fapt vârsta? se întrebă fata. Puneau la socoteală şi anii de la naştere? Sau doar din momentul „transformării”? Cum au ajuns oare să treacă dincolo? Fetei i-ar fi plăcut să le audă poveştile, mai ales că puteau fi la fel de captivante ca şi aventurile domnişoarei Flotsam. Posibil ca acesta să-i fie rolul pe corabie, gândi Grace imediat ce-şi aminti de creioanele şi

carneţelele din cabina ei. Ar putea fi cronicarul corabiei. O asemenea sarcină i-ar ocupa foarte mult timpul şi ar ajuta-o să treacă mai uşor peste perioada în care stătea departe de Connor. Trebuia de-acum să se concentreze asupra acestui lucru şi să nu se mai lase distrasă la fiecare pas de ciudăţeniile de pe corabie. Trebuia să vorbească din nou cu căpitanul, să-l convingă să o ajute – şi, dacă va fi nevoie, să oprească toate navele pe care le întâlnesc în cale.

Când ajunse aproape de cabină, se opri într-un loc întunecat, căci nu dorea să se despartă atât de repede de prima ei întâlnire cu locuitorii vasului.

Urmărindu-i de la adăpostul întunericului, Grace îi privi şi-i ascultă cu atenţie. Majoritatea dialogurilor erau simple remarci de politeţe – genul de conversaţii uşoare, familiare zonelor portuare. Dar aici păreau puţin mai formale decât în general.

— Bună seara, stimată doamnă. Sper că v-aţi bucurat de un somn liniştitor.

— Într-adevăr, stimate domn. Dumneavoastră? Mă bucur. Dar chiar şi aşa, în această perioadă a săptămânii mă simt întotdeauna uşor obosită.

— Da, ştiu ce vreţi să spuneţi. Mai devreme de-abia m-am putut ridica din pat. Noroc că mi-am amintit că azi e noaptea Ospăţului.

— Întocmai. Cred că vom fi ca nişte nou-născuţi, până când va suna Clopotul Zorilor.

— Chiar aşa. Eu aş zice să-i aducă odată pe donatori – şi asta cât mai iute!

Referirea la donatori fusese suficientă pentru a o propulsa pe Grace direct în cabină şi, imediat ce fata deschise uşa, îl văzu pe Lorcan aşteptând-o înăuntru şi citind o carte. Să-l fi lăsat să aştepte chiar atât de mult?

Când Grace închise uşa, Lorcan îşi ridică privirea şi închise cartea.

— Povesteşte-mi tot ce ştii despre Ospăţ, îi zise ea.

Deloc surprins, Lorcan încuviinţă din cap şi îi făcu semn să-şi tragă un scaun.

Capitolul 28

Împărţirea prăzii

Puntea corabiei *Diablo* era din nou aglomerată – de această dată nu doar de oameni, ci şi de comorile pe care piraţii le aduseseră de-a lungul celor trei *Dorinţe.* Avuseseră parte de-o captură bună. Din cuferele masive din stejar, ce stăteau deschise ca nişte guri uriaşe, se revărsaseră pe punte punguţe pline cu galbeni. Mai erau bijuterii preţioase, tablouri, sculpturi, ceasornice ornamentate, urne antice, oglinzi cu rame aurite, candelabre de cristal şi tot felul de lucruri fine. Prora ajunsese să semene cu un târg în aer liber – dar unul unde mărfurile erau rarisime şi de mare valoare şi unde puteai avea certitudinea că nu exista nici măcar un singur produs contrafăcut.

Căpitanul Wrathe stătea în faţa capturii, asemenea unui comerciant stradal glumeţ.

Pe punte se adunase tot echipajul corabiei, dar în primele rânduri se aflau cei şaizeci de piraţi care participaseră la atac. Connor îşi privi camarazii. Erau cu toţii transpiraţi şi murdari, însă păreau nespus de binedispuşi. La revenirea pe vas li se dăduseră tuturor câte o carafă cu apă. Connor îşi potolise numaidecât setea. Câţiva piraţi, care nu fuseseră nevoiţi să depună eforturi prea mari, încă sorbeau din apă, în vreme ce alţii îşi turnau din butelci apă pe cap, pentru a se răcori şi curăţa, deopotrivă.

— Prieteni, se adresă echipajului căpitanul Wrathe, se pare că am avut parte de-o victorie pe cinste! Foarte bine, bravo! Haideţi să-l ovaţionăm de trei ori pe geniul nostru militar, Cutlass Cate!

Căpitanul o luă pe Cate din primele rânduri şi Connor se amuză văzând-o pe tânără roşind, în timp ce piraţii o întâmpinară cu urale. Băiatul strigă şi el la fel de puternic ca şi Bart, care nu putu rezista să nu mai strige o dată în plus.

— Am văzut astăzi o cooperare minunată între echipe, continuă căpitanul Wrathe. V-aţi îndeplinit cu toţii foarte bine

rolurile şi vă mulţumesc pentru asta. Vreau însă să-i mulţumesc în special curajosului tânăr care a participat neînfricat la primul său raid.

Căpitanul Wrathe scrută mulţimea:

— Domnule Connor Tempest, unde eşti? Ieşi te rog în faţă.

Connor încremeni în mijlocul mulţimii, până când cineva îl împinse cu fermitate în faţă.

— Du-te, băiete, nu mai sta.

Piraţii din faţă i-au făcut culoar şi, când băiatul trecu printre ei, unii l-au strâns încurajatori de umeri, iar alţii l-au bătut prieteneşte pe umăr.

— Iată-l pe cel despre care vorbeam, spuse căpitanul Wrathe. Are numai paisprezece ani şi este deja un talent excepţional – o adevărată *minune!*

— Băieţi, trei urale pentru domnul Tempest. Hip, hip…

— Uraaa! strigă echipajul.

Connor privi mulţimea ce-l ovaţiona şi trăi un sentiment incredibil. Devenise de-al lor.

După ultima ovaţie, Connor se simţi brusc copleşit de tristeţe. Îşi dorea să-l fi văzut în momentele acelea tatăl său şi Grace. El şi Grace se simţiseră întotdeauna ca nişte străini în orăşelul din golful Crescent Moon. Nimeni în afară de tatăl lor nu scandase vreodată pentru ei. În ciuda talentului remarcabil pe care îl avea pentru sport, nu se simţise niciodată primit cu căldură în echipele din care făcuse parte. Ceilalţi copii îl priveau mai mereu cu suspiciune şi îl considerau băiatul sărman al unui singuratic supraveghetor de far.

Acum, în sfârşit, făcea cu adevărat parte dintr-o echipă. Când privi spre Cate şi Bart, îi văzu pe aceştia zâmbindu-i şi ovaţionând cu mândrie. Până şi Cheng Li aplauda şi dădea uşor din cap. Connor îşi dădu seama că piraţii nu-i erau doar camarazi, ci erau pe cale să-i devină şi prieteni.

— Ei bine, acum trebuie să vă anunţ, continuă căpitanul Wrathe, în timp ce Connor reveni în rândurile piraţilor, că vasul nostru va porni cu toată viteza spre taverna *Ceaunul Mămicii…*

Uralele care au urmat anunţului au continuat asurzitor câteva clipe.

— … Dar înainte să dăm iama prin bunătăţurile şi butoaiele acelei minunate doamne, trebuie să împărţim captura, nu?

Connor era convins că primul care va alege va fi căpitanul Wrathe, dar căpitanul o invită pe Cate să aleagă prima. Connor

remarcă după chipul tinerei că i se oferise o mare onoare prin acest gest.

Cate trecu iute în revistă mulţimea de obiecte întinse pe punte. Să aleagă oare un colier din nestemate? Sau să prefere o oglindă ornamentată? Ori un tablou cu vechea Londră înainte de potop?

Cate păşi peste toate aceste lucruri şi alese o pungă cu bani.

— Doar atât îţi doreşti? întrebă căpitanul Wrathe.

Cate îi confirmă din cap şi căpitanul nu mai insistă. Era limpede că o respecta foarte mult şi aprecia faptul că ştia clar ce dorea.

Căpitanul Wrathe îşi frecă palmele, se apropie de captură şi începu să evalueze comorile cu siguranţa unui cumpărător încrezător, care verifică întotdeauna produsul înainte să înceapă târguiala. Dar, cum pe punte nu se afla niciun comerciant, nu era nevoie să se tocmească cu nimeni şi îşi putea alege orice dorea. Piraţii păreau să savureze această parte a ritualului.

— Căpitane, ia uitaţi ce tablou splendid.

— Nu, în locul dumneavoastră, eu aş lua balena aia sculptată.

— Aveţi acolo un ceas minunat!

După ce chibzui pe îndelete, căpitanul Wrathe se aplecă şi luă un safir mare dintr-un cufăr plin cu nestemate. Când îl ridică în aer, din mulţime izbucniră strigăte aprobatoare. Connor avu sentimentul că Molucco Wrathe ştiuse încă de la început ce va alege.

Ovaţiile luară sfârşit şi, în tăcerea anticipativă ce se instală în rândurile echipajului, îi veni rândul altui pirat să-şi aleagă prada. Ceremonia continuă în acelaşi stil şi piraţii începură să se perinde pe rând prin faţa capturii, de unde îşi alegea fiecare obiectul pe care şi-l dorea. Procesul părea însă la fel de bine organizat ca şi raidul în sine.

Connor se întrebă cum evoluaseră aceste practici. Oricât de curios i s-ar fi părut, cu numai câteva zile în urmă nu ştia mai nimic despre lumea piraţilor. Auzise în port tot felul de poveşti despre corăbiile piraţilor şi i se păruse că le văzuse uneori vasele de la fereastra farului. Acum însă se afla printre ei – nu doar *în* lumea lor, ci parte integrantă din aceasta.

Cu toate că începea să înţeleagă modul de viaţă al piraţilor, Connor nu putea accepta toate aspectele unui asemenea stil de viaţă. De pildă, nu putea da uitării faptul că, nu cu mult timp în

urmă, bogăţiile întinse pe punte aparţinuseră unui om înstărit şi familiei acestuia. Era o crimă faptul de a fi bogat? Să fi fost sărăcia o scuză justificabilă pentru acapararea bunurilor altcuiva? Sentimentele îi erau îngreunate şi de faptul că Molucco Wrathe nu părea nicidecum o persoană nevoiaşă. În timp ce urmărea cum fiecare pirat îşi lua partea ce-i revenea din comoară şi o ducea într-un container aflat pe puntea inferioară, Connor se întrebă cât de bogat trebuie să fi fost până şi cel mai modest membru al echipajului.

— Domnule Tempest, vino te rog şi cotrobăie după ceva ce-ţi face plăcere.

Imediat ce căpitanul Wrathe rosti invitaţia, piraţii din faţa băiatului se dădură într-o parte şi-i făcură loc să iasă în faţă.

Fără nicio tragere de inimă, Connor se apropie de obiectele împrăştiate pe punte. Inspectând din picioare captura, îşi trecu repede ochii peste mulţimea de ceasuri, oglinzi şi giuvaieruri, şi privirea i se opri asupra unui mic teanc de cărţi, care îi aminti instantaneu de fostul său cămin, în farul din golf. Bunurile cele mai de preţ ale tatălui său fuseseră cărţile – cărţi ce umpleau toate rafturile dulapurilor şi erau stivuite în teancuri prin toate camerele. Chiar dacă nu fusese niciodată atras de lectură, Connor simţea că-i lipsesc vrafurile de cărţi pe care era obişnuit să le vadă zilnic în jurul său. Poate că una din cărţile pe care le avea acum în faţă îl va ajuta să-şi amintească măcar în mică măsură de pasiunea tatălui său.

Connor se ghemui şi luă de jos o carte – un exemplar vechi din *Peter Pan,* cu ilustraţii sugestive şi nu foarte diferit de exemplarul din care tatăl lor obişnuia să le citească înainte de culcare. Răsfoind foile cărţii îndelung frunzărite de-a lungul timpului, Connor se opri la prima pagină – unde era o dedicaţie:

Scumpului meu fiu,
Cu ocazia celei de-a şaptea aniversări.
Cu toată dragostea, Tati.

Connor închise coperta. Cartea fusese cadoul pe care un părinte i-l dăruise preaiubitului său fiu. Volumul nu-i putea aduce înapoi părintele. Nimeni şi nimic nu putea face acest lucru.

Copleşit de gândul că această carte îi fusese luată copilului căruia îi aparţinea de drept, Connor se simţi dintr-odată năpădit

de furie – aceeaşi mânie pe care el şi Grace o simţiseră atunci când fuseseră forţaţi să plece din Crescent Moon fără să ia măcar un lucru de-al tatălui lor; aceeaşi supărare pe care o trăiseră în momentul când tatăl lor dispăruse de lângă ei – aşa cum se întâmplase de altfel şi cu Grace. Era prea mult, prea dificil. Se putea preface că este bărbat – un pirat veritabil –, dar era în definitiv un băieţel, care îşi dorea un cămin. Numai că nu exista un cămin unde să se poată întoarce.

— Ce mai aştepţi, domnule Tempest? îi strigă Molucco Wrathe. Chiar nu găseşti nimic care să-ţi fie pe plac?

Connor îi confirmă dând din cap. Cu toate că lacrimile păreau să nu mai aibă mult până să-i străpungă ochii, băiatul nu dorea ca Molucco

Wrathe sau restul echipajului să-l vadă plângând. Dorindu-şi cu disperare să scape cât mai repede, Connor îşi croi iute drum prin mulţime.

Piraţii, fără să-l mai bage prea mult în seamă, se arătară mulţumiţi că reuşiseră să se apropie de comori cu încă un pas. După ce ieşi din mulţime, Connor urcă pe puntea de manevră, unde găsi o băncuţă, chiar la prora corabiei. Dedesubt, piraţii mişunau printre comori, mai avizi ca oricând. Connor îşi ridică ochii spre cerul şi marea ce deveneau tot mai întunecate.

Frumuseţea şi liniştea peisajului îl întristară şi îi amintiră de Grace. Chiar dacă tatăl îi spusese că se va regăsi cu Grace, îi era foarte greu să se agaţe de această speranţă. Cum putea fi sigur că era într-adevăr vocea tatălui său? Să fi fost cu adevărat tatăl său, apărut de dincolo de timp şi spaţiu, sau era doar o simplă închipuire? După cum îl întrebase şi căpitanul Wrathe cu ceva timp în urmă, era oare posibil să confunde ceea ce simţea cu ceea ce şi-ar fi dorit să simtă?

În jurul lui, totul încremenise într-o linişte mormântală. Însă înăuntrul său, mintea îi fremăta puternic şi stomacul i se încâlcise într-o mie de noduri înfuriate. Să fi fost acesta un semn că sora lui era moartă? Dorea Grace să-i dispară până şi din amintiri? Ce se întâmplase cu ea? O uciseseră vampiraţii? Gândurile şi temerile începură să-i scape de sub control.

Amintindu-şi că avea o modalitate sigură de a se calma, Connor îşi închise ochii şi începu să cânte:

O poveste cu vampiraţi am de povestit…

Băiatul se opri şi îşi deschise ochii. Vechea baladă nu-i mai oferea nicio consolare, ci îi provoca şi mai multe nelinişti în

privinţa sorei lui.

Connor îşi ridică ochii spre cerul înstelat şi gândurile începură să ţească imaginea liniştitoare a nopţilor petrecute în camera proiectorului – nopţi când în port era linişte şi Dexter Tempest îşi ţinea gemenii de-o parte şi de alta şi le spunea denumirile stelelor şi diferitelor configuraţii astrale. În timp ce privea bolta cerului, Connor îşi aminti cum el şi Grace le identificau pe rând şi le cântau numele exotice cu glăscioarele lor cristaline.

Vărsătorul.
Vulturul.
Carena.
Centaurul.
Coroana Boreală.
Peştele de Aur.
Eridanul.
Lupul…

— Uite unde era!

Întrerupându-i reveria, Bart şi Cate se aşezară de-o parte şi de alta a lui.

— Ne-am făcut griji pentru tine, spuse Bart.

— Am vrut să stau puţin singur, răspunse Connor.

Cate îl aprobă dând din cap:

— Ai avut o zi grea şi ai trecut prin multe.

Cu toate că fusese întotdeauna drăguţă cu el, acum era prima dată când Cate îşi lăsase garda jos.

— Uite, prietene, zise Bart, căpitanul ne-a lăsat să alegem noi în locul tău.

Bart îi deschise palma şi îi dădu un medalion din argint.

— Un medalion? întrebă Connor, râzând şi privindu-l pieziş pe Bart. E cumva o glumă?

— Nu-i pentru tine, colega, răspunse Bart cât se poate de serios. Este pentru sora ta, prietene. Un cadou pe care să i-l dai atunci când o să vă reîntâlniţi.

Connor se simţi atât de mişcat, încât îşi pierdu cuvintele. Închizându-şi ochii, strânse puternic medalionul în pumn.

— Mă rog, bombăni Bart. N-a fost de fapt ideea mea. Cate şi cu mine ne-am gândit…

Cuvintele i se pierdură în aerul blând al serii.

— Credem că este mult prea devreme să-ţi pierzi speranţele, îi veni Cate în ajutor.

Aprobând-o tăcut, Connor simţi că lacrimile încep să bată în retragere.

— Nu voi renunţa la speranţă – niciodată.

Băiatul desfăcu lănţişorul medalionului, şi-l trecu pe după gât şi îl închise la loc.

— Arăt ciudat? întrebă el.

— Nici vorbă, prietene, mie îmi pari chiar şic.

— Şi nici pe departe să fi adoptat un obicei femeiesc, îl completă Cate, întărindu-şi vorbele clătinând prieteneşte din cap.

— Dar în tavernă ar fi bine să-l ţii ascuns, spuse Bart. Sunt pe-acolo mulţi cu ochi lacomi şi cu degete foarte lungi – indivizi ce nu s-ar da în lături să-ţi curme viaţa pentru o podoabă ca asta.

Connor îşi băgă medalionul pe sub bluză. Metalul era rece şi liniştitor în dreptul inimii. Îi găsise locul cel mai potrivit.

— Şi ce este atât de deosebit la taverna *Ceaunul Mămicii?* întrebă Connor. Deşi văd că sunt cu toţii foarte entuziasmaţi să meargă acolo, eu chiar nu ştiu la ce să mă aştept.

— Nu-i ceva greu de înţeles, îi răspunse Bart. Singurul lucru pe care poţi conta este că acolo te poţi aştepta la absolut orice! *Ceaunul Mămicii* este locul unde îşi dau în petic toţi piraţii din regiune, în compania băuturii bune şi a anturajelor proaste. Ia uite, prietene, aproape că am ajuns.

Connor urmări privirea lui Bart. Într-adevăr, coasta ţărmului începea să se contureze încet din bezna catifelată a cerului. În depărtare se ivi un afloriment stâncos, asemenea unui cărbune uriaş, plin de crestături, iar din întuneric licări firavă o lumină de neon, ce devenea tot mai strălucitoare, în timp ce corabia prindea viteză tot mai mare.

— Acolo-i *Ceaunul Mămicii,* îl anunţă Bart. Prietene, pregăteşte-te – fiindcă vei avea parte de-o noapte de neuitat.

Connor îşi puse instinctiv braţele pe după umerii lui Bart şi Cate. Era impresionat peste măsură de medalionul pe care tocmai îl primise.

Băiatul auzi din nou în minte glasul tatălui său:

— Ai încredere în maree, Connor. Pregăteşte-te. Aşa cum ţi-am spus şi înainte.

— Da, tati, răspunse Connor fără să deschidă gura şi, o clipă

mai târziu, începu să glumească cu noii săi prieteni.

Capitolul 29

Veşminte pentru cină

— De ce-ai fost mai devreme atât de rece cu mine? întrebă Grace, fără să-şi poată reţine această întrebare.

— Ce vrei să spui?

Grace lăsă tristă capul în pământ:

— Ştii foarte bine.

Lorcan se încruntă, dar îi răspunse cu blândeţe:

— N-am vrut decât să-l îndepărtez de tine pe locotenentul Sidorio. Ar fi fost mult mai bine dacă nu te-ar fi văzut.

— De ce?

— Nu ţi-am mai spus o dată, Grace? Corabia noastră nu este una obişnuită şi noi nu suntem un echipaj obişnuit. Chiar dacă nu arătăm foarte diferit de cei ca tine, avem nevoi pe care nu le poţi înţelege.

Din moment ce-ai aflat pe ce vas te găseşti, credeam că vei fi puţin mai atentă.

— Atentă la ce? spuse Grace, pregătită să-şi joace atuul. Căpitanul mi-a zis că nu sunt în pericol.

— Serios? întrebă Lorcan privind-o adânc în ochi. Şi ţi-a mai spus cumva să hoinăreşti pe punte şi să faci cunoştinţă cu toţi membrii echipajului?

Grace roşi şi îşi coborî privirea.

— Nu, bineînţeles că nu.

— Aşa credeam şi eu.

— M-a rugat să mă întorc în cabină înainte să sune Clopotul Amurgului, dar am adormit în bucătărie.

Lorcan se holbă la ea, parcă nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Ai fost şi-n bucătărie? Grace!

— Da, răspunse ea, iritată de tonul băiatului. Căpitanul mi-a spus că pot vizita în voie corabia, cu condiţia să revin în cabină înainte să sune Clopotul Amurgului.

— Şi totuşi ai ales să nesocoteşti sfatul căpitanului.

— Nu, spuse Grace categorică, eu chiar am vrut să-i dau ascultare, numai că am mâncat în bucătărie nişte supă şi am adormit. Se pare că am dormit ceasuri în şir, căci m-am trezit cu puţin înainte să sune clopotul. Dar chiar şi aşa, am ajuns la ţanc aproape de cabină, doar că am dat întâmplător peste domnişoara Flotsam, care a început să-mi vorbească şi n-am vrut să fiu nepoliticoasă, să nu-i răspund şi, înainte să-mi dau seama…

Lorcan se ridică şi împinse nervos scaunul:

— Înainte să-ţi dai seama, te-ai trezit stând la şuetă cu locotenentul Sidorio!

— Nici pe departe nu i-aş putea spune şuetă, răspunse Grace, contrariată de agresivitatea tânărului.

Lorcan îşi acoperi ochii cu palmele şi, după ce clătină deznădăjduit din cap, îşi coborî braţele nervos.

— Tu chiar nu înţelegi? Nu-ţi dai seama unde te afli? Noi încercăm să te apărăm, dar se pare că tu nu vrei să te ajuţi.

— De cine sau de ce anume mă protejaţi? întrebă Grace. Căpitanul mi-a spus clar că nu sunt în pericol.

Punându-şi gândurile în ordine, Lorcan oftă şi începu să măsoare camera la pas.

— Căpitanul e un om foarte bun şi nici prin gând nu-mi trece să-i nesocotesc autoritatea. Cu mulţi ani în urmă, el a lansat la apă această corabie şi mi-a oferit atât mie, cât şi celorlalţi, un loc unde să ne adăpostim de răutăţile acestei lumi. El se îngrijeşte de noi, ne hrăneşte şi ne oferă o linişte cum nu credeam că aveam să mai găsim vreodată. El are grijă să ne dea tot ce dorim, în timpul ospeţelor noastre săptămânale. Şi totuşi… Lorcan se opri şi inspiră adânc, există pe corabie câteva persoane care nu-mi împărtăşesc deloc ideile. Sunt câţiva indivizi care nu vor să-şi potolească foamea doar o dată pe săptămână şi ar prefera să decidă singuri cât de mult şi cât de des să facă acest lucru. Aceştia consideră că a sosit vremea ca lucrurile să decurgă numai aşa cum vor ei şi, drept să-ţi spun, nu mai am certitudinea că-ţi vom putea garanta în continuare siguranţa.

Lorcan se arătă trist şi la fel de zguduit de aceste cuvinte ca şi Grace.

— Grace, cu puţin timp în urmă nici prin gând nu mi-ar fi trecut asemenea lucruri, dar ai venit la noi într-o vreme a marilor schimbări, când nimic nu mai este sigur. Iar aici,

continuă el, bătându-se uşor în piept, aici, în acest loc unde a bătut cândva o inimă, încep să devin tot mai convins că trebuie să pleci cât mai repede de pe acest vas.

Grace îi privi surprinsă chipul înspăimântat şi îşi dădu brusc seama cât de mult greşise îndoindu-se de Lorcan Furey. Tânărul îi dorea într-adevăr numai binele, dar de-acum începea s-o sperie. Dacă el nu o putea proteja… Dacă nici măcar căpitanul nu o putea apăra… Atunci cine?

Înainte ca fata să mai apuce să spună ceva, se auzi o ciocănitură în uşă. Grace tresări şi privi spre uşă. Lorcan se întoarse şi el şi îşi aminti că uitase să închidă uşa. Mânerul rotund al uşii se răsuci şi uşa se deschise scârţâind încet.

Ţinând pe braţ mai multe umeraşe pline cu rochii, domnişoara Flotsam se strecură iute înăuntru, odată cu parfumul puternic al trandafirilor proaspăt culeşi.

— Ţi-am promis că-ţi voi împrumuta ceva frumos cu care să te îmbraci la Ospăţ, spuse tânăra. Eu mă ţin întotdeauna de cuvânt.

Uşurat şi totodată sceptic, Lorcan clătină din cap.

— Ei, gata, îi spuse autoritară domnişoara Flotsam. Mus Furey, dacă ai fi ştiut mai multe despre femei, ai fi aflat cu siguranţă că doamnele pun mare preţ pe aspectul şi înfăţişarea lor. Am dreptate, Grace?

Punându-i pe rând fiecare rochiţă în dreptul corpului, domnişoara Flotsam se uită la Grace cu privirea unei creatoare de modă.

— Rochiţa turcoaz nu ţi se potriveşte deloc, spuse ea, aruncând rochia pe pat şi trecând la următoarea.

Grace nu era atrasă de niciuna dintre rochiţe şi, cu toate că-şi dădea seama că acestea i-ar fi venit foarte bine domnişoarei Flotsam, nici nu mai ţinea minte de când nu mai îmbrăcase o rochie – dar cu siguranţă nu purtase vreodată veşminte atât de fine ca acestea, din şifon şi mătase, împodobite cu mărgele şi nasturi din perle scumpe.

— Cred că cel mai bine ţi s-ar potrivi ceva între roz şi galben-auriul unei primule. Hai să aruncăm o privire la fiecare dintre acestea şi să hotărâm după ce te vedem în amândouă, spuse domnişoara Flotsam, începând deja să dea jos de pe umeraşe cele două rochiţe.

Grace nu dorea să probeze niciuna dintre rochiţe şi aruncă o privire spre Lorcan.

— Grace nu are nevoie de aceste toalete atât de elegante, spuse Lorcan. Ea nu va participa la Ospăţul din noaptea asta.

Domnişoara Flotsam se întoarse mirată spre Lorcan:

— Nu? Ah, dar e ridicol! Toţi participă la Ospăţ.

Lorcan negă dând din cap:

— Nu şi Grace.

— Nu se poate, insistă domnişoara Flotsam, oferindu-i fetei rochiţa galbenă.

Lorcan se ridică şi îi luă ambele rochii din mâini:

— Grace *nu* va participa la Ospăţ. Darcy, astea sunt ordinele căpitanului.

Prin aceasta părea să fi rostit cuvintele magice, căci domnişoara Flotsam îi luă din mână rochiţa galbenă şi începu iute să-i încheie nasturii, după care o strânse în braţe ca şi cum ar fi fost silită să-şi ia la revedere de la un prieten drag.

— Este o rochiţă foarte frumoasă, spuse ea cu atâta tristeţe, încât Grace crezu că nu mai are mult până să izbucnească în plâns.

— Darcy, dar de ce nu o îmbraci tu? spuse încet Lorcan.

— Să o port eu?

Lorcan consimţi:

— Da, mergi şi schimbă-te, dar mai repejor, căci se aud deja primele acorduri ale muzicii.

Grace auzi şi ea sunetele stranii şi liniştitoare ale câtorva instrumente de percuţie, a căror cadenţă semăna cu bătăile inimii, accentuate în contrapunct. Deodată, îşi aminti că ritmul semăna cu cel pe care îl auzise în prima ei noapte la bordul vasului.

— Aşa e, mă duc şi mă schimb chiar acum, spuse domnişoara Flotsam, vorbind mai mult ca pentru sine, în timp ce strângea iute rochiţele, şi porni clătinându-se spre uşă.

După numai câţiva paşi, domnişoara Flotsam încremeni când văzu uşa deschizându-se în faţa ei. Când Sidorio trecu pragul uşii, o umbră vastă şi întunecată inundă cabina şi estompă mare parte din lumină.

Zâmbind crud, Sidorio privi răuvoitor spre domnişoara Flotsam, apoi către Grace şi la urmă spre Lorcan.

— Ce înseamnă asta, mus Furey? Ştiu că nu eşti tu un bărbat în toată firea, dar ai început de-acum să discuţi cu doamnele despre modă?

Lorcan nu-i răspunse şi se apropie de Grace – poziţie din

care să o poată apăra în caz de nevoie.

— N-ai auzit muzica? spuse Sidorio. Ospăţul e pe cale să înceapă.

— Într-adevăr, zise Lorcan, ieşeam chiar acum.

— Nu vorbeam cu tine, *duduie* Furrey, ci cu micuţa noastră donatoare.

Ochii negri o ţintuiau nemiloşi pe Grace şi fata deveni cu adevărat înspăimântată. Muzica începu să răsune mai puternic şi, între cele două ritmuri, se auzi sunetul unui flaut.

— Grace nu-i donatoare, spuse Lorcan. Trebuie să fi înţeles greşit.

— N-am înţeles deloc greşit, se răsti Sidorio. Bătrânul Nathaniel nu mai poate să participe la Ospăţul din această noapte, iar la masă nu trebuie să rămână niciun loc liber. În plus, orfana asta sfrijită are nevoie de-o masă copioasă.

— Grace *nu* este donatoare, repetă Lorcan, pregătindu-se să-l înfrunte pe Sidorio, deşi acesta era de două ori cât el.

— Iar eu spun că este, insistă Sidorio. Aşa cum mi-a confirmat şi căpitanul.

Lorcan clătină din cap:

— Căpitanul n-ar accepta niciodată…

— Dacă nu mă crezi, du-te şi întreabă-l, îl întrerupse Sidorio. De fapt, ce-ai zice să mergem amândoi la el şi să le lăsăm pe cele două doamne să discute despre ţoalele lor?

Sidorio se întoarse batjocoritor spre Lorcan:

— Sau preferi cumva să stai aici şi să le aranjezi părul şi să le împodobeşti cu fundiţe?

Sidorio rânji respingător şi ieşi din cabină, în vreme ce domnişoara Flotsam încremenise ca o stană de piatră.

Lorcan o privi îndurerat pe Grace.

— Îmi pare foarte rău, Grace. N-am vrut să se întâmple una ca asta.

— Este în regulă, îi răspunse ea, mult mai calmă decât se simţea în sinea ei. E în regulă. Ştiu că ai făcut tot ce ţi-a stat în puteri. Dacă aşa trebuie să decurgă lucrurile, atunci aşa să fie. Domnişoară Flotsam, îmi mai împrumutaţi rochia galbenă? Din moment ce voi participa la Ospăţ, măcar să fiu îmbrăcată cum se cuvine.

Capitolul 30

Ospăţul

Era ceva ciudat de liniştitor în muzica pe care Grace o auzi mult mai clar odată ce ieşi din cabină, înveşmântată în rochia galben-aurie pe care i-o împrumutase domnişoara Flotsam. Rochia, bineînţeles, era puţin cam lungă pentru ea – dar tânăra îi arătase cum să strângă faldurile în exces şi să le ţină în mâini în timpul mersului. Când păşi pe coridor, îmbrăcată mai elegant ca niciodată, Grace se simţi ca o mireasă şi, totodată, ca un mieluşel trimis la sacrificiu. Şi totuşi, cadenţa repetitivă a tobelor o calma şi îi alunga toate temerile.

Domnişoara Flotsam fusese nevoită să o lase singură.

— Vampirii şi donatorii nu intră la Ospăţ împreună, îi explicase Lorcan. Donatorii sunt cei care trebuie să sosească primii.

Şi astfel, Grace străbătu din nou coridoarele şi scările corabiei, coborând tot mai adânc în străfundurile pe care le vizitase mai devreme, în timpul zilei. În faţa ei, ceilalţi donatori ieşiseră deja din cabine şi, chiar dacă arătau la fel ca nişte oameni obişnuiţi, din toate punctele de vedere, păreau totuşi foarte apatici şi moleşiţi, de parcă ar fi fost deja goliţi de sânge – ceea ce de altfel se şi întâmpla, săptămână de săptămână. Era evident că această practică îşi pusese semnificativ amprenta asupra lor – şi nu era deloc improbabilă posibilitatea să sfârşească toţi la fel ca sărmanul Nathaniel, care devenise la fel de fragil şi de firav ca o cochilie.

Observând că donatorii erau cu toţii în vârstă, îşi făcu oarece speranţe şi se gândi că era foarte posibil să fi fost prea mică pentru a fi donatoare. Sidorio însă mai mult ca sigur nu-i împărtăşea asemenea idei. Înaintând alături de ceilalţi, Grace încercă să le zâmbească timidă.

După plecarea lui Sidorio nu mai avusese prea multă vreme să-l întrebe pe Lorcan tot ce dorea să afle, dar, în timp ce domnişoara Flotsam începuse s-o aranjeze, Lorcan o asigurase că va discuta personal cu căpitanul. Lorcan nu credea că acesta se răzgândise în privinţa ei şi bănuia că trebuie să fi fost la

mijloc o viclenie de-a locotenentului Sidorio. Iar la urmă i-a promis că, indiferent dacă va deveni sau nu donatoare, nu va permite în niciun caz să i se facă vreun rău fatal. Angajamentul tânărului putea fi interpretat şi altfel, reflectase ulterior Grace, şi înţelegând prin aceasta că Lorcan nu va permite să fie omorâtă – dar că nu va interveni, în caz că fata va trebui totuşi să-i doneze cuiva sânge. Probabil chiar lui Sidorio. Şi, la drept vorbind, cu ce era o astfel de soartă mai bună decât moartea?

Odată ajunsă pe ultimul coridor, Grace îşi îndepărtă toate aceste gânduri şi îi urmă pe ceilalţi donatori în sala de ospăţ. Încăperea era foarte spaţioasă şi semăna mai degrabă cu o sală de bal, luminată de candelabre şi având în mijloc o masă lungă, ce se întindea până în celălalt capăt al sălii – aranjată impecabil cu feţe de masă din damasc, porţelanuri fine, pahare de cristal şi tacâmuri strălucitoare din argint. Toate acestea erau însă înşirate doar pe o parte a mesei – adică exact pe acea parte unde se plasaseră donatorii, oprindu-se în faţa scaunelor şi aşteptând ca vrăjiţi în acordurile hipnotice ale muzicii. Pe mijlocul mesei se afla un şir lung de lumânări aprinse – în pâlpâirile cărora nimeni nu scoase un cuvinţel.

Apoi îşi făcură apariţia vampirii. După cum îi explicase Lorcan, fiecărui vampir îi era repartizat un donator. Odată ce intrau, vampirii îşi căutau perechea şi, după ce-şi găseau locul în faţa donatorului sau donatoarei repartizate, făcea fiecare câte o plecăciune şi se aşezau.

Grace urmări cum domnişoara Flotsam îşi căută perechea, după care făcu o reverenţă şi se aşeză pe scaunul din faţa donatorului. Câteva clipe mai târziu, Grace îl văzu şi pe Lorcan, care părea în continuare îngrijorat şi o privi foarte tulburat, cu puţin înainte să-şi găsească donatoarea, în faţa căreia se aplecă formal şi se aşezară amândoi deodată.

Ritualul continuă în acelaşi stil şi, în timp ce vampirii scrutau în lungimea mesei şi îşi căutau perechile, Grace îşi aminti de incursiunea ei de mai devreme sub punte şi de încercarea de a afla numărul total al membrilor echipajului. Erau însă mult mai mulţi decât îşi imaginase, mai ales că sala ospăţului părea să se întindă pe toată lungimea corabiei.

Nu peste mult timp, în afară de ea, nu mai rămăseseră decât patru-cinci donatori şi, în numai câteva clipe, numărul acestora scăzuse la doi – ea şi bărbatul din apropiere, aflaţi amândoi tocmai în celălalt capăt al mesei.

În cele din urmă şi-au făcut apariţia şi ultimii doi vampiri. Sidorio mărşălui cu aroganţa-i caracteristică, la câţiva paşi în faţa căpitanului. La masă nu mai rămăseseră decât două locuri disponibile – cel din faţa ei şi a bărbatului de lângă ea. Grace aştepta tot mai deprimată apariţia locotenentului Sidorio şi, imediat ce-şi ridică privirea, îl văzu pe acesta în faţa ei – de cealaltă parte a mesei. Sidorio nu schiţă un zâmbet şi, în locul unei reverenţe, preferă să încline superficial din cap, spre deosebire de toţi ceilalţi vampiri, care îşi salutaseră respectuoşi donatorii – probabil în semn de apreciere pentru sacrificiul acestora. Când Sidorio trase scaunul să se aşeze, căpitanul apăru în dreptul lui:

— Nu, locotenente. Ce-ai zice să te aşezi alături?

Grace răsuflă uşurată la auzul şoaptelor acestuia.

— Căpitane, dar mă simt foarte bine aici. Mi-am ales deja noua donatoare, insistă Sidorio, continuând să tragă scaunul.

— Nu, locotenente. Insist, hai să schimbăm locurile.

Cu toate că vorbele erau abia şoptite, nu exista nicio îndoială în privinţa autorităţii cerinţei căpitanului. Sidorio aruncă o privire în lungul mesei, probabil în încercarea de a-şi evalua opţiunile. Căpitanul aşteptă însă răbdător.

În cele din urmă, Sidorio păşi într-o parte şi se aşeză, fără ca măcar să-şi aplece cu un deget capul în faţa bărbatului din dreapta fetei.

Căpitanul o salută respectuos, îşi aranjă mantia şi se aşeză pe scaunul din faţa ei. Grace nu-şi putea spune dacă acesta o salvase, ori pur şi simplu îi rezervase o soartă diferită şi, probabil, mult mai cumplită. Cu toate acestea, înfrângerea locotenentului îi oferise o oarecare satisfacţie şi, neputându-se abţine, Grace îi zâmbi printre dinţi.

— Grace, nu-l înfuria, îi răsunară din nou cuvintele căpitanului în minte, sfat în urma căruia fata îşi întoarse capul şi se concentră la ritmul pulsator al muzicii.

Ospăţul se dovedi un eveniment atât de elaborat, încât nici nu mai era de mirare că perspectiva apropierii acestuia îi stresase atât de mult pe bucătăreasă şi pe Jamie. Fiecărui donator i s-a servit o mulţime de delicatese. Mesenii au început felul întâi cu homari fripţi, bucate care, în opinia fetei, puteau foarte bine servi drept fel principal. Când Grace încă întingea în sosul delicios al mâncării, farfuria i-a fost înlocuită cu o alta,

încărcată cu o bucată mare de friptură şi un curcubeu de legume – printre care roşii, dovlecei şi zucchini.[4] Carnea, la fel ca şi homarul de mai devreme, i se topea pur şi simplu în gură şi, la fel cum se întâmplase şi în timpul zilei, când mâncase supă, Grace se simţi din nou copleşită de o foame extraordinară. Printre îmbucături se întrebă cum de reuşise bucătăreasa să pregătească atât de multă mâncare, avându-l ca ajutor doar pe Jamie? Era un adevărat mister.

Cu toate că s-au întreţinut politicoşi pe parcursul cinei, mesenii n-au intrat în conversaţii generale. Vampirii li se adresau donatorilor de parcă nu s-ar fi aflat la o masă comună, ci ar fi stat la mese de două persoane. Grace o auzi pe domnişoara Flotsam turuind cât zece, fără să-i dea donatorului nici cea mai mică şansă să-i răspundă. Puţin mai departe, Lorcan zâmbea şi dădea afirmativ din cap la vorbele tinerei sale donatoare. Simţind un uşor junghi de invidie, Grace se întrebă ce discutau cei doi. Începuse să se simtă destul de apropiată de Lorcan şi i se părea ciudat să-l vadă discutând atât de intim cu altcineva.

Sidorio nici nu se sinchisi să discute cu donatorul său şi, cu toate că acesta depunea eforturi considerabile pentru a-i atrage atenţia, locotenentul nu făcea decât să mormăie, să bombăne câteva cuvinte de neînţeles şi să bată deseori darabana cu degetele pe faţa de masă. Frustrarea pe care o resimţea locotenentul era mai mult decât evidentă şi, din câte îşi dăduse seama, era doar o chestiune de timp până când vampirul avea să răbufnească înfuriat.

În ceea ce-l privea pe căpitan, acesta nu i s-a adresat fetei mai deloc. Şi el părea foarte îngândurat. Posibil din cauza lui Sidorio. Îngrijorarea căpitanului însă era de înţeles – mai ales dacă Lorcan avusese dreptate şi Sidorio urmărea cu adevărat să pună la îndoială autoritatea căpitanului. Şi totuşi, chiar dacă nu-i vorbise, Grace se simţea cât de cât în siguranţă în prezenţa lui – îndeosebi în momentul când observă pe masca acestuia o încreţitură ce îi semnala clar prezenţa unui zâmbet. Gestul căpitanului era îndeajuns de liniştitor, cât să-i permită să se bucure de bucatele delicioase de pe masă şi să nu-şi facă griji în privinţa modului în care s-ar putea desfăşura lucrurile în continuare.

[4] Legumă asemănătoare dovlecelului, dar a cărui coajă este verde-închis.

Pe parcursul cinei, aceeaşi muzică ritmată nu deveni o clipă monotonă sau plictisitoare şi, după ce-au terminat desertul – un jeleu de fructe puternic aromat –, muzica începu să se audă tot mai tare. Încercând să-i zărească pe muzicanţi, Grace scrută lungimea sălii, dar nu văzu pe nimeni.

Odată ce au fost luate tacâmurile şi farfuriile, intensitatea muzicii crescu şi mai mult. În mijlocul mesei, lumânările pâlpâiră şi, după ce şi-au proiectat lumina caldă pe chipurile mesenilor, prima pereche s-a ridicat din celălalt capăt al mesei şi a pornit spre ieşire.

Următoarele perechi i-au urmat exemplul, perfect sincronizate, şi au ieşit în valuri unele după altele – fără ca nimeni să se grăbească sau să iasă din ritm. Grace se întrebă dacă nu cumva se coordonau după cadenţa muzicii.

Într-un târziu îi veni şi ei rândul şi, imediat ce Sidorio şi donatorul acestuia au pornit spre ieşire, Grace şi căpitanul s-au ridicat, s-au privit peste masă şi au înaintat în acelaşi ritm de-o parte şi de alta a mesei.

Grace îşi simţea inima bătând tot mai puternic şi, oricât de mult încerca să o armonizeze cu ritmul constant al muzicii, pulsul ieşea din cadenţă asemeni unui peşte ce refuză să se lase prins.

În cele din urmă, odată ajunşi la capătul mesei, căpitanul se apropie şi îi întinse fetei braţul. Ca şi cum s-ar fi lăsat invitată la dans, Grace îl luă instinctiv de braţ. Fiind ultima pereche ce urma să iasă din sală, în dreptul pragului, căpitanul privi scurt peste umăr şi lumânările se stinseră toate deodată. Căpitanul o privi din spatele măştii şi îi şopti:

— Copilă, nu-ţi fie teamă.

Pornind pe urmele celorlalte perechi, au continuat să înainteze tăcuţi spre cabina căpitanului.

Capitolul 31

Foamea

În cabină, căpitanul se aşează în balansoarul din faţa căminului şi, aşa cum îi stătea în obicei, îşi aranjă tacticos faldurile mantiei. Ar fi putut avea parte de-o atmosferă liniştitoare şi confortabilă, gândi Grace – *dacă* nu s-ar fi aflat în compania căpitanului unei corăbii cu vampiri; *dacă* în locul goliciunii chipului ar fi avut trăsături normale – ochi, nas, buze – şi ar fi respirat ca orice om; *dacă* în celelalte cabine, restul echipajului nu şi-ar fi potolit foamea de sânge. Într-adevăr, de n-ar fi fost toate acestea, ar fi putut avea parte de-o ambianţă plăcută.

Ce avea să-i rezerve soarta în continuare, se întrebă Grace, urmărindu-l pe căpitan cum scormonea jarul şi privindu-i ceafa rasă, ce părea să-i arate că încă nu-şi pierduse complet forma umană. Căpitanul o scăpase într-adevăr din ghearele lui

Sidorio, dar poate că dorise de fapt să o ia pentru el. Posibil să-şi fi folosit autoritatea doar pentru a-i bea el din sânge. Când parcurseseră mai devreme culoarele vasului, Grace remarcase cum uşile se închideau una după alta, imediat ce fiecare vampir îşi urma donatorul sau donatoarea în cabină. Donatorii erau cei care intrau primii, fără excepţie – fie pentru a arăta că acţionează de bunăvoie, fie, probabil, pentru a fi împiedicaţi să scape.

— Copilă, văd că tremuri. Vino şi stai lângă foc.

Ca şi mai devreme, cuvintele şoptite ale căpitanului păreau să-i fi răsunat direct în minte.

Când Grace se apropie şovăielnică de balansoar, căpitanul îşi întoarse chipul mascat spre ea.

— Ah, văd că nu frigul te face să tremuri. De ce ţi-e frică? Ţi-am spus că nu are de ce să-ţi fie teamă.

Grace îşi aminti încă o dată de uşile ce se închideau pe culoare, precum şi de apatia şi resemnarea donatorilor în faţa sorţii.

— Ce se petrece în celelalte cabine?

— Într-adevăr, trebuie să ştii. Aşază-te confortabil şi mă voi strădui să-ţi clarific toate nelămuririle.

Căpitanul avea talentul de a vorbi foarte cumpătat, de parcă ar fi discutat cu ea despre problemele pe care le întâmpina în rezolvarea unei teme pentru acasă, şi nicidecum despre actele sălbatice care aveau loc în celelalte cabine.

Grace se aşează alături de el, pe marginea balansoarului, ţinându-şi tălpile pe podea şi împiedicând astfel legănarea scaunului.

— După cum ai văzut, începu căpitanul, fiecare membru al echipajului are câte un donator. Te asigur însă că toţi donatorii sunt foarte bine îngrijiţi, sunt bine hrăniţi şi trăiesc în confort şi linişte.

Acest aspect era totuşi discutabil, gândi Grace – pentru că, în definitiv, cum ai putea duce o viaţă liniştită, când ştii că trebuie să-ţi donezi săptămânal sângele unui vampir?

— Bună întrebare, spuse căpitanul, neliniştind-o pe Grace cu indiferenţa cu care îi citea gândurile. Dar trebuie să ştii că donarea durează foarte puţin şi nu este deloc dureroasă.

Ridicându-şi tălpile de pe podea, Grace se aşează mai confortabil şi, imediat ce se relaxă, simţind că o cuprinde moleşeala, îşi înăbuşi somnoroasă un căscat.

— Le oferim donatorilor un regim alimentar variat şi extrem de nutritiv. Tocmai de aceea te şi simţi uşor adormită, remarcă el zâmbind.

La auzul acestor cuvinte, Grace tresări şi îşi îndreptă brusc spatele.

— Acele bucate hrănitoare, continuă căpitanul, chiar dacă pot provoca un mic şoc organismului, produc totodată un sânge foarte bun calitativ. Aşa am şi reuşit să limităm donarea la numai o zi pe săptămână şi am transformat-o într-un ospăţ, sau chiar ritual, aş putea spune – dar nu doar pentru a maximiza aportul de substanţe nutritive în sânge, ci şi pentru a aduce un omagiu donatorilor. Le suntem foarte recunoscători pentru darul lor – darul vieţii –, căci, vezi tu, săptămână de săptămână echipajul renaşte numai datorită lor.

Căpitanul făcu o pauză şi zgândări din nou jăraticul.

— Şi dacă vreunul dintre membrii echipajului vrea să bea mai mult sânge, ori mai des decât aţi stabilit?

— Grace, asta nu-i o opţiune – cel puţin câtă vreme rămân

căpitanul acestui vas. Nu au nevoie să consume sânge prea des şi nici mai mult decât doza stabilită. Un consum prea mare îi afectează negativ atât pe donatori, cât şi pe vampiri. Prin aşa ceva n-ar face decât să se dezechilibreze şi să devină… cum să-ţi spun? Irascibili şi schimbători. În plus, cu cât vor lua mai mult, cu atât vor avea impresia că au nevoie de mai mult. Este însă o mare diferenţă între ceea ce ai cu adevărat nevoie şi ceea ce te autoconvingi că ai nevoie.

— Şi totuşi, insistă Grace, dacă aţi avea sub comanda dumneavoastră vampiri care să dorească să bea sânge ori de câte ori doresc?

— Aceştia ar trebui să părăsească vasul şi să se descurce singuri în lume. Noi avem aici cu totul alte reguli. Grace, vampirii sunt foarte defăimaţi şi consideraţi adevăraţi demoni. Aminteşte-ţi numai versurile baladei: *Dacă piraţii-s fioroşi, iar vampirii de-a dreptul mortali…* Să ştii că este adevărat. Şi înţeleg foarte bine de ce ni s-a pus această etichetă. Singuri ne-am atras aceste calificative, căci ne-am fundamentat existenţa numai în jurul poftei de sânge. Eu însă am descoperit un alt mod de viaţă şi, în ceea ce mă priveşte, nu mai am nevoie să beau sânge.

Era o informaţie binevenită pentru Grace. Fata îşi descleştă pumnii şi se mai relaxă puţin. Dar cum era posibil aşa ceva?

— Suntem câţiva care trăim în acest mod. Nevoia de sânge reprezintă de fapt nevoia pentru *prana,* pentru energie. Eu însă am învăţat să trăiesc numai din asimilarea pranei.

— Îi luaţi *energia* donatorului?

— Grace, eu nu am nevoie de un donator. Să nu-ţi fie teamă, pentru că nu caut un donator. Prana este asimilată diferit. Este însă un proces mai complicat, despre care putem vorbi altă dată. Cred c-ai şi ameţit, după câte lucruri ai văzut şi ai auzit în această noapte. Se vede că eşti obosită şi, drept să-ţi spun, şi eu mă simt la fel. Însă vreau să te încredinţez că oboseala mea este una cât se poate de naturală şi nu am nicio nevoie să-ţi iau din energie. Sper să fi fost suficient de liniştitor, cât să ai încredere că te poţi întoarce să te odihneşti în siguranţă în cabina ta.

— Da, răspunse Grace ridicându-se. Într-adevăr, acum m-aţi liniştit. Mulţumesc.

— În regulă, spuse căpitanul, lăsându-se pe spătar şi coborându-şi capul în piept.

În şemineu, focul îşi pierdu din intensitate şi Grace avu

impresia că vinişoarele din mantia căpitanului licăriră uşor. Era totuşi foarte probabil să fi fost o simplă reflectare a jăraticului.

Fără să facă un zgomot, Grace se întoarse şi porni încet spre uşă. În faţa pragului, glasul căpitanului îi răsună încă o dată şoptit în minte.

— Grace, îmi face deosebită plăcere să discut cu tine.

— Şi mie. Somn uşor, îi zâmbi Grace, după care deschise uşa şi ieşi pe puntea pustie şi întunecată a vasului.

În briza fortifiantă a oceanului, Grace se apropie încă o dată de balustradă. În strălucirea domoală a lunii, velele păreau străbătute de aceleaşi vinişoare ca şi mantia căpitanului. Din ce erau făcute? Să fi fost din acelaşi material ca şi mantia căpitanului?

— În noaptea asta avem parte de lună plină.

Nu mai era singură. Fără să se întoarcă, Grace recunoscu vocea lui Sidorio şi simţi cum îi îngheaţă sângele în vene.

— Iar în nopţile cu lună plină am o foame de nestăpânit.

Când se întoarse, văzu o imagine mult mai groaznică decât se aşteptase. Sidorio îl ţinea în braţele-i vânoase şi musculoase pe bărbatul care stătuse în faţa lui la Ospăţ. Mâinile bărbatului atârnau lipsite de vlagă şi, cu toate că părea să doarmă, o rază de lumină îi dezvălui fetei că sărmanul om se cufundase într-un somn din care nu se va mai putea trezi vreodată. Sidorio îi luase prea mult sânge.

Sidorio traversă cu paşi mari scândurile roşii ale punţii şi, fără nici cea mai mică ezitare, azvârli cadavrul peste bord. Când Grace auzi pleoscăitul surd al corpului la contactul cu apa, sunetul îi ricoşă în minte ca bubuitura unei arme de foc. Nu se simţise niciodată mai ameninţată ca în acele momente. Niciodată nu se simţise atât de singură.

Vampirul se apropie de ea şi, când păşi în lumina lunii, Grace observă că trăsăturile îi erau oribil de schimonosite şi ochii îi arătau ca două văpăi de foc. Era limpede că foamea încă îl chinuia cumplit. Luase prea mult sânge de la bietul său donator şi, după cum spusese căpitanul, prin aceasta nu făcuse decât să-şi stârnească şi mai mult apetitul.

Grace nu putea fugi. Nu putea risca să se împiedice şi să cadă pe punte, vlăguită şi lipsită de posibilitatea de a se apăra.

Sidorio îşi deschise gura într-un zâmbet înfiorător şi îşi descoperi în razele lunii incisivii aurii, ascuţiţi ca două pumnale.

— Să mergem în cabina ta, îi zise el.

Capitolul 32

Taverna Ceaunul Mămicii

Bart şi Cate nu minţiseră. Taverna *Ceaunul Mămicii* nu semăna cu nimic din ce văzuse Connor până atunci. Când băiatul sări pe puntea docului, Bart îl bătu uşor pe umăr.

— Bun venit în lumea întunericului, îi şopti el în ureche. Cum ţi se pare locul ăsta?

Era cu adevărat incredibil – o încrucişare între o dană şi o cârciumă veche. Construcţia era aşezată pe patru stâlpi din lemn, se înălţa la mai bine de patru metri deasupra apei şi arăta complet instabilă – de parcă ar fi stat din clipă în clipă să se dărâme şi să se prăbuşească în ocean. Într-un capăt al structurii se afla o roată uriaşă cu zbaturi, care se învârtea zgomotoasă şi bătea apa asemenea unui monstru marin ce soarbe hulpav din apa oceanului şi o scuipă apoi la loc.

În timp ce-i urma pe Bart şi pe Cate în cârciumă, Connor privi podeaua localului. Duşumeaua era construită din scânduri solide, pe care erau aşezate mese şi bănci lungi – dar, între acestea, în pardoseală erau goluri mari, ce dădeau direct în apele de dedesubt. Connor nu-şi dădu seama dacă lemnul putrezise de-a lungul vremii sau constructorii nu avuseseră suficient material pentru a termina podeaua.

Era foarte uşor să cazi prin acele spărturi, gândi Connor, şi, într-adevăr, în timp ce păşea cu atenţie, văzu dedesubt câţiva piraţi zbătându-se istoviţi în apă. Câteva funii erau atârnate de grinzi la intervale regulate, coborâte probabil în intenţia de a-i ajuta pe piraţi să urce înapoi – dacă mai erau în stare, fireşte. Altminteri, acolo avea să sfârşească prematur petrecerea lor nocturnă.

Ospătăriţele alergau neînfricate pe scândurile înguste ale duşumelei şi duceau piraţilor halbe înspumate de bere, cu siguranţa şi agilitatea unor adevărate gimnaste. Şi totuşi, pe cât erau de suple şi energice, pe atât erau de îndrăzneţe. Bart îl înghionti uşor pe Connor şi arătă spre Jack ştirbul, exact când

piratul se aplecă şi şopti ceva la urechea unei fete. Tânăra se lăsă uşor pe spate, îi zâmbi şi apoi îi dădu brânci în apă. Ferindu-se să nu fie stropită, tânăra se apropie şi le făcu cu ochiul.

— Asta o să-l mai trezească, le spuse ea.

— De fapt, nici măcar n-a *început* să bea, spuse Bart.

Fata râse şi clătină din cap:

— Băieţi, ne vedem mai târziu. Dacă aveţi nevoie de ceva, de orice doriţi, strigaţi după Sugar Pie.

Când fata plecă, Bart şi Connor se uitară ca vrăjiţi în urma ei.

— Cred că m-am îndrăgostit, spuse Connor, bulbucându-şi ochii cât cepele.

— Ei, poftim! zise Bart. Cred c-am găsit în sfârşit ceva care să ne sucească minţile.

— Băieţi, hai nu mai pierdeţi vremea, interveni Molucco Wrathe, luându-i de umeri şi împingându-i în faţă. Ma Kettle ne-a rezervat câteva mese în sectorul clienţilor distinşi. Haideţi să adunăm echipajul şi să începem petrecerea… înainte să apară domnişoara Li şi să ne spună că încălcăm cine ştie ce reguli!

După tot ce vedea în jurul său, Connor îşi dădu seama că petrecerea era deja în toi. Acoperind hurducăturile roţii cu zbaturi, o formaţie cânta foarte zgomotos o melodie ce părea o combinaţie de jazz, rock şi cântece marinăreşti. Connor nu mai auzise niciodată asemenea armonii, asurzitoare, dar plăcute – la fel ca întreaga atmosferă a cârciumii.

Aşa cum le spusese căpitanul Wrathe, în faţă îi aştepta un sector cu mese lungi, izolate printr-un cordon. În mijlocul meselor se afla o placă masivă de lemn, pe care era pictată corabia *Diablo,* dedesubtul căreia scria: *Rezervat pentru căpitanul Wrathe şi echipajul său.*

— Toţi clienţii importanţi au locuri rezervate, îi spuse Bart. După cum ţi-am mai zis, ăsta-i locul cel mai apreciat de piraţii din aceste ape. Şi nu cred să mai găseşti în altă parte ceva asemănător.

Imediat ce s-au aşezat la o masă, s-au trezit în faţă cu două halbe pline cu bere. Bart ridică halba:

— Noroc şi sănătate!

— Ia stai puţin! interveni Cutlass Cate. Are voie şi Connor să bea bere?

— Bineînţeles că nu, răspunse căpitanul Wrathe alăturându-

li-se. E mult prea tânăr să bea bere, aşa că-i vom comanda un punci fierbinte din rom!

Cate clătină din cap, după care zâmbi.

— Are toată lumea de băut? strigă Molucco Wrathe.

— Da, căpitane, se auzi răspunsul piraţilor însetaţi, aşezaţi deja la masă.

— Excelent! strigă din nou căpitanul Wrathe sărind pe masă.

— Prieteni, daţi-mi voie să ţin un mic toast, în cinstea uneia dintre cele mai fructuoase zile din viaţa noastră şi, bineînţeles, pentru cel mai bun echipaj de piraţi din câţi au existat vreodată!

— Ce-ai spus, Wrathe?

Connor se întoarse exact la ţanc şi văzu la masa alăturată un alt căpitan ce tocmai sărise pe masă, bubuind cu tălpile pe tăblia acesteia.

Formaţia îşi opri acordurile, probabil în dorinţa de a nu pierde ceea ce avea să urmeze.

Privind în jur, Connor văzu alţi trei piraţi fioroşi sărind pe mesele din jurul lor – după care îi urmară alţi şase.

Căpitanul Wrathe zâmbi cu mândrie:

— Ah, bună seara şi vouă, stimabili căpitani. Văd că Ma Kettle are în seara asta localul plin! Şi cum, rogu-vă, ne simţim cu toţii în această seară îmbătătoare?

— Până să apari tu, noi ne simţeam chiar foarte bine, strigă unul dintre căpitani, ai cărui susţinători izbucniră în hohote şi începură să lovească podeaua cu picioarele în semn de aprobare. Şi ne-am simţi şi mai bine, dacă ai înceta să-ţi mai conduci amărâta aia de corabie în apele noastre!

— Aşa el răcni un altul. În timp ce noi ne conformăm regulilor, tu navighezi în zigzag pe ocean, de parc-ai fi o balenă beată.

Remarca stârni şi mai multe hohote, ce păreau mult mai caustice de această dată.

— Colegi, li se adresă căpitanul Wrathe, încercând să-şi păstreze acelaşi ton glumeţ, posibil să fi fost puţin cam necuviincios, dar nu cred că acum e momentul şi locul să…

— Necuviincios? se răsti primul pirat. Din chestia asta n-o să scapi tu prea uşor.

— Aşa e, spuse al doilea căpitan. Vrem să ne dai ce ne aparţine de drept.

— Ce anume vă aparţine de drept?

— Captura, Wrathe. Ştim bine că azi ai fost la pescuit în

apele noastre şi tot ce ai capturat ne aparţine nouă.

La această remarcă, echipajul piratului îl aprobă prin urale şi oamenii începură să bată cu halbele în mese.

— Şi iată cum ajungi să culegi ce ai semănat, bombăni Cheng Li.

Connor observă cum Cate o privi mâniată pe tânără şi, pe măsură ce hărmălaia devenea tot mai mare, băiatul începu să se teamă nu doar pentru siguranţa căpitanului Wrathe, ci şi pentru structura fragilă a cârciumii.

Căpitanul Wrathe păru uşor tulburat, dar îşi recăpătă numaidecât sângele-rece:

— Îmi pare rău că i-am supărat pe temerarii mei colegi, aşa că, odată cu ivirea zorilor, vă propun să ne întâlnim şi să vă acord despăgubirile ce vi se cuvin. Bine? Ştiu că-i greu pentru un bătrân lup de mare să-şi mai schimbe năravul, dar voi încerca să-mi stăvilesc de-acum înflăcărarea. Băieţi, haideţi totuşi să nu ne stricăm această minunată seară, bine?

Căpitanul Wrathe privi pe rând chipurile împietrite ale piraţilor, după care strigă din nou:

— Toastaţi şi voi alături de mine? Haideţi, nu-mi purtaţi pică în seara asta – căci sunt într-o dispoziţie sentimentală. Băieţi, haideţi, ridicaţi-vă paharele!

Connor privi în tavernă. La mese încetară complet zgomotele şi comicăriile, şi toţi piraţii erau cu ochii ţintă la căpitanul Wrathe. Connor îşi aminti că Bart îi spusese că Molucco Wrathe se bucura de o mare reputaţie în rândurile piraţilor – şi evident avusese dreptate.

— Să bem pentru această minunată viaţă de pirat, spuse căpitanul Wrathe întorcându-se, aşa încât să li se adreseze tuturor marinarilor. Avem noi o viaţă scurtă, dar este una plină de bucurii!

Căpitanul îşi sorbi berea dintr-o înghiţitură şi, o clipă mai târziu, Sugar Pie îi luă halba goală şi i-o înlocui cu alta, plină ochi.

În tavernă urmă un moment de linişte şi, deodată, ceilalţi căpitani şi echipajele acestora şi-au ridicat halbele şi au strigat la unison:

— Pentru o viaţă scurtă, dar plină de bucurii!

Toţi bărbaţii şi femeile din tavernă au salutat entuziaşti toastul printr-o nouă serie de tropăituri şi bufnituri cu halbele în mese, provocând o gălăgie atât de mare, încât cârciuma începu

să se zguduie din toate încheieturile.

Căpitanul Wrathe îşi ridică braţul şi reduse la tăcere vacarmul.

— Unde-i Ma Kettle? strigă el. Vreau să fac cinste tuturor ticăloşilor prezenţi în această cârciumă. Chiar de-l credeţi voi un prost pe căpitanul de pe *Diablo,* măcar să ştiu că nu va putea spune nimeni că sunt un neghiob meschin!

La auzul acestor cuvinte izbucni un nou val de urale şi, fără să mai piardă vremea, ospătăriţele porniră năvalnic pe scândurile înguste ale duşumelei, aducând la mese zeci de halbe înspumate. Connor privi impresionat spectacolul din jurul său.

— Ei, ia te uite cine a venit odată cu fluxul şi a provocat o hărmălaie suficient de mare, cât să-mi strice somnul de frumuseţe, se auzi un glas aparte, uşor răguşit.

Bart îl înghionti pe Connor şi băiatul îşi vărsă paharul pe masă şi pe ghete.

— Prietene, fii atent acum!

Connor se întoarse şi văzu îndreptându-se ţanţoşă spre masa lor o femeie năucitoare, îmbrăcată într-o rochie lungă şi neagră. Când se apropie mai mult, Connor observă că rochia îi era croită numai din steaguri cu cranii şi oase încrucişate. Ma Kettle era mai bătrână decât „fetele” ei, dar, chiar şi aşa, era o femeie drăguţă, cu ochi ca două nestemate şi cu un păr sângeriu, pe care purta o diademă în formă de sabie.

— Nu-mi dă nimeni o mână de ajutor? întrebă Ma Kettle odată ajunsă la masa lor.

Fără să mai aştepte îndemnuri suplimentare, şase piraţi au sărit îndată de pe scaune, şi-au întins braţele şi au ridicat-o pe Ma Kettle pe masă.

— Domnilor, vă mulţumesc, le spuse ea, făcând politicoasă o reverenţă, după care o porni pe masă, în întâmpinarea căpitanului Wrathe.

— A trecut ceva vreme, Norocosule, îi zise Ma Kettle îmbrăţişându-l cu căldură. Trecându-şi pe după mijlocul femeii degetele încărcate cu safire, căpitanul o apropie cu tandreţe de el.

În timpul îmbrăţişării celor doi, Connor observă că, pe spatele rochiei, craniul şi oasele încrucişate erau reprezentate în strasuri scânteietoare. Pe un personaj mai anost, o asemenea imagine ar fi putut arăta de prost-gust, dar Ma Kettle părea să fie o persoană împătimită după rock and roll.

— Kitty, îi zise căpitanul Wrathe, făcând un pas în spate şi zâmbindu-i fericit, fără să-şi descleşteze degetele dintr-ale ei. Scumpa mea Kitty, ai rămas la fel de frumoasă ca în prima zi când ne-am întâlnit. Când să fi fost asta? Îţi mai aduci aminte?

— Hai să nu aducem în discuţie anul cu pricina, bine? spuse Ma Kettle, zâmbindu-i cu drăgălăşenie. Fireşte că-mi amintesc ziua când am pus ochii pe Norocosul meu. Erai cel mai chipeş pirat din câţi văzusem şi, dragul meu, sincer vorbind, anii care au trecut n-au făcut decât să te facă şi mai fermecător, ştrengar bătrân ce eşti.

Connor rămase surprins să-l vadă pe căpitanul Wrathe roşind ca o pătlăgea pârguită.

— Kitty, draga mea, am în echipaj un nou membru. Un puşti deosebit, pe care aş vrea să ţi-l prezint.

Căpitanul îi arătă banca unde şedea Connor, între Bart şi Cate.

— Aaa, bună, Bartolomeu, îl salută Ma Kettle, făcându-i cu mâna. Eh, uite un bărbat cu adevărat drăguţ. Ce n-aş da să fi fost cu zece ani mai tânără… sau, mai bine zis, cu vreo douăzeci sau treizeci, cam aşa ceva!

Bart îi suflă o bezea şi Ma Kettle mimă că o prinde.

— Kitty, ia caută şi priveşte dincolo de împeliţatul de Bartolomeu, la vecinul său mai tânăr. Domnule Tempest, vino te rog să faci cunoştinţă cu un renumit membru al regalităţii piratereşti.

Connor se ridică uşor nesigur pe picioare şi, după ce urcă grijuliu pe masă, se apropie de Ma Kettle. Neştiind cu exactitate ce-ar trebui să facă şi simţindu-se deja puţin obosit, hotărî să o salute printr-o plecăciune.

— Ia te uită, o adevărată comoară, îl salută Ma Kettle. Se vede că eşti un pirat pe cinste – şi, crede-mă, am văzut mulţi la viaţa mea. Tinere, stai aproape de Norocosul meu şi nu vei avea niciodată probleme.

Femeia îi făcu cu ochiul, după care strigă peste umăr:

— Sugar Pie, îngeraş, ai grijă ca fetele să fie foarte drăguţe în seara asta cu domnişorul Tempest. Iar dacă vezi cumva că se ia vreun pirat de el, trosneşte-l bine pe nesimţit şi spune-i că până la primăvară nu mai are voie să intre aici!

— Am înţeles, Ma! strigă Sugar Pie, salutându-şi şefa milităreşte.

— Mulţumesc, bombăni Connor roşind.

Stânjenit de atenţia care i se dăduse, Connor coborî atent de pe masă, în timp ce Ma Kettle îl conduse pe căpitan într-un loc mai retras, unde să discute şi să danseze în linişte.

— Hai, apucaţi-vă odată de cântat! le strigă membrilor formaţiei. Că nu vă plătesc să căscaţi gura la clienţi!

— Eu nu ştiu să ne fi plătit vreodată! strigă basistul.

— Johnny, taci şi începeţi odată să cântaţi!

Connor râse cu poftă. Simţind pe cineva atingându-l pe umăr, se întoarse şi o văzu în spatele său pe Cheng Li.

— Hai să facem o plimbare, să discutăm puţin, îi spuse ea.

Deşi se simţea în continuare uşor nesigur pe picioare, Connor se ridică.

— Amice, în locul tău, eu mi-aş lăsa berea aici, chicoti Bart.

Cheng Li l-a condus afară din local, pe o punte străjuită de copaci jacaranda, de ale căror ramuri pline cu flori albastre erau atârnate felinare strălucitoare. Puntea era pustie şi liniştea devenea tot mai pronunţată, pe măsură ce se depărtau de tavernă.

— A trecut o săptămână de când te-am salvat, spuse Cheng Li, şi s-au întâmplat multe între timp.

— Da, o aprobă Connor.

— Băiete, să ştii că m-ai impresionat cu adevărat. Astăzi mai mult ca oricând.

Connor se simţi foarte mândru la auzul aprecierilor fetei.

— Azi ai dat dovadă de mult curaj şi îndurare, totodată.

De această dată nu mai era sigur dacă tânăra îi făcuse sau nu un compliment.

— Înainte de raid ţi-am destăinuit câteva lucruri cu care nu ar fi trebuit probabil să te împovărez. Fiecare dintre noi trebuie să-şi poarte singur bătăliile. Eu, în definitiv, sunt adjunctul căpitanului, adăugă ea, lustruindu-şi giuviaerul din brasardă, de parcă ar fi vrut să-i dea nestematei şi mai mult luciu.

— Suntem cu toţii parte a unei singure echipe, spuse Connor. Am fost flatat de faptul că ai avut încredere în mine şi vreau să te asigur că nu voi spune nimănui ce mi-ai destăinuit.

Cheng Li încremeni pentru o clipă şi îl privi pe băiat în ochi.

— Ţi-aş rămâne foarte îndatorată pentru acest lucru.

— Pentru puţin, zise Connor, simţind că este pentru prima dată când discută cu ea ca de la egal la egal.

— Connor, cel mai mult m-a impresionat la tine faptul că durerea pricinuită de pierderea surorii tale nu ţi-a întunecat

deloc judecata.

Connor zâmbi:

— Ah, vezi tu, nici nu avea cum să mă afecteze acest lucru, pentru că ştiu că sora mea este teafără şi ne vom vedea cât de curând.

— Ce vrei să spui? Nu înţeleg, îi spuse Cheng Li, încruntându-şi nedumerită ochii negri.

— Tatăl meu mi-a dat asigurări în acest sens, răspunse Connor, zâmbindu-i în continuare. Nu mai trebuie să aştept prea mult. Grace este în viaţă şi ne vom întâlni curând.

— Dar, scuză-mă că-ţi reamintesc, tatăl tău este mort, zise tânăra, arătându-se la fel de nedumerită.

— Da, ştiu – numai că îi mai aud uneori vocea.

— Auzi vocea unei persoane moarte?

— Da. Probabil mă crezi nebun, dar…

— Nicidecum! clătină Cheng Li din cap. Eu sunt întotdeauna foarte deschisă faţă de asemenea chestiuni. Şi ce anume ţi-a spus tatăl tău?

— Nu prea multe, recunoscu băiatul. A insistat totuşi să fiu pregătit şi să am încredere în maree.

— Să ai încredere în maree… Interesant.

— Şi eu am crezut prima oară că este o simplă închipuire, dar mi-am dat repede seama că imaginaţia nu-mi juca nicidecum feste. I-am auzit glasul cât se poate de clar şi încă îl aud în inima mea. Grace este teafără. Ştiu sigur acest lucru.

Când îi rosti numele, Connor simţi medalionul vibrând uşor sub cămaşă.

— Aşadar, Connor Tempest, cutezanţa nu este unica ta aptitudine. Încă o dată, sunt foarte impresionată – şi mă întreb: sora ta are şi ea câteva din uluitoarele tale calităţi?

— Ah, fireşte. Ea e mult mai isteaţă ca mine. Grace citeşte multe cărţi şi are un mare talent în a-i citi şi pe oameni. Este foarte puternică – nu atât din punct de vedere fizic, cât mai ales mintal. Grace nu se dă niciodată bătută.

Cheng Li îl aprobă tăcută. Ajunseseră la capătul punţii şi se opriră la numai câţiva paşi de apă.

— Din ce-mi spui, Grace pare o tânără cu adevărat extraordinară. De-abia aştept s-o întâlnesc.

Cheng Li se întoarse şi-l privi atentă:

— Connor, după cum ţi-am mai zis, lumea piraţilor este în plină schimbare, iar cei ca tine şi ca sora ta au în faţă

oportunităţi fantastice – oportunităţi inimaginabile.

Vorbele fetei îi stârni curiozitatea şi Connor îşi dori să audă mai mult.

— Vom mai discuta şi altă dată. Acum trebuie să ne întoarcem şi să ne alăturăm celorlalţi, îi zise Cheng Li, ai cărei ochi sclipeau de entuziasm. Îţi fac cinste cu o cană cu vin fierbinte din orez şi vom ciocni împreună pentru un viitor strălucit.

După ce-au pornit împreună spre cârciumă, Cheng Li îi spuse:

— Ar mai fi totuşi încă ceva.

— Da, ce anume?

— Connor, ar fi bine să păstrăm numai pentru noi amănuntele acestei discuţii. Ştiu că ai mulţi prieteni pe *Diablo* – ceea ce este un lucru chiar foarte bun, serios vorbesc. Dar sunt totuşi câteva lucruri pe care nu le putem împărtăşi celorlalţi. Asta este povara măreţiei noastre. Îţi prevăd un viitor strălucit şi sunt convinsă că-i vei întrece cu uşurinţă pe cei care îţi sunt acum camarazi – şi chiar pe cei care îi vezi acum ca superiori. Nu va fi însă o ascensiune uşoară – nici să nu te aştepţi la aşa ceva. Nu uita însă că ascensiunile facile nu fac nici cât praful de sub tălpi. Drumurile ce ne tocesc hainele, care ne pun mintea la încercare şi care ne tulbură inimile… acestea sunt ţelurile de urmat în viaţă, căci numai ele ne arată cine suntem cu adevărat.

Cheng Li îi vorbise cu aceeaşi sinceritate brutală care o caracteriza şi, în timp ce înaintau într-o tăcere cordială, Connor îşi dădu seama că ştia deja mare parte din lucrurile pe care tânăra voise să i le transmită.

Capitolul 33

Sfârşitul poveştii

Grace nu s-a împotrivit. Ce sens ar mai fi avut? Sidorio era mult prea puternic. După ce închise uşa cabinei, vampirul o încuie şi vârî cheia în buzunar.

Sidorio părea să ocupe toată cabina, nu doar cu prezenţa sa fizică, ci şi cu o pronunţată aură de ameninţare şi violenţă. Încăperea nu mai era sanctuarul ei, ci devenise brusc un loc al primejdiei. De-acum, reflectă Grace, era foarte posibil ca povestea ei să ajungă la un final subit şi brutal.

Afară era linişte deplină. Când ieşise din cabina căpitanului, Grace nu văzuse pe nimeni pe punte. Datorită Ospăţului, noaptea se încheiase mai devreme ca de obicei. Căpitanul dormea. Lorcan se hrănea. Chiar dacă ar ţipa, nu ar auzi-o nimeni. Nimeni nu ar putea ajunge la ea îndeajuns de repede. Singura persoană care o putea salva era chiar ea însăşi. Dar cum să facă acest lucru?

— Ce vrei de la mine? se hotărî Grace să înceapă cu ce era mai rău.

Sidorio zâmbi prefăcut:

— Sângele tău, fireşte.

Francheţea vampirului putea fi un punct de plecare, gândi Grace. Pe acest vas, Sidorio era singura persoană pe care o întâlnise şi care nu părea înclinată să vorbească enigmatic.

— De ce eu?

Sidorio ridică din umeri:

— Pentru că eşti aici şi îmi este foame.

Se vedea clar acest lucru pe chipu-i ca de ceară, ce părea să se topească şi să se schimbe fără oprire. Grace mai văzuse de trei ori această imagine: prima dată la Lorcan, apoi pe chipul bucătăresei şi, puţin mai devreme, afară, tot pe chipul lui Sidorio. La fel trebuie să se fi manifestat toţi ceilalţi vampiri, în spatele uşilor închise, când foamea punea stăpânire pe ei şi îi împresura ca un val.

— Dar poţi căpăta un sânge mult mai bun decât al meu, spuse inspirată Grace. Eu sunt nouă pe vas şi n-am avut decât o singură dată parte de o masă copioasă. Sângele meu este foarte slab nutritiv! Ai putea avea parte de ceva mult mai hrănitor.

Cuvintele fetei păreau să-şi fi atins ţinta, căci vampirul o privi surprins pentru o clipă – după care clătină din cap:

— Sângele-i tot sânge.

— Căpitanul are o cu totul altă părere în această privinţă.

Remarca îl făcu pe Sidorio să se strâmbe dezgustat. Nu fusese probabil înţelept să-l aducă şi pe căpitan în discuţie, dar Grace simţise că rămâne în pană de idei.

— Căpitanului îi place să facă tot felul de reguli, spuse Sidorio. Îi plac cinele sale săptămânale şi îi face deosebită plăcere să ne reprime apetitul nostru natural, pentru a pretinde că suntem civilizaţi. Dar ştii ceva? Nu suntem câtuşi de puţin civilizaţi. Suntem vampiri, demoni… spune-ne cum vrei – şi vampirii au nevoie de sânge. E simplu ca bună ziua.

— Înţeleg, dar tu ai cu adevărat nevoie? Căci ştiu că te-ai hrănit deja în noaptea asta. Posibil să nu mai ai nevoie de sânge, îi spuse Grace, amintindu-şi de cuvintele căpitanului. Eu am impresia că doar pofteşti şi nu ai într-adevăr nevoie de sânge. Pur şi simplu vrei să bei mai mult.

— Nevoie, poftă – ce mai contează? Începi să mă plictiseşti, căscă el.

Grace se retrăsese cât putuse din calea lui Sidorio şi ajunsese de-acum cu spatele lipit de birou.

Aplecându-se şi mai mult pe spate, dărâmă pe podea câteva carneţele şi creioane. Odată cu zgomotul produs de acestea, fetei îi veni o nouă idee.

— Spune-mi povestea ta, îi zise Grace.

— Ce? o privi uimit Sidorio.

— Povesteşte-mi cum ai trecut de cealaltă parte. Cine erai înainte? Ce viaţă ai dus?

Vampirul o privi pierdut. Să fi trăit cu atât de multă vreme în urmă încât să fi uitat complet? Domnişoara Flotsam se arătase foarte dornică să retrăiască amintirile vieţii ei. Dar Sidorio nu era domnişoara Flotsam. Vampirul părea să-şi fi pierdut complet natura omenească.

— Am fost pirat, răspunse el, sclipindu-i brusc ochii, într-un loc numit Cilicia, în primul secol înainte de Hristos, adăugă Sidorio zâmbind. Eh, acelea erau vremurile şi locurile unde să fii

cu adevărat pirat! Noi controlam pe atunci întreaga Mediterană şi am reuşit să îngenunchem până şi Imperiul Roman.

Văzându-l că devine tot mai entuziast la aceste amintiri, Grace riscă şi îi făcu semn să se aşeze. Fata se simţi uşor surprinsă când văzu că Sidorio se conformă invitaţiei şi se aşeză.

— Comerţul cu sclavi mergea atunci de minune, continuă Sidorio. Asta era specialitatea mea. Pe cei bogaţi îi lăsam să-şi răscumpere libertatea, iar pe cei mai puţin norocoşi îi duceam la vânzare. Am câştigat o avere.

Sidorio dădu din cap ca şi cum aceste amintiri lăsaseră locul altora. Apoi, la fel cum începuse, îşi curmă brusc reveria.

— De ce vrei să ştii toate astea?

— Pentru că strâng poveşti despre viaţa de dinainte de transformare a vampiraţilor, răspunse inspirată Grace. M-am gândit că n-ar fi rău să le aştern pe hârtie. Domnişoara Flotsam mi-a spus una mai devreme.

— A mea e mai bună, spuse Sidorio. A mea e cea mai bună.

Grace nu-şi putu reţine un surâs, la gândul că stârnise apariţia unei puternice stări de aroganţă.

— Povesteşte-mi şi mie, îi zise ea, luând un carneţel şi un creion. Iniţial, mâna îi tremură uşor, dar fata îşi reveni iute şi începu să ia notiţe.

— Ai auzit de Iulius Cezar?

Grace îi confirmă dând din cap.

— O lichea tare arogantă, mârâi Sidorio. Dar am reuşit să-l răpim, eu şi cu amicii mei.

Grace se holbă mirată. Devenise chiar interesant. Nu dăduse ea prea mare atenţie orelor de istorie, dar era convinsă că n-ar fi putut uita o asemenea informaţie.

— Un nemernic, arogant ca nimeni altul, asta era romanul ăla. Crezându-se mare cărturar, a plecat undeva pe insula Rodos să studieze retorica, orice ar mai însemna şi asta. Când a plecat de acolo, i-am cucerit vasul în apropierea insulei Pharmacusa şi l-am luat ostatic. Dar, chiar şi captiv, s-a arătat foarte plin de sine şi ne-a tot repetat că el este un om foarte important, iar când i-am zis cât cerem pentru răscumpărarea lui, ne-a spus că ne plăteşte dublu dacă îl eliberăm.

Sidorio oftă.

— Fiind destul de slabi, mulţi dintre piraţii noştri s-au lăsat convinşi de laudele romanului, uitând că acesta era de fapt

prizonierul nostru. Eu n-am uitat o clipă acest lucru. Pentru asta m-a urât de moarte, zâmbi Sidorio. M-a ocărât în fel şi chip şi m-a ameninţat cu tot felul de pedepse. Îi plăcea tare mult să se dea mare.

Sidorio se opri pentru o clipă. Grace întoarse pagina şi îl privi. Trebuia să-l îmboldească să-şi continue povestirea, căci numai aşa putea câştiga timp. Trebuia să-l ţină de vorbă până la ivirea zorilor şi să-l expună apoi razelor de soare.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Recompensa a fost plătită, răspunse Sidorio. În cele din urmă, s-a dovedit că era într-adevăr o persoană importantă. Trebuia să fi ştiut chestia asta.

L-am lăsat pe ţărmul oraşului Milet şi am făcut o înţelegere cu guvernatorul ţinutului, pentru a ne amâna judecata.

Sidorio se opri încă o dată.

— Şi apoi?

— Apoi, Iulius Cezar şi-a făcut singur dreptate, răspunse Sidorio ţintuindu-i privirea cu ochii săi negri. A pornit în urmărirea noastră şi ne-a ucis pe toţi – inclusiv pe mine.

— Ai fost omorât de Cezar?

Sidorio îi confirmă zâmbind:

— Ţi-am zis că povestea mea este cea mai captivantă.

Aruncând o privire spre carneţel, se arătă întru câtva mulţumit de faptul că fata îi aşternuse povestea pe hârtie. Sidorio îi luă carnetul din mână şi îşi aruncă o privire peste însemnările fetei. Când Grace se întrebă dacă vampirul îi citea cu adevărat notiţele, Sidorio azvârli carneţelul pe podea.

— M-am plictisit, spuse el. Şi sunt foarte flămând. Hai, vino încoa'!

Grace refuză dând din cap.

Dacă intenţiona în continuare să-i bea sângele, numai să se apropie şi îi va arăta ea, gândi Grace, simţindu-se dintr-odată parcă paralizată. Aşa urma oare să se sfârşească totul? se întrebă ea, ştiind bine că, odată ce Sidorio începea să-i bea sângele, acesta nu se va opri până la ultima picătură. Asemenea unui animal ţinut vreme îndelungată în cuşcă, Sidorio, odată ce se văzuse scăpat, părea hotărât să recupereze cu prisosinţă timpul pierdut. Grace era convinsă că vampirul, imediat ce va începe să-i bea sângele, va revărsa asupra ei toată cruzimea care nu i-a fost îngăduită ani de zile.

Sidorio se ridică şi porni spre ea. În ciuda revoltei lăuntrice,

Grace începu să tremure: *Nu, te rog, nu! Nu aici, nu aşa!*

Sidorio îi dădu la o parte şuviţele ce-i acopereau gâtul şi, chiar dacă o atinse cu tandreţe, spaima o fulgeră ca un trăsnet. Toate temerile pe care şi le înăbuşise în răstimpul petrecut pe corabie, izbucniră dezlănţuite şi adrenalina îi explodă în corp ca un foc de artificii. Apoi, la fel de brusc, totul redeveni calm şi Grace se simţi de parcă ar fi plutit complet amorţită.

În acel moment se auzi în cameră un sunet foarte ciudat, un bâzâit ce umplu întreaga încăpere şi deveni atât de răsunător încât Sidorio se opri şi ascultă atent. De unde să fi venit sunetul? Dinăuntrul sau din afara cabinei? Grace nu-şi putu da seama, dar, orişicum, zgomotul devenea tot mai intens şi, deodată, când bâzâitul părea să nu mai aibă mult până să le spargă timpanele, peretele din spatele lui Sidorio începu să tremure şi să se încovoaie înspre interior.

Un roi de insecte năvăli prin perete şi, imediat ce gângăniile umplură cabina, peretele reveni la normal. Zgomotul insectelor era însă atât de puternic, încât Grace îşi acoperi urechile cu palmele – la fel şi Sidorio. Grace privi uluită cum norul negru al gângăniilor îl învălui brusc pe Sidorio, care îşi încolăci braţele în jurul capului şi începu să ţipe îngrozit. Împresurându-l ca într-o mantie întunecată, insectele îi acoperiră complet ochii şi urechile şi, o clipă mai târziu, roiul se transformă într-o mantie neagră din piele, cu vinişoare strălucitoare, ce pulsau de parcă ar fi respirat.

— Sidorio, spuse căpitanul, eliberându-l din strânsoare, vei părăsi numaidecât această corabie.

Sidorio nu reacţionă şi nu protestă. În ciuda urii pe care o nutrea faţă de căpitan, părea în sfârşit să fi acceptat superioritatea puterilor rivalului său – aşa cum, în Antichitate, aflase în cele din urmă că Iulius Cezar a fost un om mult mai puternic şi mai isteţ ca el.

*

Pe puntea pustie a vasului, lângă balustradă, Sidorio aştepta în faţa căpitanului, a cărui palmă înmănuşată şedea liniştitoare pe umărul fetei.

Sidorio clătină din cap şi zâmbi:

— Căpitane, nu-mi oferi totuşi o mică ceremonie de plecare?

— Nu-mi face nicio plăcere această situaţie, îi răspunse

căpitanul, dar nu mi-ai lăsat altă posibilitate. Felul tău de a fi nu se încadrează în regulile pe care le urmăm cu toţii pe această corabie.

— Aşa e, spuse Sidorio.

— Începând din acest moment nu mai eşti un vampirat şi, cu toate că mă înfior la gândul dezastrelor pe care le vei face în lume, nu te mai pot găzdui pe vasul nostru, îi zise căpitanul, privind în zare.

— Ei bine, aşteaptă şi o să te cruceşti! zise Sidorio, trecând peste balustradă şi îndreptându-şi privirea spre Grace.

— Nu acesta îmi va fi sfârşitul, îi spuse el. Nu aşa se sfârşeşte povestea mea.

Spunând acestea, Sidorio se întoarse şi plonja în ocean. Grace privi peste balustradă şi îl văzu cum dispare în undele întunecate ale oceanului.

— Vino, Grace. Hai să intrăm, spuse căpitanul, îndreptând-o spre cabină.

Înainte de a avea vreme să reflecteze la aceste evenimente incredibile, Grace auzi pe cineva fugind pe punte şi, o clipă mai târziu, în faţa lor apăru

Lorcan. Tânărul arăta foarte speriat şi de-abia îşi mai trăgea răsuflarea.

— Grace, slavă Domnului! Am trecut prin dreptul cabinei tale şi am văzut că uşa era deschisă. Pe punte erau câteva pete de sânge şi, cum Sidorio nu e de găsit… am crezut… n-am putut să nu mă gândesc că…

— Mus Furey, după cum vezi, Grace este teafără şi nevătămată. Se pare totuşi că-ţi sunt dator cu nişte scuze. Crezusem iniţial că exagerezi cu grija pe care i-o acordai fetei, dar se pare că nu-mi cunosc echipajul atât de bine pe cât credeam. Sidorio i-a curmat viaţa donatorului său.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lorcan, dornic să afle totul cât mai repede. Unde este donatorul său? Unde-i Sidorio acum? Grace, ai păţit ceva?

— Capitolul este încheiat, mus Furey, îi zise căpitanul, pe acelaşi ton şoptit şi cu aceeaşi autoritate indiscutabilă.

Grace se înfioră când îşi aminti cum aruncase Sidorio peste bord cadavrul lipsit de sânge al donatorului. Căpitanul însă dorea să închidă acest subiect. Să fi fost pentru el viaţa chiar atât de nesemnificativă?

— Câtă vreme mai rămâne pe corabie, nu vreau ca fetei să-i

mai fie periclitată viaţa. De-acum te numesc oficial protectorul ei. Să nu o pierzi o clipă din vedere şi să faci tot posibilul să nu păţească absolut nimic. Ai înţeles?

Lorcan încuviinţă cu sobrietate:

— Aveţi cuvântul meu, căpitane. Voi lupta şi o voi apăra până la ultima suflare.

Capitolul 34

Străinul

Târziu în noapte, înotătorul se ridică pe puntea docului. Braţele îi erau puţin obosite, dar, în general, se simţea întărit şi trăia un profund sentiment de satisfacţie la gândul eforturilor colosale pe care le depusese. Nu se mai istovise de mult în aşa măsură. Mintea îi pulsa la fel de puternic ca şi energia ce-i clocotea în fiecare celulă a corpului.

Ridicându-se în picioare, îi aruncă o privire oceanului întunecat din care ieşise şi unde îşi petrecuse mult prea mulţi ani. Era plăcut să revină pe uscat. Întorcându-se, privi în susul punţii şi văzu în faţă licărul câtorva lumini şi auzi mai multe glasuri. Auzind pe cineva cântând în depărtare, porni în acea direcţie şi încercă să discearnă cuvintele ce unduiau în aerul nopţii.

O poveste cu vampiraţi am de povestit,
Străveche, dar adevărată.
Voi cânta de-o corabie de-odinioară şi ai ei de temut mateloţi.
Voi cânta de-o corabie de-odinioară
Ce navighează pe albastrul oceanelor…
şi bântuie azuriul mărilor.

Era glasul unui băiat, remarcă înotătorul. Un glas ce răsuna tot mai puternic. În faţă se afla cârciuma. Simţul său de orientare funcţiona la fel de bine ca întotdeauna. Acesta era locul pe care îl căuta – localul unde obişnuiau să se adune toţi piraţii. Şi, în ciuda orei târzii, iată-i că stăteau strânşi în jurul unui băiat ce cânta cu voce sfâşietoare o melodie străveche.

Zdrenţuite-s pânzele corabiei
Şi flutură ca aripile în zbor.
Căpitanul mască poartă,
Să curme spaima tuturor

Şi nimeni să nu-i vadă
Chipul palid, ochii cadaverici
Şi ai săi dinţi tăioşi ca bezna.
Da, căpitanul mască poartă
Şi lumină nici c-a văzut vreodată.
Copile, fii cuminte şi ascultător,
Bun ca un îngeraş.
Că de nu, vampiraţilor te voi da
Şi pe-ale oceanului valuri vei naviga.

Băiatul îi părea însă cunoscut, dar nu-şi putea spune de ce. Capul îi zvâcnea puternic. Înotul îl istovise şi epuizarea începea să-şi spună cuvântul – la fel şi foamea intensă pe care o simţea. O foame cum nu mai simţise de foarte multă vreme.

Da, copile, fii cuminte şi ascultător,
Căci – iată! Vezi?
În port aşteaptă în noapte un vas întunecat
În a cărui cală e pentru tine loc destul!
E loc destul!

Băiatul îl văzuse apropiindu-se şi, cu toate că-şi continuă cântecul, lăsă totuşi să-i scape o notă sau două, la auzul paşilor apăsaţi ai înotătorului. Dar cine nu s-ar fi lăsat distras la vederea unui asemenea om? Un străin ai cărui muşchi şi înălţime erau de ajuns cât să blocheze până şi lumina lunii.

Dacă piraţii-s răi şi vampirii crunţi,
Mă rog câtă vreme oi trăi,
Chiar de cânt de vampiraţi,
Cu ei să nu mă-ntâlnesc vreodat'.
Dacă piraţii-s fioroşi,
Iar vampirii de-a dreptul mortali,
Rugăciunea-mi este şi pentru tine —
Să nu dai ochi vreodat' cu-n vampirat…
…Şi nici atât să te atingă.

Când îşi termină cântecul, băiatul îşi fixă privirea asupra străinului, care se oprise la numai câţiva paşi de masă. Ceilalţi s-au întors miraţi, să vadă cine îi atrăsese băiatului atât de mult atenţia şi, deodată, au rămas cu toţii încremeniţi.

— Ascultaţi la mine o poveste despre vampiraţi, li se adresă înotătorul.

În acel moment, epuizarea şi foamea i-au înceţoşat brusc vederea şi totul se cufundă în întuneric.

Connor îl privi pe străin, în timp ce Bart îi turna bărbatului o nouă gură de rom. Străinul era ud leoarcă. De unde să fi venit la o oră atât de înaintată în noapte? Veşmintele îi arătau foarte ciudat, de parcă ar fi aparţinut altor vremuri şi locuri. În plus, se uitase foarte ciudat la Connor când băiatul cântase balada despre vampiraţi. Să fi leşinat din cauza versurilor baladei?

Înecându-se, străinul se dezmetici şi se întoarse într-o parte, scuipând dezgustat romul.

— Hai, amice, mai bea puţin – că-ţi face bine, îi spuse Bart.

Străinul clătină din cap şi îşi întoarse chipul dinspre butelcă.

— Nu mai vreau.

— Doreşti puţină apă? întrebă Cate.

— Nu-mi trebuie nimic, spuse foarte încet străinul.

Bărbatul îşi reveni ca printr-un miracol şi, refuzând ajutorul celorlalţi de a-l ridica, se aşeză singur pe o bancă din apropiere.

— Străine, care ţi-e numele? întrebă căpitanul Wrathe. De unde vii?

Fără să-i răspundă, bărbatul se uită din nou spre ocean.

— Ai venit cu altă corabie? întrebă Bart.

— Lăsaţi-l să-şi revină, spuse căpitanul Wrathe. Se pare că e încă în stare de şoc.

— E din cauza baladei, zise Connor. M-a auzit mai devreme cântând despre vampiraţi.

La auzul acestui cuvânt, străinul îşi îndreptă privirea spre Connor.

— Vam-pi-raţi! repetă el încet.

Connor aşteptă cu sufletul la gură.

— O să vă spun eu o poveste despre vampiraţi, zise el cu glas slab şi răguşit.

Connor simţea că nu mai are răbdare:

— Caut un vas. Corabia vampiraţilor. Aţi venit de pe ea?

Connor simţi medalionul vibrând în dreptul inimii ce-i bătea tot mai puternic. Era convins că reuşise să-şi găsească sora.

Bărbatul însă îl privi pierdut.

— Cred că sora mea se află pe acel vas. Ea este de vârsta mea. Suntem gemeni şi o cheamă Grace, insistă Connor.

Înfăţişarea străinului se schimbă înainte ca băiatul să apuce

să termine ce avea de spus şi, la auzul numelui surorii băiatului, buzele îi schiţară un zâmbet – un surâs al recunoaşterii. Bărbatul îl privi în ochi şi confirmă tăcut.

— Sunteţi gemeni. Şi o cheamă Grace.

Străinul ştia cu adevărat ceva. Connor se simţi dintr-odată atât de copleşit de întrebări, încât nici nu mai ştia ce să întrebe mai întâi. Înainte să apuce să vorbească, o auzi în apropiere pe Cheng Li:

— Spune-ne tot ce ştii despre vampiraţi. Cum îi putem înfrunta? Urmăresc cumva să ne ia sângele?

Străinul o privi mirat şi se încruntă uşor îndurerat, după care dădu afirmativ din cap.

— Ţi-au băut din sânge? întrebă Cheng Li pe un ton nespus de blând. Asta s-a întâmplat? Ai fost cumva captivul vampiraţilor? Ţi-au supt sângele înainte să evadezi? De aceea eşti atât de slăbit?

— Sânge, spuse bărbatul, după care îşi închise din nou ochii.

— Nu, stărui Connor. Vă rugăm, domnule, avem nevoie să ne spuneţi unde se află această corabie. Trebuie să ştim dacă sora mea este la bordul acelui vas.

— Grace… spuse străinul, adăugând slăbit: Pericol.

— Haideţi, zise căpitanul Wrathe. N-avem timp de pierdut. Adunaţi echipajul şi pregătiţi corabia. Îl vom lua cu noi.

Căpitanul Wrathe îşi coborî privirea spre sărmanul străin, ai cărui ochi licăriră pentru o clipă, după care se închiseră din nou.

— Demonii ăia trebuie să fie nespus de cumpliţi, din moment ce-au reuşit să slăbească un bărbat atât de robust, zise trist căpitanul Wrathe. Nu ne-ar strica să le aflăm punctul vulnerabil, ori măcar un indiciu despre partea lor slabă.

Ochii străinului licăriră încă o dată şi bărbatul îl apucă strâns pe Connor de braţ.

— Vrea să ne mai spună ceva, zise Bart. Să-i mai dau puţin rom?

Străinul clătină din cap şi strânse din nou braţul băiatului. Cu toate că era foarte slăbit, strânsoarea îi era foarte puternică şi Connor tresări de durere.

— Ce este? întrebă Connor. Ce aveţi să ne spuneţi atât de important?

— Atacaţi numai când noaptea devine zi… spuse cu mare greutate străinul. La lumina zilei sunt vulnerabili.

Efortul părea să fi fost prea istovitor pentru el, căci îşi

închise imediat ochii şi se prăbuşi cu capul pe tăblia mesei.

Connor simţea că explodează de bucurie. Izbutise în sfârşit să dea de urma surorii sale! Dacă era însă prea târziu? Dacă vampirii se hrăniseră din ea şi o slăbiseră la fel de mult? Dacă o transformaseră deja într-o cochilie fragilă?

— Connor, spuse căpitanul Wrathe, observându-i îngrijorarea, stai liniştit, bine? Ai încredere că sora ta este teafără. Tânărul meu prieten, crede-mă, o vom răzbuna cu vârf şi îndesat, dacă s-au atins cumva de ea. Acest străin ne-a dăruit ceva incredibil. El ne va conduce la corabia demonilor şi noi vom face restul. Băiatul meu, o să-ţi găsim sora şi le vom distruge pe aceste fiare.

În timp ce zăcea pe bancă ţinându-şi ochii închişi, Sidorio de-abia se mai abţinea să nu izbucnească în râs. Sărmanii îi înghiţiseră pe de-a-ntregul găluştile. Aproape că uitase cât era de amuzant să se joace cu minţile muritorilor şi de-abia aştepta să vadă reacţia căpitanului vampiraţilor, când se va trezi dimineaţă asaltat de o corabie plină de piraţi furioşi. Să-i fi fost răzbunarea într-atât de uşoară? Pentru prima dată, după foarte, foarte mult timp, aştepta zorile cu încântare şi nerăbdare.

Capitolul 35

Un nou început

Lorcan şi Grace stăteau împreună pe puntea corabiei. După toate cele întâmplate, Grace nu dorise să se întoarcă prea curând în cabina ei.

— Dacă îţi face plăcere, am putea merge în cabina mea, îi spuse Lorcan. Dar trebuie să intrăm cât mai repede.

— Mulţumesc, însă voi reveni la mine în cameră – pentru că tot va trebui odată şi odată să intru acolo. Vreau totuşi să mai stăm puţin aici, spuse fata. Este atât de frumos sub cerul înstelat al nopţii…

— Bine, dar numai câteva minute. Se face târziu şi cerul începe deja să se lumineze. După cum ştii, trebuie să intru înainte ca Darcy să sune Clopotul Zorilor!

Grace dădu înţelegător din cap. Amintindu-şi cum se chircise Lorcan în razele de lumină din cabina ei, fata nu dorea să-i mai provoace vreodată o asemenea suferinţă.

*

Diablo înainta cu toată viteza pe întinderea oceanului, în căutarea corabiei vampiraţilor. Străinul, cu toate că avea încă probleme în a-şi aminti cum îl cheamă, îşi revenise îndeajuns încât să-i dea căpitanului informaţiile referitoare la poziţia vasului demonilor. În cele din urmă, bărbatul se întoarse spre căpitanul Wrathe şi, cu un vag surâs, se prezentă cu numele de „Cezar”.

Cezar stătea în dreapta căpitanului, Connor, Bart, Cate şi Cheng Li aşteptau în spatele acestora, iar restul punţii era ocupat de ceilalţi membri ai echipajului. Piraţii aflaseră cu toţii vestea că sora geamănă a băiatului, deşi în mare pericol de moarte, era totuşi vie şi se pregăteau pentru lupta vieţii lor. Connor se simţi foarte mişcat de sprijinul neprecupeţit al camarazilor săi.

— Connor, eşti unul de-al nostru, îi spuse căpitanul Wrathe, iar piraţii nu-şi lasă niciodată fraţii la greu.

Cutlass Cate şi Cheng Li le-au dat piraţilor câteva instrucţiuni sumare, spunându-le totodată că nu ştiau mai nimic despre duşmanii cu care aveau să se confrunte. Cate insistase şi îi ceruse lui Cezar mai multe informaţii, dar acesta nu făcuse decât să repete: *Atacaţi numai când noaptea devine zi şi victoria va fi a voastră.*

Într-un târziu, când văzură în zare umbra unei corăbii, căpitanul se întoarse întrebător spre Cezar şi acesta îi confirmă în tăcere faptul că se apropiau de ţintă. Connor îşi simţea inima bătând tot mai puternic.

— Prietene, nu mai e mult, îi spuse Bart, punându-i o palmă pe umăr.

Puntea corabiei duşmane părea pustie şi învăluită în tăcere. Căpitanul Wrathe încetini viteza vasului, pentru a diminua zgomotul şi pentru a se folosi la maxim de elementul de surpriză. Tunurile erau încărcate şi cele trei *Dorinţe* aşteptau pe jumătate suspendate în aer. Cu toate că în curând avea să se dezlănţuie iadul, căpitanul le ceruse piraţilor să păstreze liniştea până în ultimul moment.

— Pregăteşte-i te rog pe oameni pentru atac, spuse căpitanul întorcându-se spre Cate.

— Încă nu, interveni Cezar. E prea întuneric.

— Nu mai putem risca aşteptând, răspunse căpitanul Wrathe. Cezar, ne-ai fost de mare ajutor, dar acum trebuie să ne luăm soarta în propriile mâini.

— În plus, interveni Cheng Li, ia uitaţi, lumina începe deja să apară de la răsărit.

Cezar tremură şi ochii îi licăriră la fel ca în tavernă.

— Te simţi bine? întrebă Cheng Li.

— Da, numai că mi-e puţin cam frig, îngăimă el, ţinându-şi pleoapele aproape închise. Acum, dacă tot mi-am îndeplinit promisiunea, nu cred să-mi strice să mă întorc înăuntru şi să mă odihnesc puţin.

Căpitanul Wrathe consimţi tăcut.

— Dă-mi voie să te însoţesc până la cabină, spuse Cheng Li, oferindu-şi ajutorul şi începând să-l conducă pe punte pe bietul invalid.

Căpitanul Wrathe se întoarse încă o dată spre Cate:

— Pregăteşte-i pe oameni. Acum!

— Nu!

Connor păşi în faţă.

Ceilalţi se întoarseră nedumeriţi spre el.

— Vedeţi, puntea vasului e aproape pustie. Nu văd acolo decât două siluete, dintre care una cred că e chiar Grace. Hai să acţionăm altfel de data aceasta. Lăsaţi-mă să merg singur.

Cate negă din cap:

— Nu poţi face aşa ceva, Connor. Îmi pare rău, dar nu ai îndeajuns de multă experienţă în luptă şi, în plus, nu vrem să te pierdem.

— Sunt convins că e Grace, insistă Connor. Dacă atacăm în forţă, individul care se află lângă ea s-ar putea speria şi cine ştie de ce-ar putea fi în stare. Poate c-ar fi mai bine să merg singur, fiindcă mă pot furişa până aproape de ei fără să trezesc şi restul echipajului.

— E mult prea riscant, spuse Cate.

Căpitanul Wrathe clătină din cap:

— Asta rămâne la alegerea lui Connor. Acolo se află sora lui şi el e singurul în măsură să hotărască.

— Vă mulţumesc, îi zâmbi Connor, nespus de recunoscător.

— Prietene, ce-ai zice să te urmez din spate şi să-ţi asigur protecţia din umbră?

— Nu, Bart. Mulţumesc de ajutor, dar trebuie să mă descurc singur.

— Ia cel puţin asta, interveni Cate, întinzându-i băiatului preţioasa ei rapieră.

— Nu pot, mulţumesc, spuse Connor.

— Nu mă obliga să-mi folosesc autoritatea de ofiţer, insistă Cate, punând mânerul rapierei în palmele înmănuşate ale băiatului.

— Îţi mulţumesc! Vă mulţumesc tuturor!

Cate se apropie de ceilalţi piraţi, pentru a-i anunţa că planul lor se schimbase.

Connor stătea în partea din faţă a corabiei, între Bart şi căpitanul Wrathe.

— Domnule Tempest, i se adresă căpitanul, încă din primul moment în care te-am văzut am ştiut că eşti un erou în devenire. Şi, mai ştii ceva? Deja ai devenit un mare erou!

Connor îi auzi vorbele, dar nu mai putu să-i răspundă. Vasul se apropiase de lateralul celeilalte corăbii şi băiatul trebuia să se concentreze intens asupra punţii din faţa lui. Încercările la

care fusese supus îl aduseseră în acest moment măreţ. Connor o văzuse pe Grace; era aproape sigur că nu-l înşelase vederea – dar acum puntea vasului părea din nou goală.

Deasupra lui, piraţii coborau încet o *Dorinţă.* După încheierea ultimului atac, grilajul fusese bine uns şi, cu toate că era destul de silenţios, câteva slabe hârşâituri îi făcură băiatului pielea ca de găină. Nimic nu trebuia să-i avertizeze pe vampiraţi de sosirea sa. Nimic nu trebuia să-i reducă şansele de izbândă.

Odată ce *Dorinţa* se opri la orizontală, Connor se întoarse spre căpitanul Wrathe, Bart şi Cate. Nu avea vreme de salutări teatrale, mai ales că, în curând, se va întoarce la bord împreună cu Grace.

— Mişcă-te odată! spuse Bart. Căci vrem să-ţi cunoaştem sora cât e încă tânără.

Zâmbind, Connor sări pe *Dorinţă* şi o traversă până la puntea celeilalte corăbii.

— Ce-a fost asta? întrebă Lorcan.

— Ce anume?

— Zgomotul ăla?

— Eu n-am auzit nimic.

Lorcan se încruntă:

— Mai e cineva pe punte. Am auzit paşi.

— O fi fost domnişoara Flotsam, spuse Grace. Se pregăteşte probabil să sune Clopotul Zorilor.

— Nu, Darcy e mult mai iute de picior. Zgomotul de mai devreme era făcut de ghetele unui bărbat. A urcat cineva la bord.

Grace îşi deschise larg ochii:

— Să se fi întors Sidorio?

— Sper să nu, răspunse Lorcan. Mai bine mă duc să verific.

— Nu mai ai timp, spuse Grace, în câteva minute se va crăpa de ziuă. Nu înţeleg de ce întârzie domnişoara Flotsam.

— E ceva în neregulă. Mă duc să văd ce se întâmplă. Închide uşa şi stai înăuntru.

Lorcan deschise uşa cabinei fetei şi porni iute pe punte. Grace îl urmă.

Înaintând cât putea de încet pe puntea pustie a vasului, Connor auzi în apropiere câteva glasuri înăbuşite. Şi deodată distinse vocea unei fete.

— Grace, spuse Connor, neputându-şi stăpâni acest imbold.

— *Connor?*

Fata îi rostise numele. Era cât se poate de clar. Grace trăia! Ajunsese la timp. Connor alergă în direcţia glasului.

În sfârşit, se regăsiseră.

— Connor, spuse ea, ridicându-şi braţele spre cap, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

În acel moment, Connor observă că sora lui nu era singură. Lângă ea stătea un om – nu, nu era un om, ci un vampirat. Băiatul îşi scoase sabia şi goni spre ei.

Lorcan se arătă tulburat de faptul că Grace îl urmărise pe punte şi, cu atât mai mult, când văzu un străin alergând spre ei cu sabia ridicată ameninţător.

— E Connor, strigă fata cu sufletul la gură. E fratele meu. În sfârşit, m-a găsit!

Lorcan reflectă pentru o clipă la vorbele fetei şi, când băiatul se apropie, totul îi deveni cât se poate de limpede. Erau gemeni. Chiar dacă nu arătau absolut la fel, se vedea clar că semănau. Lorcan păşi în spate când Grace sări în braţele lui Connor şi cei doi fraţi se îmbrăţişară afectuos.

Lorcan privi scurt spre orizont. Lumina devenea tot mai puternică şi tânărul ştia că nu va mai putea zăbovi prea mult pe punte. Cu toate că soarele nu mai avea mult până să răsară, vizibilitatea începu să scadă brusc, odată cu apariţia unei perdele dense de ceaţă, în care Lorcan zări conturul unui vas. Să fi fost lângă ei o altă corabie? Fără doar şi poate! Cum altfel ar fi putut sui băiatul la bord? Scrutând cu privirea prin ceaţa tot mai deasă şi lumina difuză a zorilor, Lorcan observă pe puntea corabiei zeci de oameni înarmaţi cu săbii, ce aşteptau pregătiţi de atac.

Privind-o din nou pe Grace, văzu că fata îşi ţinea în continuare strâns fratele în braţe. Să fi fost cumva o capcană? Intenţionau oare piraţii să-i atace prin surprindere?

În acel moment se deschise o uşă şi Darcy Flotsam apăru şi ea pe punte. Privind spre răsărit, o zbughi iute spre clopot şi, fără să mai piardă o clipă, începu să anunţe ivirea zorilor. Imediat ce începu să bată clopotul, îi văzu pe punte pe Grace, pe Lorcan şi… un străin. Ce se întâmpla? De ce se afla Lorcan afară, cu puţin înainte de răsărit? Cine era străinul? se întrebă ea, dojenindu-se că dormise mai mult decât ar fi trebuit.

— Lorcan, treci înăuntru. Răsar zorile, strigă domnişoara Flotsam.

Când clopotul începu să bată, Connor se dădu un pas înapoi.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

— Ah, e în regulă, îi spuse Grace zâmbind. E Clopotul Zorilor.

Pe *Diablo,* prietenii lui Connor se înghesuiau spre balustradă, încercând să vadă prin ceaţă puntea celeilalte corăbii.

La auzul dangătului, Bart o strânse pe Cate de umăr.

— Ce-i asta?

— Nu ştiu, Bart. Să fie o alarmă?

— Connor are nevoie de ajutorul nostru, spuse Bart, ridicându-şi spada.

— Nu poţi fi sigur, zise Cate.

— N-am de gând să stau să aflu, strigă Bart şi, fără să mai adauge nimic, porni în goană pe *Dorinţă,* orbit pentru câteva clipe de ceaţa ce devenea tot mai deasă.

Când simţi sub tălpi scândurile punţii, Bart răzbi în grabă prin ceaţă şi zări în faţă câteva siluete.

Apropiindu-se, îl văzu pe Connor zâmbind lângă o fată care îi semăna şi care nu putea fi decât sora lui geamănă. În apropierea lor mai era însă un tânăr şi o altă fată. În timp ce fugea spre ei, observă că tânărul ţâşni în direcţia sa şi îşi scoase ameninţător sabia.

Pregătindu-se să înfrunte atacul adversarului, Bart îşi ridică spada şi o roti în aer.

— Nu, strigă Grace, surprinsă de acest atac. Connor, opreşte-l! Opreşte-l! Lorcan nu mi-a făcut niciun rău!

— Lorcan, treci înăuntru! strigă panicată domnişoara Flotsam.

Lorcan însă nu-i dădu atenţie, căci era concentrat doar asupra sabiei atacatorului. Fusese într-adevăr o capcană, gândi el. Îi era totul foarte clar: cel care îl adusese pe fratele fetei pe corabia lor venise pregătit să-i atace pe vampiraţi.

Cu toate că lumina îi rănea ochii, Lorcan era un bun luptător şi reuşi să-i aplice adversarului o lovitură direct în braţ.

Bart sări în spate. Nu era obişnuit să se afle în prima linie a atacului. De obicei, înfrunta doar spadasini ca şi el, nu se duela nicidecum cu aprigii luptători cu rapiera.

Connor o dădu la o parte pe Grace şi sări în faţa lui Bart, mişcându-şi ameninţător rapiera spre Lorcan.

— Connor! strigă Grace. Nu! Lorcan e prietenul meu!

— Şi Bart al meu! strigă băiatul, fără să îndrăznească să privească peste umăr, să vadă dacă Bart păţise ceva.

— Lorcan! strigă domnişoara Flotsam. Trebuie neapărat să mergi la cabine! E timpul să-mi reiau poziţia!

— Mergi liniştită, Darcy, îi strigă Lorcan. Reia-ţi poziţia şi lasă-mă singur. Am promis că o voi proteja pe Grace şi asta am de gând să fac.

Suspinând, domnişoara Flotsam traversă iute puntea şi sări în poziţia de figură a galionului. Grace o privi cum îşi transformă fulgerător corpul în statueta inertă, frumos pictată a corabiei.

Connor văzu şi el această transformare şi nu-i veni să-şi creadă ochilor.

— Lorcan, te rog, du-te înăuntru, îl rugă şi Grace.

Lumina devenea tot mai intensă pe punte şi ea putea vedea clar efectul pe care îl avea asupra lui Lorcan, care, ţinându-şi ochii închişi, lovea orbeşte cu rapiera în stânga şi-n dreapta.

— Grace, au venit cu o corabie plină de piraţi, strigă el slăbit. L-au trimis mai întâi pe fratele tău, dar mai sunt alţi zeci de luptători ce aşteaptă să sară pe punte. Aşa cum a venit şi ăsta.

Lorcan arătă cu vârful sabiei spre Bart.

— Nu-i adevărat, spuse Connor. Sunt singur.

Prietenii mei m-au ajutat să ajung aici, pentru a o lua pe Grace. Asta-i tot ce vreau. Nu am de gând să-ţi fac rău.

— Şi el de ce-a venit? întrebă Lorcan arătând spre Bart.

— Am sărit pe punte la auzul clopotului, răspunse Bart. Crezusem că prietenul meu e în pericol. Am avut impresia că ai dat alarma.

— N-a fost nicio alarmă, interveni Grace. Clopotul anunţă momentul când trebuie să nu mai rămână nimeni pe punte – nu e nicidecum o chemare la arme.

— Ai păţit ceva? întrebă Bart.

— Nu, răspunse Grace, neliniştită să-l vadă cât mai repede pe Lorcan adăpostindu-se teafăr înăuntru.

— Şi nu ai de gând să-i chemi şi pe ceilalţi? îl întrebă Lorcan pe Bart.

— Nu, amice, nici gând. Eu venisem în apărarea prietenului meu.

— Hai, Lorcan, intră, stărui Grace. Intră, te rog.

Lumina îi bătea de-acum direct pe chip şi îl chinuia atât de

tare, încât Lorcan nu mai avea mult până să scape rapiera din mână.

— Cum aş putea şti că nu e o capcană? insistă el.

— Nu e nicio capcană, spuse Connor. Eu am venit doar pentru Grace.

— Te rog, Lorcan. Am avut încredere în tine. Acum trebuie să ai şi tu încredere în mine.

— Bine, Grace.

Lorcan porni împleticindu-se spre cabina fetei, deschise uşa şi se prăbuşi înăuntru, lăsând sabia să-i cadă din mână.

— Hai că mă duc să le spun celorlalţi că totul e în regulă, spuse Bart. Bine?

Connor aprobă dând din cap şi, când prietenul său se îndepărtă, băiatul o privi pe Grace încă o dată.

— Am atâtea să-ţi spun…

— Şi eu, zise Grace.

— Am ceva pentru tine.

Connor îşi ridică mâna, scoase de sub cămaşă medalionul şi îl înmână fetei.

Lorcan ştia că ar fi trebuit să închidă uşa, dar, cum fusese deja expus razelor soarelui, consideră că nu-i mai putea face prea mult rău fanta aceea de lumină ce se strecura înăuntru prin deschizătura uşii.

Lorcan îi privi pe Grace şi pe fratele ei prin crăpătura uşii. Ar fi trebuit să fie fericit pentru ea, gândi el. Fericit că, după toate greutăţile prin care trecuse, fata îşi regăsise în sfârşit fratele. Foarte fericită, Grace luă medalionul şi îl atârnă la gât.

Imaginea era însă chinuitoare pentru Lorcan. Tânărul nu-şi dorise să fie aşa. Voia mai mult decât orice ca inima să-i tresalte de bucurie pentru Grace. Şi totuşi, când fata îşi închise lănţişorul la gât, Lorcan se simţi copleşit de tristeţea pierderii – o mâhnire cum nu mai simţise de foarte, foarte multă vreme.

Ochii îi scăpărau puternic şi, crezând că-l podidiseră lacrimile, îşi şterse ochii cu dosul palmelor. Deşi îl usturau puternic, ochii îi erau complet uscaţi.

Grace era în siguranţă. Asta era tot ce conta. Jurase că o va proteja şi îşi dusese la bun sfârşit promisiunea. De-acum trebuia să se odihnească.

Lorcan îi privi încă o dată pe gemeni, dar îi era din ce în ce mai greu să-i vadă clar. Ceaţa devenise atât de deasă, încât crease un văl de nerăzbit între el şi gemeni. Şi totuşi, când

închise uşa, îşi dădu seama că nu ceaţa îi înnegura privirea, căci nu mai putea vedea limpede nici măcar în întunericul din cabină. Lumina îi vătămase iremediabil ochii.

Ceaţa ciudată ce se lăsa pe punte îi învăluise complet pe Grace şi Connor şi gemenii nu se mai puteau vedea decât unul pe celălalt. Fetei nu-i venea să creadă că-l avea pe Connor în faţă. Totul părea un vis sau, mai degrabă, o combinaţie între un coşmar şi un vis plăcut.

— Mi-a fost foarte dor de tine, îi spuse ea.

— Şi mie.

— Mi-e dor de tata.

— Şi mie.

Connor îşi întinse braţele, o îmbrăţişă strâns şi, pentru câteva clipe, se simţiră de parcă ar fi fost în farul din port, alături de tatăl lor – cu toţii în deplină siguranţă.

Cum reuşise s-o găsească? se întrebă Grace. Şi ce aveau să facă în continuare? Va rămâne cu ea pe corabia vampiraţilor sau îl va urma pe vasul cu care venise? Să fi venit oare timpul să se întoarcă în portul Crescent Moon?

Pentru moment nu mai conta nimic din toate astea, gândi Grace, îndepărtându-şi din minte toate întrebările şi strângându-şi puternic fratele în braţe. În timpul îmbrăţişării, îşi dădu seama că avusese încă de la început dreptate. De-acum ştia foarte bine ce înseamnă un cămin. Şi nu doar ştia, ci trăia profund în adâncul inimii acest sentiment.

În timp ce Grace şi Connor se îmbrăţişau în ceaţa care îi învăluia tot mai deasă, Grace auzi în minte glasul şoptit al căpitanului:

— Aşa sfârşeşte totul într-un nou început.

JUSTIN SOMPER este un scriitor talentat şi inventiv, care a lucrat mult în domeniul editorial, în publicitate şi consultanţă. S-a născut şi şi-a petrecut copilăria în St Albans, Hertfordshire.

A absolvit Warwick University, după care a lucrat ca editor la Puffin şi la Random House Children's Books.

În urmă cu opt ani a înfiinţat Just So, o firmă de consultanţă PR specializată în piaţa de carte pentru copii şi tineret, şi în perioada scursă de atunci Justin a devenit cunoscut ca unui dintre principalii editori britanici de carte pentru copii. Justin, care în prezent locuieşte în nordul Londrei, îmbină cariera de PR cu aceea, foarte recentă, de autor al *Vampiraţilor.*

Vampiraţii: Demonii Oceanelor a fost publicată în Marea Britanie în vara anului 2005 şi a constituit un succes imediat. *Sunday Times Magazine* l-a numit pe Justin „Noul Tip Grozav", iar în „Raportul Harry Potter" al lanţului de librării Waterstone's, cititorii au ales *Demonii Oceanului ca* primă carte recomandată pentru fanii Harry Potter.

În cursul anului 2005, Justin a încântat mii de copii din întreaga Mare Britanie cu două turnee de promovare a cărţii. În octombrie, cartea lui Justin a fost desemnată Cartea Lunii de către Blue Peter, un program BBC pentru copii foarte îndrăgit, chiar înainte de Halloween!

Demonii Oceanelor a primit de asemenea Birmingham Book Award şi Solihull John Lewis Children's Book Award, precum şi North East Book Award şi Bolton Book Award.

VAMPIRAŢII – deja un brand mondial în literatura fantasy pentru copii şi tineri.

Drepturile de traducere pentru primul volum din seria VAMPIRAŢII – DEMONII OCEANELOR au fost vândute în 21 de ţări.

Peste 73.000 de exemplare au fost vândute numai în Marea Britanie.